

*Câu đong
lúc
Nửa đêm*

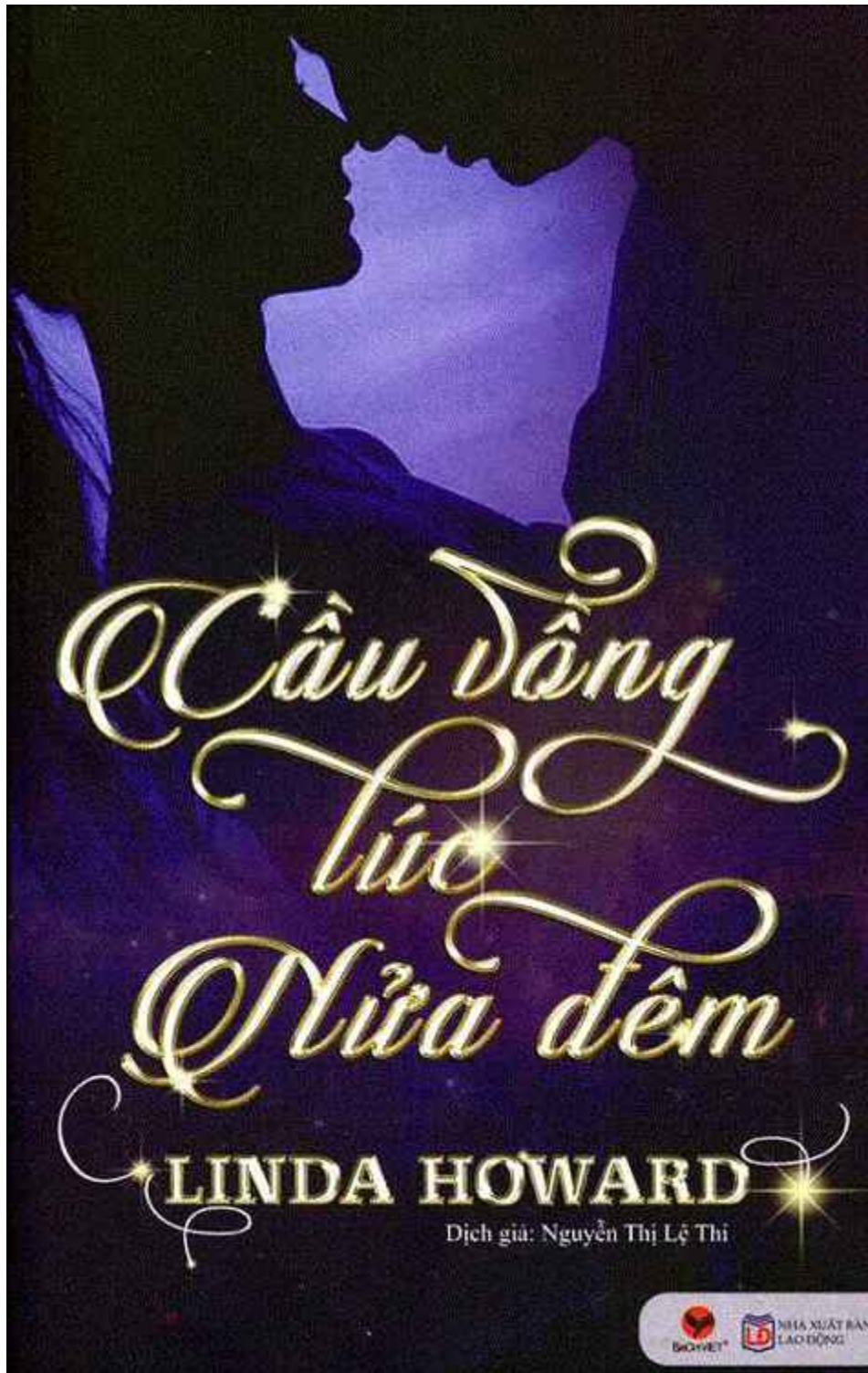
LINDA HOWARD

Dịch giả: Nguyễn Thị Lệ Thi

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

Cầu Vồng Lúc Nửa Đêm

Tác giả: **Linda Howard**

Người dịch: **Nguyễn Thị Lệ Thi**

Nhà xuất bản: **Nxb Lao động**

Nhà phát hành: **BachvietBooks**

Định dạng: **Bìa mềm**

Kích thước: **13 x 20.5 cm**

Ngày phát hành: **18/09/2015**

Số trang: **344**

Giá bìa: **88.000 VND**

Chụp Sách: **lonelythorn**

Typer: **snowbell, Hành Tinh, Nguyen Loc Ha**

Beta: **Piipp**

Ebook: **Kiko.xiao**

Nguồn ebook: <http://cungquanghang.com>

CUNG QUẢNG HẰNG

Giới Thiệu

Nối tiếp thành công của các tác phẩm trước đó, với lối viết lãng mạn, nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần kịch tính, cuốn hút, nữ nhà văn **Linda Howard** tiếp tục chinh phục độc giả với cuốn sách **Cầu vòng lúc nửa đêm**. Câu chuyện kể về mối tình của Grant Sullivan và Priscilla Jane Hamilton Greer.

Grant Sullivan là một đặc vụ chìm đã quyết định nghỉ hưu, ẩn mình trong một trang trại ở Tennessee. Nhưng vì danh tiếng và kinh nghiệm chiến đấu trong rừng rậm của mình mà anh bị kéo ra khỏi nơi ẩn nấp, chỉ để giải cứu Priscilla Jane Hamilton Greer, một tiểu thư giàu có vô tình dính líu đến cuộn phim chứa đựng bí mật quốc gia và bị mọi bè phái phản động các nước săn đuổi, để rồi bị bắt cóc đến Costa Rica. Một quý cô xinh đẹp đủ thông minh và can đảm để tự mình lên kế hoạch bỏ trốn. Cô theo Grant băng qua cả khu rừng rậm Costa Rica mà không hề than thở một lời nào dù có nguy hiểm hay đau đớn đến đâu chẳng nữa. Một cách tự nhiên, cô đưa anh bạn đồng hành bất đắc dĩ của mình đi từ những bất ngờ này đến những kinh ngạc khác.

Nhiệm vụ mang Jane về nhà cũng chính vì những điều đó mà trở nên vô cùng thử thách, đầy màu sắc và nóng bỏng khác thường. Liệu Grant có thể quay về nông trại của mình với cuộc sống đơn độc, và những ngày tháng êm ả trôi qua sau khi đã gặp Jane?

★ Tác Giả ★

Linda S. Howington, sinh ngày 03 tháng 08 năm 1950 tại Alabama, Hoa Kỳ, là một trong những tác giả tiểu thuyết lãng mạn, trinh thám bán chạy nhất của Mỹ với bút danh **Linda Howard**. Trước khi trở thành một nhà văn, bà là một người ham đọc sách và yêu thích tác phẩm “*Cuốn theo chiều gió*” của Margaret Mitchell.

Bắt đầu viết từ năm chín tuổi, nhưng sau hai mươi một năm chấp bút những câu chuyện chỉ để riêng mình đọc, bà mới gửi một cuốn tiểu thuyết để nhà xuất bản và cuốn sách đã thu được thành công ngoài sức tưởng tượng. Tác phẩm đầu tay của bà được xuất bản bởi Silhouelte vào năm

1982. Bà là thành viên chủ chốt của *Romance Writer of America*. Năm 2005, bà đã giành được giải thưởng *Carrier Achievement Award*.

Với nhiều series nổi tiếng ăn khách như *Recues* (BachvietBooks đã và sắp xuất bản hai truyện thuộc series này tại Việt Nam), *MacKenzie Family Saga*, *A Lady of the West*, **Linda Howard** đã trở thành một trong những tác giả ăn khách, các tác phẩm của bà thường xuyên xuất hiện trong danh sách *bestseller* của:

New York Times

USA Today

Publishers Weekly

Linda chia sẻ rằng từ lâu sách đã đóng một vai trò to lớn trong cuộc đời bà, dù là để đọc hay để viết. Tác giả tiểu thuyết lãng mạn đầu tiên mà bà đọc là Margaret Mitchell và kể từ đó trở đi bà đã đọc rất nhiều với tất cả đam mê. Sau hai mươi một năm viết truyện chỉ để mua vui cho mình, rốt cuộc Howard đã gom đủ dũng khí để gửi một tiểu thuyết tới nhà xuất bản – và lập tức thành công.

Cuốn sách *Cầu vồng lúc nửa đêm* (*Midnight Rainbow*) của **Linda Howard** đã được MIRA Books xuất bản tháng 4 năm 1996. Một số các tác phẩm của bà như *Con gái của Sarah* (*Sarah's child*), *Đừng nói mãi mãi* (*Almost forever*), *Vịnh kim cương* (*Diamond Bay*), đã được BachvietBooks gửi tới quý độc giả trong năm 2012 và 2014.

Mục Lục

[Chương 1](#) [Chương 2](#)

[Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#)

[Chương 7](#) [Chương 8](#)

Chương 9 Chương 10

Chương 11 Chương 12

Chương 13

Đoạn kết

Chương 1

Grant Sullivan nghĩ mình đã quá tuổi cho những chuyện khốn kiếp này rồi. Anh đang luôn lách ở đây làm cái quái gì kia chứ, khi mà anh tự hứa với lòng là không bao giờ đặt chân vào rừng rậm một lần nữa? Anh có nhiệm vụ giải cứu một quý cô thuộc xã hội đầu to não phẳng, nhưng từ những gì mình thấy trong hai ngày qua, dưới lớp màn bảo vệ của rừng rậm, anh nghĩ có lẽ cô ta không muốn được giải thoát đâu. Cô ta trông như thể đang trải qua khoảng thời gian êm đẹp trong đời mình ấy: Vui cười, đùa cợt và tắm nắng bên hồ.

Cô ta thức khuya và uống rượu vang trong sân vườn. Cha cô ta gần như phát điên vì lo con gái mình đang phải chịu sự tra tấn tồi tệ của kẻ bắt cóc. Thay vào đó, cô ta lại thơ thẩn cứ như đang nghỉ hè trên bãi biển Riviera. Chắc chắn là cô ta không bị hành hạ rồi. Con giận âm ỉ bùng lên trong Grant, nếu có bất cứ ai bị tra tấn, thì người đó phải là anh mới đúng.

Lũ muỗi đốt anh, đấm ruồi nặng thì châm chích, mồ hôi túa ra nhưng sôi, còn chân thì tê cứng vì phải ngồi một chỗ quá lâu. Grant lại phải ăn lương khô và quên mất việc mình ghét thứ thức ăn đó đến nhường nào. Rồi không khí ẩm thấp khiến những vết thương cũ của anh đau âm ỉ. Chẳng nghi ngờ gì nữa: Thực sự là anh đã già mất rồi.

Grant ba mươi tám tuổi, đã dành gần nửa đời người để tham gia một vài cuộc chiến ở đâu đó. Cách đây một năm, anh mệt mỏi đến mức quyết định rời khỏi tổ chức, anh biết mình không muốn gì hơn là mỗi sáng được thức dậy trên cùng một chiếc giường. Anh không muốn sự bầu bạn, lời khuyên

hay bất cứ thứ gì, ngoại trừ được rời khỏi cái địa ngục đó một mình. Khi anh đã quyết rồi thì chẳng có gì cản được.

Cũng không hẳn là anh sống ẩn dật trên hang núi, nơi không thấy hoặc nghe được tiếng người, dù rõ ràng là anh đã từng cân nhắc đến ý nghĩ này. Thay vào đó, anh mua một trang trại xập xệ ở Tennessee, nằm sát bên triền núi, và để thiên nhiên chữa lành cho mình. Grant đã rút lui, nhưng có vẻ chưa đủ xa: Họ vẫn biết làm thế nào để tìm ra anh. Anh cho rằng danh tiếng của mình là điều tất yếu để ai đó biết được chỗ của anh mọi lúc. Bất cứ khi nào có việc cần đến chuyên gia có kỹ năng và kinh nghiệm làm việc trong rừng rậm, họ sẽ gọi cho Grant Sullivan.

Một cử động trên sân rơi vào tầm ngắm, và anh thận trọng dịch ổ bánh mì ra một chút để lấy tầm nhìn rõ ràng. Cô ta ở đó, ăn diện hết cỡ trong chiếc đầm hai dây, đôi giày cao gót phù phiếm, và đeo một cặp kính mát khổng lồ. Cô ta cầm một quyển sách và chiếc ly cao chứa thứ gì đó trông có vẻ mát mẻ, nằm dài trên chiếc ghế dựa, và chuẩn bị giết thời gian giữa buổi trưa oi bức. Cô ta vẫy tay và trưng ra nụ cười duyên dáng để mê hoặc những tên bảo vệ lẫn đám tuần tra đồn điền.

Chết tiệt! Cô ta đẹp thật, mà còn không thèm giấu đi dù chỉ một chút! Tại sao cô ta không ở yên dưới sự che chở của cha mình, thay vì đi khắp thế giới để chứng minh mình độc lập thế nào. Tất cả những gì cô ta chứng minh được là mình có tài đặt bản thân vào tình huống nước sôi lửa bỏng.

Tội nghiệp cô nàng ngọc ngà, nhỏ bé, ngớ ngẩn, Grant nghĩ. Cô ta thậm chí còn không nhận ra mình là một trong những nhân vật chính của trò gián điệp bản thủ, mà có ít nhất ba tổ chức và nhiều bè phái khác cùng tất cả kẻ địch đang tranh giành nhau để tìm ra cuộn vi phim bị mất. Điều duy nhất giữ cho cô tiểu thư này sống đến giờ là vì không ai biết chắc liệu cô ta biết được bao nhiêu, hay đã biết hết tất cả. Anh tự hỏi liệu cô ta có liên quan đến hoạt động gián điệp của George Persall không, hay chỉ là nhân tình của ông ta, thư ký cao cấp chẳng hạn? Liệu cô ta có biết cuộn vi phim ở đâu không, hay Luis Marcel, kẻ hiện giờ đang trốn biệt tăm biệt tích đã có được nó rồi? Điều duy nhất mà mọi người đều biết chắc là George Persall từng sở hữu cuộn phim đó. Nhưng ông ta đã chết vì nhồi máu cơ tim trong phòng ngủ của *cô ta* và không ai có thể tìm ra nó.

Có khi nào Persall đã chuyển nó cho Luis Marcel không? Marcek đã biết mất hai ngày trước khi Persall chết, nếu có đoạn phim đó, chắc chắn anh ta cũng không tiết lộ. Cả người Mỹ, Nga, lực lượng Sandinista cũng như các nhóm phiến loạn ở Trung và Nam Mỹ đều muốn nó. Chết tiệt, như những gì được biết thì anh nghĩ thậm chí người Eskimo cũng muốn.

Vậy thì đoạn phim ở đâu chứ? George Persall đã làm gì với nó? Nếu ông ta thực sự đã chuyển nó cho Luis Marcel, ai là đầu mối liên lạc của ông ta, và Luis giờ đang ở đâu? Liệu hẳn có bán nó cho người ra giá cao nhất không? Điều đó còn chưa chắc. Grant hiểu con người Luis, họ từng đồng cam cộng khổ và anh tin Luis, việc đó nói lên nhiều điều.

Các cơ quan chính phủ đã săn tìm đoạn phim đặc biệt này cả tháng nay. Chuyên viên cao cấp của một công ty nghiên cứu tại California đã tìm cách bán công trình nghiên cứu lazer cấp chính phủ của công ty mình, trong thời gian kỹ thuật này có thể đưa vũ khí lazer vào không gian. Nhân viên bảo an đã nghi ngờ chuyên viên này và báo cho cơ quan chức năng có thẩm quyền. Theo đó, hẳn bị bắt trong khi đang giao dịch. Nhưng hai người đứng ra mua đã trốn thoát cùng đoạn phim.

Rồi một trong hai tên đó đã chơi trò hai mang, cuồn đoạn phim đến Nam Mỹ, và vạch ra một vụ mua bán khác cho riêng mình. Tin tức lập tức được truyền ra cho các đặc vụ ở khắp Trung và Nam Mỹ, rồi một đặc vụ người Mỹ ở Costa Rica đã liên hệ với tên đó để đặt bẫy mua lại đoạn phim. Mọi thứ bắt đầu rồi tung. Vụ mua bán thất bại, người đặc vụ bị thương, nhưng anh ta thoát được cùng đoạn phim.

Đáng lẽ đoạn phim nên bị hủy vào thời điểm đó nhưng không phải vậy. Bằng cách nào đó, nó rơi vào tay George Persall, người có thể tự do đến và rời khỏi Costa Rica nhờ vào những mối liên hệ công việc của ông ta. Ai có thể ngờ George lại liên quan đến hoạt động tình báo cơ chứ? Ông ta luôn có vẻ chỉ là một doanh nhân đơn thuần, dù có tật mê mẩn những “cô thư ký” xinh đẹp, một điểm yếu của bất cứ người Latin nào. Chỉ một vài đặc vụ biết về sự tồn tại của Persall, trong đó có Luis Marcel và điều đó giúp anh ta làm việc vô cùng hiệu quả. Nhưng trong trường hợp này, George bị nghiền thông

tin, người đặc vụ bị vết thương hành đến phát sốt đã không bảo George hủy đoạn phim đó đi.

Luis có trách nhiệm liên hệ với George nhưng anh ta lại biến mất. Rồi đến George, người luôn khỏe mạnh lại chết vì nhồi máu cơ tim... và không còn manh mối nào về đoạn phim nữa. Phía Mỹ muốn chắc chắn rằng công nghệ đó không rơi vào tay bất cứ ai khác, người Nga cực kỳ muốn có được nó, và mọi lực lượng cách mạng trên nửa địa cầu muốn tóm lấy cơ hội để bán cuốn vi phim với giá cao nhất. Chỉ cần bán một phần nhỏ của đoạn phim, người ta có thể mua cả một kho vũ khí và khơi mào các cuộc bạo động.

Grant nghĩ Manuel Turego, trưởng cơ quan an ninh quốc gia ở Costa Rica, là một tên khôn cực kỳ thông minh. Hắn lập tức bắt cóc, Priscilla Jane Hamilton Greer rồi giam lỏng cô ta tại một đồn điền xa tít được canh phòng cẩn mật. Có lẽ hắn bảo với cô ta rằng cô nàng sẽ được bảo vệ, và có lẽ cô ta cũng ngốc đến nỗi vô cùng biết ơn “sự bảo vệ” này. Turego thông thả chơi trò chơi này, cho đến giờ hắn cũng chưa động gì đến cô ta.

Nếu không cần thiết, hắn chẳng dại gì chọc điên một đại gia có thể lực như bố cô ta cả. Hắn thông thả đợi Luis Marcel và đoạn phim xuất hiện, đằng nào cũng phải thế. Trong khi đó, Priscilla đang nằm trong tay hắn, Turego có khả năng chờ đợi. Dù có biết gì hay không thì cô ta cũng là công cụ đàm phán có giá trị.

Từ lúc Priscilla biến mất, bố cô ta đã lo lắng kinh khủng. Ông đã mạnh tay kêu gọi các thế lực chính trị giúp đỡ, nhưng không ai trong số đó có khả năng giải thoát được Priscilla khỏi tay Turego. Chính phủ Mỹ sẽ không động tay trước khi tìm được Luis. Dấu chấm hỏi to tướng về việc thật ra cô ta có biết gì hay không, khả năng cô ta biết đoạn phim ở đâu dường như đã làm giảm cường độ sẵn lòng Luis. Sự chú ý của các bên đã nghiêng về phía Priscilla và cho Luis thêm thời gian anh ta cần.

Cuối cùng, tuyệt vọng vì lo lắng và điên tiết do sự thờ ơ của chính phủ, James Hamilton quyết định tự mình giải quyết. Ông chi nhiều tiền để tìm ra chỗ giam giữ con gái mình, nhưng rồi lại mắc kẹt tại đây do không thể vượt qua rào chắn cẩn mật của khu đồn điền. Ông biết nếu tăng cường lực lượng

tiếp quả khu vực này, con gái mình sẽ có nguy cơ bị giết trong trận chiến đó. Rồi ai đấy đã đề cập đến cái tên Grant Sullivan.

Một người giàu có như James Hamilton có thể tìm ra ai đó muốn lẩn trốn, thậm chí là một đặc vụ vô cùng cảnh giác, đã từ bỏ công việc cũ và vùi mình tận trên núi Tennessee. Trong vòng hai mươi bốn giờ, Grant đã ngồi đối mặt Hamilton trong thư viện của một ngôi nhà vĩ đại có thể hét ra tiền.

Hamilton đã đề nghị sẽ thanh toán hết phần thế chấp cho nông trại của Grant. Tất cả những gì ông muốn là con gái mình trở về, an toàn và khỏe mạnh. Gương mặt ông hằn vẻ lo lắng, có cả sự tuyệt vọng, ông nghĩ Grant miễn cưỡng nhận việc này vì điều gì khác chứ không phải vì tiền.

Cái khó trong việc giải cứu cô ta dường như quá lớn, thậm chí có lẽ là không thể; anh chắc chắn mình có thể xâm nhập hệ thống an ninh của khu đồn điền, nhưng cứu cô ta ra là chuyện hoàn toàn khác. Không chỉ vậy, kinh nghiệm bản thân nhắc nhở Grant, thậm chí nếu anh tìm được, khả năng cô ta còn sống hoặc còn ra dáng hình người không cao. Anh không để mình nghĩ đến những thứ có thể xảy ra với cô ta từ ngày bị bắt cóc.

Nhưng anh lại tìm thấy cô ta dễ dàng đến quái lạ; anh mới mới xuất hiện ngay khi anh rời khỏi nhà của Hamilton. Các ngôi nhà chưa đến một dặm, anh liếc qua kính chiếu hậu và phát hiện ra một chiếc sedan⁽¹⁾ màu xanh bầm đuôi mình. Nhường mảy mĩa mai rồi tập vào lề. Anh đốt xì gà và nhàn rãi hít một hơi, đợi hai anh chàng kia đến gần. “Xin chào, Curtis.”

(1) Sedan: Là một loại xe khách phổ biến, thường được chia là ba khoang riêng biệt. Khoang hành khách thường gồm hai dãy ghế. Khoang động cơ thường ở phía trước. Còn khoang hành lý thường ở phía sau. Cũng có một số xe sedan mà khoang động cơ lại ở phía sau như Renault Dauphine, Tatra T613, Volkswagen Type 3 và Chevrolet Corvair.

Ted Curtis nghiêng người chồm ra cửa sổ xe, cười toe toét. “Đoán xem ai muốn gặp anh nào?”

“Chết tiệt”, Grant chửi thề, giọng bức bối. “Được rồi, dẫn đường đi. Tôi không phải chạy suốt đến Virginia đấy chứ?”

“Không đâu, chỉ tới thị trấn kế tiếp thôi. Anh ấy đang đợi ở một nhà nghỉ.”

Sự kiện khiến Sabin phải rời trụ sở đã nói lên nhiều điều với Grant. Anh biết Kell Sabin lâu lắm rồi, dường như người đàn ông đó không có dây thần kinh nào trong người, và thứ vẫn chảy trong tĩnh mạch anh ta là nước đá. Anh và Sabin không phải là loại người dễ tiếp xúc. Không có luật lệ nào áp dụng cho hai người bọn họ, những người sống trong địa ngục và đi săn trong rừng rậm thì làm gì có luật lệ nào tồn tại. Sabin sống thoải mái trong sự u ám, lạnh lẽo đó, còn Grant thì không.

Đã từ rất lâu rồi, Grant cảm thấy mình càng ngày càng không giống con người nữa. Anh bắt đầu không biết mình là ai và tại sao lại ở đó. Anh không màng gì nữa. Khoảnh khắc duy nhất Grant thấy mình còn sống là trong quá trình săn đuổi, khi chất adrenaline bơm đầy tĩnh mạch và đốt cháy mọi ý thức của anh thành nhận thức sắc bén. Viên đạn ngày đó, thay vì giết chết lại thành cứu anh, bởi vì nó khiến anh dừng lại đủ lâu để bắt đầu suy nghĩ lần nữa. Lúc này Grant quyết định rút lui.

Hai mươi lăm phút sau, tay bung tách cà phê nóng, chân gác thoải mái trên bàn cà phê nhựa có hình vân gỗ tiêu chuẩn của nhà nghỉ, Grant làu bàu, “Được rồi, tôi ở đây rồi, nói đi”.

Kell Sabin chỉ cao một mét tám mươi, thấp hơn Grant khoảng ba centimet, là một người cơ bắp và năng luyện tập dù không còn trực tiếp ra trận nữa. Sabin có mái tóc đen sậm, mắt đen, với làn da màu oliu và không khí xung quanh như đông lại vì sự lạnh lẽo toát ra từ chính con người này. Anh ta là người không thể đoán được và thận trọng như loài báo đi săn, nhưng Grant tin anh ta. Anh không thể nói mình thích Sabin, anh ta không phải là người dễ bầu bạn. Dẫu vậy, họ đã gắn bó với nhau hơi hai mươi năm cho đến khi tách ra.

Trong đầu Grant hiện lên ánh chớp của lửa đạn và đột nhiên anh cảm nhận được sự rậm rạp, ẩm thấp của cánh rừng nhiệt đới, ngửi được mùi cây cối mục nát, như thấy ánh sáng phát ra từ các loại vũ khí... và người kể vai

sát cánh với mình, cũng là người đang ngồi đối diện anh lúc này đây. Những ký ức đó cũng hiện lên trong tâm trí Kell Sabin.

Kell Sabin là một con người đầy nguy hiểm. Các nhà cầm quyền đôi đầu không ngần ngại chi trả cả gia tài chỉ để tiếp cận với anh ta, nhưng Sabin có như một cái bóng lướt trong nắng, vì anh ta điều binh qua những bức bình phong xám xịt.

Qua đôi mắt đen láy không chút cảm xúc, Sabin nghiên cứu người đang ngồi như một đồng lõa xôn, lười biếng - một sự lười biếng đối trá. Grant thậm chí trông còn có vẻ khắc nghiệt và mạnh mẽ hơn thời anh còn làm đặc vụ ngầm. Việc quy ẩn mắt một năm không làm anh yếu đi chút nào. Grant Sullivan giờ vẫn là một Grant Sullivan hoang dã và nguy hiểm. Dưới hàng lông mày sậm màu là đôi mắt màu hổ phách như mắt đại bàng, luôn cảnh giác, dữ tợn và không thể chế ngự được. Mái tóc vàng bồm xồm, xoắn trên cổ áo, cho thấy anh chưa bị “thuần hóa” hoàn toàn. Làn da rám nắng tương phản với một vết sẹo mờ ở cằm và một vết kéo ngang gò má trái. Những cái sẹo không xấu xí, chúng là những dấu ấn về các trận chiến.

Nếu Sabin phải chọn ra một người để truy tìm dấu vết con gái của Hamilton, anh ta sẽ chọn người đàn ông này. Khi ở trong rừng, Sullivan rón rén như mèo, anh có thể hòa lẫn và trở thành một phần của nơi đó, tận dụng nó. Grant cũng rất giỏi ở chiến địa thành thị, nhưng xét đến khả năng sinh tồn trong các địa ngục xanh trên thế giới thì không ai sánh bằng anh.

“Bạn sẽ tìm cô ấy chứ?”, rớt cuộc Sabin cũng chịu lên tiếng.

“Đúng vậy.”

“Vậy thì để tôi bỏ sung nhé.” Hoàn toàn lờ đi sự thật rằng Grant không còn làm trong cơ quan mật vụ, Sabin kể với anh về đoạn phim. Anh ta kể về George Persall, Luis Marcel, toàn bộ trò chơi mèo vờn chuột chết người mà cô nàng Priscilla nhỏ bé, ngốc nghếch đang dính líu vào đó. Cô ta bị sử dụng như một bức bình phong cho Luis, nhưng Kell lo lắng cho Luis nhiều hơn một chút. Luis không thể biến mất, và Costa Rica cũng không phải nơi bình yên nhất trên trái đất. Anh ta vẫn có thể gặp nguy hiểm như thường.

Nhưng, bất luận ở đâu chẳng nữa, cũng không có khả năng anh ta hiện đang nằm trong tay bất cứ chính phủ hay bè phái chính trị nào, bởi vì các bên vẫn đang sẵn lòng ráo riết, trừ Manuel Turego và chính phủ Hoa Kỳ thì đang truy tìm Priscilla. Thậm chí chính phủ Costa Rica cũng không biết Turego bắt giữ người phụ nữ này, hẳn ta hoạt động một mình.

“Persall là một người bí ẩn có năng lực”, Kell cau gắt thừa nhận. “Lão không phải một người chuyên nghiệp. Tôi thậm chí còn không có hồ sơ của lão.”

Nếu Sabin không tìm được thông tin về Persall, thì có lẽ ông ta còn hơn những gì Sabin diễn tả, hoàn toàn vô hình. “Làm thế nào mà chuyện này lại bung bét hết ra thế?” Grant nhè giọng, nheo mắt dần cho đến khi chúng chỉ còn là hai khe hẹp nhỏ xíu. Trông anh như thể đang buồn ngủ vậy, nhưng Sabin lại hiểu khác.

“Người của chúng ta bị bám đuôi. Chúng tấn công cậu ấy ở cự li gần. Hiện cậu ấy đang choáng váng vì sốt. Dù không thể tìm ra Luis nhưng người của ta vẫn nhớ làm thế nào để liên lạc được với Persall. Không một ai biết cái tên Persall cho đến lúc đó, cũng như làm cách nào để tìm được lão khi cần. Cậu ấy chỉ giao đoạn phim cho Persall trước khi mọi thứ rồi tung. Persall đã bỏ trốn.”

“Người của ta thế nào?”

“Cậu ấy vẫn sống. Chúng tôi đã cứu cậu ấy từ tay Turego.”

Grant làu bàu. “Nghĩa là Turego biết chàng trai của chúng ta không bảo Persall hủy đoạn phim đi.”

Có vẻ như cơn giận của Kell đã lên đến đỉnh điểm. “*Mọi người đều biết*. Bảo an quá lỏng lẻo. Nhiều người thích buôn bán bất cứ mẩu chuyện nào họ biết. Tổ chức của Turego cũng rò rỉ, vậy nên sáng hôm sau, tin tức đó cũng trở thành thông tin công cộng. Cũng trong sáng hôm đó, Persall chết vì nhồi máu cơ tim ngay tại phòng của Priscilla. Turego đã bắt cô ấy trước khi chúng tôi đến.”

Mí mắt Grant gần như sụp hẳn xuống. Trông có vẻ như anh sẽ ngáy bất cứ lúc nào. “VẬY... cô ta có biết gì về đoạn phim không?”

“Chúng tôi không biết. Tôi đoán là không. Persall có nhiều thời gian để giấu nó đi trước khi đến phòng cô ta.”

“VÌ cái quái gì mà Priscilla không sống cùng cha mình, đáng lẽ cô ta nên ở đấy mới phải chứ?”, Grant lẩm bẩm.

“Hamilton sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để cứu con gái ra, nhưng cho con họ không thân thiết lắm. Cô ta là một cô nàng ưa tiệc tùng. Đã ly hôn, thích hưởng thụ cuộc sống hơn là làm chuyện có ích. Thật ra Hamilton đã trút quyền thừa kế của cô ta cách đây nhiều năm, và cô nàng lang thang khắp các nước từ đó. Cô ta ở với Persall vài năm. Họ chẳng ngại ngần gì với mối quan hệ đó. Persall thích có loại phụ nữ lẻo lết trong vòng tay, nên lão cho cấp cho cô ta. Lão luôn có vẻ là một gã dễ tính, vui vẻ, rất hợp với kiểu của cô nàng. Tôi chưa từng nghĩ lão là người đưa tin, đặc biệt là một kẻ đủ sắc bén để lừa tôi.”

“Tại sao cậu không đi cứu cô gái đó?” Grant đột nhiên muốn biết, anh mở to mắt nhìn chằm chằm vào Kell, tia nhìn vàng rực và lạnh lẽo.

“CÓ hai lý do. Thứ nhất, tôi không nghĩ cô ta biết gì về đoạn phim. Tôi phải tập trung vào việc tìm nó, và điều đó có nghĩa là tìm ra Luis Marcel. Thứ hai, cậu là người phù hợp nhất làm việc này. Tôi nghĩ thế, nên tôi... à... sắp xếp để cậu rơi vào tầm ngắm của Hamilton.”

Sau cùng thì Kell tiến hành cứu người phụ nữ đó ra theo lối lòng vòng của riêng mình. Tốt thôi, cậu ta làm việc rất hiệu quả ở hậu phương. “Cậu sẽ không gặp vấn đề gì khi nhập cảnh Costa Rica”, Kell nói. “Tôi đã sắp xếp cả rồi. Nhưng nếu cậu không thể cứu cô gái...”

Grant bật dậy, một kẻ hoang dã với làn da ngăm đen duyên dáng, lặng lẽ và chết chóc. “Tôi biết rồi”, anh khẽ nói. Không cần phải nói ra, nhưng cả hai đều biết một viên đạn vào đầu sẽ tử tế hơn rất nhiều so với những gì Turego sẽ làm khi xác định rằng cô ta biết chỗ giấu đoạn phim. Giờ cô ta bị

bất giữ chỉ vì điều kiện an toàn, nhưng nếu đoạn phim không xuất hiện, cô ta sẽ là mối liên kết duy nhất còn lại với nó. Lúc đó thì mạng sống của cô ta không đáng một xu.

Thế nên bây giờ anh mới có mặt ở Costa Rica, tận sâu trong rừng mưa nhiệt đới và khôn kiếp nữa là quá gần biên giới Nicaraguan. Grant loanh quanh bên toán người nổi loạn, quân lính, các trận bạo động và những tên khủng bố chuyên phá hủy cuộc sống hòa bình giản dị của con người, nhưng có thể nào thì cô nàng Priscilla cũng đâu quan tâm. Cô ta cứ như một công chúa miền nhiệt đới, điệu đà nhăm nháp ly nước mát lạnh, lờ đi cánh rừng đang lấn dần hàng rào quanh đồn điền và phải được cắt tỉa thường xuyên.

Được thôi, anh quan sát đủ rồi. Đêm nay là thời điểm thuận lợi. Anh đã nắm lịch sinh hoạt của cô ta và những gã cận vệ, biết tất cả các hệ thống báo động. Grant không thích mạo hiểm băng rừng vào ban đêm, nhưng làm gì có sự lựa chọn nào khác. Anh cần nhiều thời gian để cứu Priscilla ra khỏi khu rừng trước khi cô ta bị phát hiện đã mất tích, may thay, cô ta luôn ngủ dậy trễ, ít nhất là mười giờ sáng. Chẳng có kẻ nào nghi ngờ khi cô ta không xuất hiện cho đến mười một giờ. Lúc đó, họ đã đi xa rồi. Pablo sẽ đưa trực thăng đến đón họ vào sáng mai, ngay sau bình minh.

Grant chậm chậm quay lại từ bìa rừng, luồn lách trong bãi cỏ dày cho đến khi nó trở thành một tấm màn chắn che khuất anh từ hướng ngôi nhà. Chỉ khi đó anh mới nhấc chân, bước đi yên lặng và tự tin, vì anh đã xử lý hệ thống báo động và cảm biến khi phát hiện ra chúng. Anh đã ở trong rừng ba ngày rồi, di chuyển thận trọng quanh vành đai của đồn điền, cẩn thận xem xét cách bố trí của ngôi nhà.

Anh biết cô gái đó ngủ ở đâu, và làm thế nào để đột nhập vào đó. Không còn cơ hội nào tốt hơn, Turego không có trong nhà. Hấn ta đã đi hôm trước, và đến giờ vẫn chưa quay lại. Grant biết hấn cũng không đang trên đường về đây. Trời đã chạng vạng, di chuyển bằng đường sông lúc trời tối sẽ không an toàn.

Grant biết chính xác dòng sông này nguy hiểm thế nào, đó là lý do tại sao anh sẽ dẫn cô ta xuyên qua rừng. Dù đi đường sông nguy hiểm, nhưng nó là tuyến đường tốt nhất mà họ nên chọn. Nếu nhỡ bị phát hiện trước khi

Pablo đón họ, bọn người đó sẽ tập trung soát dọc bờ sông, ít nhất là một khoảng thời gian. Anh hy vọng chừng đó sẽ đủ để họ lên trực thăng.

Grant phải đợi thêm vài giờ trước khi vào nhà và cứu cô ta ra. Như vậy sẽ làm bọn chúng mệt mỏi, chán nản và buồn ngủ. Anh dọn một khoảng đất nhỏ để giấu vũ khí và kiểm tra cẩn thận vì sợ có rắn rết, đặc biệt là loại rắn Ferdelance⁽²⁾, loài này thích nằm ở chỗ thông thoáng và đợi con mồi tiếp theo. Sau khi chắc chắn đã an toàn, anh ngồi xuống một thân cây đổ để hút thuốc. Anh uống nước nhưng không đói. Anh biết mình sẽ không đói cho tới ngày mai.

(2) Ferdelance: Loại rắn có vảy nhưng màu nâu xám và phong chú, có rất nhiều ở Trung Mỹ, loại to nhất, đáng sợ nhất ở Costa Rica.

Khi công việc chưa xong thì Grant không thể ăn uống gì được, anh quá căng thẳng, tất cả các giác quan đều căng ra để nghe thật rõ mọi âm thanh nhỏ nhất trong rừng. Chất adrenaline đang bơm đầy tĩnh mạch làm anh kích thích cực độ và hiểu tại sao người Viking luôn dũng mãnh suốt trận chiến. Chờ đợi là việc không thể chịu được, nhưng đó là những gì anh phải làm. Grant kiểm tra giờ một lần nữa, mặt đồng hồ phản chiếu một chút văn minh trong rừng, nơi có thể nuốt chửng người sống, và anh tức giận khi thấy mới hơn nửa giờ trôi qua.

Để bản thân bận rộn và xoa dịu dây thần kinh căng thẳng của mình, Grant bắt đầu đóng gói đồ đạc một cách ngăn nắp, sắp xếp mọi thứ để mình có thể biết chính xác vị trí từng món. Anh kiểm tra vũ khí và đạn dược, hy vọng mình không phải sử dụng chúng. Điều anh muốn nhất là cứu sống Priscilla ra ngoài một cách yên lặng tuyệt đối, không có tiếng súng. Nếu phải dùng súng cacbin hay súng lục tự động, anh sẽ lộ vị trí. Anh thích dùng dao hơn, yên lặng chết người.

Grant cảm thấy mồ hôi chảy dọc sống lưng. Lạy Chúa cho cô nàng đủ khôn ngoan để giữ mồm giữ miệng và không có hét toáng lên khi anh kéo cô ta ra khỏi đó. Nếu cần thì đánh cô ta ngất xỉu là xong, nhưng như vậy cô nàng sẽ trở thành gánh nặng anh phải vác theo khi băng qua rừng, việc này sẽ quẫn chân anh.

Grant thấy mình đang vuốt ve con dao, những ngón tay dài và cứng cáp lướt qua lưỡi dao như vuốt ve người tình, rồi anh đẩy nó vào bao. Quỷ tha ma bắt cô ta đi, anh chưa chát nghĩ. Vì cô ta, anh phải quay lại chỗ quen thuộc nhất, và anh có thể cảm nhận mình lại chìm đắm vào nó lần nữa. Lao mình vào thử thách cũng gây nghiện như ma túy vậy, và nó chạy trong tĩnh mạch, đốt cháy Grant, ăn mòn anh như axit, giết chết và rồi làm bùng lên cảm giác của sự sống mãnh liệt trong anh.

Cô ả chết tiệt. Tất cả những chuyện này đều chỉ vì một đứa con gái nhà giàu ngu ngốc, hư hỏng, thích tiêu khiển trên những cái giường khác nhau. Còn nữa, có lẽ mạng của cô ta còn giữ được tới giờ hẳn là nhờ cách sống, bởi vì Turego tự cho mình đúng là một người tình.

Âm thanh về đêm của rừng rậm bắt đầu bủa vây anh: tiếng khỉ rú⁽³⁾, tiếng xào xác, líu lo và khụt khịt của các loài động vật sống về đêm khi chúng bắt đầu tìm mồi. Grant nghe thấy tiếng khục khặc của báo đốm Mỹ ở đâu đó gần bờ sông, nhưng không quan tâm tới những âm thanh quen thuộc trong rừng. Cứ tự nhiên như đang ở nhà mình thôi.

(3) Nguyên văn là “The howler monkeys” còn được gọi là khỉ rú, một loài thuộc bộ linh trưởng, sinh sống chủ yếu ở Nam - Trung Mỹ, có đuôi dài để quắp, giữ thăng bằng và tiếng hú rất to.

Sự kết hợp kỳ lạ giữa dòng máu chảy trong huyết quản và những kỹ năng anh học được ở đầm lầy phía nam Georgia hồi bé dường như đã khiến anh trở thành một phần của rừng rậm, như một con báo lang ở bờ sông.

Dù tấm bình phong dày cộm đã chắn mọi ánh sáng, nhưng Grant không hề thấp đèn hay bật đèn pin, anh muôn mắt mình quen với bóng tối khi bắt đầu đi chuyên. Dựa vào đôi tai và bản năng, anh biết không có nguy hiểm cận kề. Nguy hiểm đến từ con người, không phải từ những động vật nhút nhát trong rừng. Chừng nào mà những âm thanh ồn ào đó còn bao vây anh thì Grant biết không có người đến gần.

Lúc nửa đêm, Grant đứng lên và bắt đầu bước thận trọng qua lối đi theo kế hoạch đã vạch trong đầu, động vật và côn trùng quá quen với sự có mặt

của anh đến mức kêu âm ỉ như thường. Cảnh báo duy nhất anh cảm nhận được là sự tồn tại của một con Ferdelance hay rắn độc Nam Mỹ khác, có lẽ nó đang lẩn theo lối anh đi, phải hiềm lắm anh mới gặp trường hợp này. Grant cầm theo cây gậy rồi dò đường một cách yên lặng. Khi đến gần khu đồn điền, anh đặt cây gậy sang một bên và cúi xuống để kiểm tra mặt đất, phải chắc chắn mọi thứ đúng như mong đợi trước khi vào trong.

Từ nơi ẩn nấp, Grant có thể thấy những tên lính gác đang ở vị trí thường ngày, trông có vẻ buồn ngủ, ngoại trừ một gã tuần tra vòng ngoài, rồi gã cũng sẽ chớp mắt ngay thôi. Quá cầu thả, Grant tỏ ra khinh thường. Rõ ràng là chúng không nghĩ tới việc sẽ có bất cứ một vị khách nào ở nơi xa xôi, hẻo lánh như cái đồn điền ở thượng nguồn này.

Suốt ba ngày quan sát, Grant biết phần lớn thời gian chúng đều chỉ đứng tán gẫu, hút thuốc và chẳng thèm kiểm tra xung quanh. Nhưng bọn lính vẫn ở đó, và những cây súng trường đã được lên đạn là thật. Một trong những lý do Grant sống được đến tuổi ba mươi tám là anh có sự tôn trọng đối với vũ khí và những gì chúng có thể gây ra trên da thịt con người. Anh không sống dựa vào sự liều lĩnh, bởi vì nó phải trả giá bằng mạng người. Anh đợi. Ít nhất bây giờ anh có thể thấy đường, vì trời trong và có sao chiếu sáng. Grant không lo ánh sáng của trăng sao, bóng tối có thể che giấu cử động của anh.

Tên lính gác ở góc trái ngôi nhà không hề di chuyển dù chỉ một chút từ lúc Grant quan sát hắn ta, hẳn ngủ gật. Còn gã đi tuần đã dựa vào một trong những cây cột phía trước ngôi nhà.

Một đốm đỏ lấp lờ gần tay gã cho Grant biết, gã đang hút thuốc và nếu theo đúng lệ thường, gã sẽ kéo sụp cái mũ lưỡi trai qua mắt sau khi hút xong điếu thuốc rồi ngủ đến sáng.

Grant rời chỗ nấp và bước đi lặng lẽ như hồn ma, trượt từ cây này sang bụi kia, ẩn mình trong bóng tối. Không một tiếng động, anh leo lên hành lang dọc ngôi nhà, người dán sát vào tường và kiểm tra hiện trường lần nữa. Yên tĩnh hoàn toàn. Những gã canh gác này phụ thuộc quá nhiều vào mạng lưới cảm ứng mà quên mất rằng chúng có thể bị vô hiệu hóa.

Phòng của Priscilla ở phía sau. Nó có cửa sổ trượt bằng kính, chắc là đã bị khóa, nhưng Grant không bận tâm, anh biết cách mở mọi loại ổ khóa. Nhẹ bước tới cánh cửa rồi dùng sức đẩy trong yên lặng, anh mở cửa một cách dễ dàng và nhíu mày. Cửa không khóa. Cô ta thật hiểu chuyện.

Hết sức nhẹ nhàng, anh đẩy cánh cửa mở ra từng chút một cho đến khi có đủ khoảng trống để lách người qua. Grant dừng lại ngay khi vào và đợi cho mắt mình quen với bóng tối trong phòng. Ít ra thì ở ngoài còn có ánh sao, còn căn phòng này thì tối như trong rừng. Anh không động đây, mà đợi, giữ thẳng bằng và lắng nghe.

Mắt anh nhanh chóng quen với bóng tối.

Căn phòng rộng và thoáng, với sàn gỗ mát lạnh được phủ thảm rơm. Bên phải Grant là giường ngủ kê sát tường, trông mờ mờ ảo ảo vì chiếc màn che xung quanh. Qua lớp vải màn có thể thấy chân giường lộn xộn, một đồng nhỏ nhô lên phía bên kia giường. Phía bên này là một cái ghế, một cái bàn tròn nhỏ và một chiếc đèn đứng.

Bên trái hơi tối hơn, nhưng anh có thể thấy một cánh cửa, có lẽ cửa nhà tắm. Có một tủ quần áo không lộ dựa vào tường.

Chậm rãi, nhẹ nhàng như một con cạp đang rình mồi, Grant vòng qua bức tường, lẩn vào trong khoảng tối gần tủ quần áo. Bây giờ anh có thể thấy một cái ghế ở bên kia giường, kê bên chỗ của Priscilla đang ngủ. Có lẽ là đệm hoặc váy ngủ của cô ta vắt ngang trên ghế. Cái ý nghĩ có lẽ cô nàng ngủ khỏa thân làm miệng anh đột ngột nhếch lên cười theo thói quen, nụ cười chả có chút thích thú nào. Nếu ngủ trần truồng, cô ta có thể sẽ chống lại như mèo hoang khi bị anh đánh thức. Đúng những gì anh cần. Vì lợi ích của cả hai, anh hy vọng cô ta có mặc quần áo khi ngủ.

Grant bước đến gần giường ngủ, mắt tập trung vào người nằm trên giường. Cô ta quá yên lặng... tóc gáy dựng lên cảnh cáo, anh bất giác lách người qua, nhận một cú đánh trên vai thay vì trên cổ. Anh cuộn người, rồi bật dậy để đối mặt với kẻ tấn công mình, nhưng căn phòng vẫn tĩnh lặng và tối. Mọi thứ đều yên tĩnh, thậm chí cả người phụ nữ trên giường cũng

không động đậy. Grant lẩn vào bóng tối, cố gắng lắng nghe tiếng thở nhẹ, tiếng sột soạt của quần áo, bất cứ thứ gì có thể. Sự yên lặng bao trùm căn phòng. Kẻ tấn công đâu rồi? Hẳn cũng như Grant lúi sâu vào chỗ tối để lẩn trốn chằng.

Ai là người tấn công anh? Hẳn đang làm gì trong phòng ngủ của người phụ nữ này? Có phải hẳn được cử đến để ám sát cô ta, hay là cũng đang cố cướp người từ tay Turego?

Đối thủ của anh có lẽ đang nấp trong bóng tối bên tủ quần áo. Grant bật nhẹ con dao ra khỏi bao, rồi lại đẩy nó vào lại như cũ, tay anh cũng lặng lẽ như con dao.

Đây rồi... chỉ trong một khắc, cử động cực nhẹ nhưng đủ để định vị một con người. Grant thu người di chuyển thật nhanh về phía trước, túm lấy và quật hẳn xuống. Kẻ lạ mặt cuộn người lại khi hẳn ngã xuống và lại uốn người bật dậy một cách uyển chuyển, một bóng người mảnh mai hiện ra trên cái màn trắng. Hẳn tung cước, Grant lách người tránh được, nhưng anh cảm nhận được cú đá lướt qua cằm mình. Anh bước tới chộp lấy cánh tay hẳn. Cánh tay hẳn buông thõng một cách yếu ớt ở bên hông. Grant lập tức quật thân hình mảnh mai đó xuống sàn nhà và ấn một đầu gối vào ngực hẳn. Grant nhận thấy điều bất thường khi anh nâng tay lên để ra đòn kết thúc cuộc chiến yên lặng giữa họ, có cái gì đó mềm mại phồng lên dưới đầu gối anh. Rồi anh hiểu ra. Cái vật thể quá yên ắng trên giường kia vẫn còn im ru, bởi vì nó chỉ là đóng chặn chứ không phải con người.

Priscilla không ở trên giường, cô ta đã thấy anh lách người qua cánh cửa và lặng lẽ lẩn vào bóng tối. Nhưng tại sao cô ta không hét lên? Tại sao cô ta lại tấn công dù biết chắc mình không có bất kỳ cơ hội nào chế ngự anh? Grant dịch đầu gối ra khỏi ngực cô ta và nhanh chóng trượt tay lên đôi gò mềm mại để chắc rằng mình không làm cô ta nghẹt thở. Anh cảm nhận được nhịp thở trên ngực cô ta, nghe được tiếng nấc giật mình khi tay anh chạm vào, rồi anh dịch chân ra khỏi người cô ta một chút.

“Ồn rồi”, anh bắt đầu thì thầm, nhưng Priscilla đột ngột uốn người trên sàn, giật mạnh người tránh khỏi anh. Cô ta lên gối, anh thì hoàn toàn không phòng bị, và một cơn đau mãnh liệt chạy khắp người. Grant đau muốn nổ

đom đóm mắt, nghiêng người hẳn về một bên, nghẹn giọng vì mặt đấng đang lên trong cổ họng, tay tự động xoa vào phần da thịt bị đau trong khi nghiêng răng để ngăn tiếng hét sắp bật ra.

Cô ta bò ra khỏi chỗ anh, và Grant nghe thấy một tiếng nứt vỡ kính hãi nho nhỏ. Qua đôi mắt mờ đi vì đau, anh thấy cô ta nhặt cái túi đen lớn rồi trượt qua cửa kính và đi mất.

Cơn giận điên người đẩy anh bật dậy. Chết tiệt, cô ta tự mình bỏ trốn. Cô ta sẽ phá hoại toàn bộ cái bẫy anh giăng ra! Grant lờ đi cơn đau, bắt đầu đuổi theo cô ta. Anh cần san bằng tỷ số rồi đây.

Chương 2

Jane chỉ vừa với tới túi hành lý của mình khi chút bản năng còn sót lại trong người cảnh báo cô rằng có kẻ đột nhập. Không có bất cứ âm thanh nào đánh động, nhưng đột nhiên, cô cảm nhận được có một sự hiện diện khác. Tóc gáy và tóc mai đều dựng hết cả lên, người Jane cứng lại, khiếp hãi nhìn về phía cánh cửa. Chúng được mở mà hoàn toàn không hề phát ra tiếng động, rồi cô thấy bóng một người đàn ông hiện ra trong đêm. Hẳn ta to lớn nhưng di chuyển cực kỳ nhẹ nhàng. Cử động tĩnh lặng của hắn làm Jane sợ hơn bất cứ thứ gì, cô không thể ngăn cơn khiếp hãi nguyên sơ chạy khắp cơ thể. Cô đã sống trong căng thẳng nhiều ngày, cố không để mình rơi vào khủng hoảng trong tình thế chên vênh, làm mọi cách đánh tan sự nghi ngờ của Turego và luôn chuẩn bị cho kế hoạch trốn thoát. Nhưng không gì làm cô sợ hãi như cái bóng đen đã len vào phòng.

Khi bị Turego giam ở đây, một chút hy vọng được cứu cũng tan biến. Cô đã đánh giá tình hình thực tế. Người duy nhất sẽ cố gắng cứu cô ra ngoài là bố, nhưng việc này quá xa tầm với của ông. Cô chỉ có thể dựa vào bản thân và mưu trí của mình. Với kết luận đó, Jane đã tỏ ra tán tỉnh, cợt nhả và nói dối trơn tuột, làm mọi cách để Turego tin rằng cô là dạng con gái vừa nã rộng vừa vô hại. Theo đó, cô nghĩ mình đã thành công, nhưng thời gian trôi quá nhanh. Jane đã nghe trộm được tin khẩn mà tên phụ tá đưa cho Turego hôm trước, vị trí của Luis Marcel đã bị lộ, và Turego muốn bắt Luis bằng mọi giá.

Nhưng giờ chắc hẳn Turego đã khám phá ra rằng Luis không biết gì về đoạn phim thất lạc đó, và cô trở thành kẻ tình nghi duy nhất. Cô phải trốn đi trước khi Turego quay lại.

Jane chẳng hề ăn không ngồi rồi chút nào từ khi đến đây, cô cẩn thận ghi nhớ thói quen của bọn lính gác, đặc biệt là vào ban đêm, khi chúng sợ tối làm cô mất ngủ. Cô đứng cả đêm trước cửa phòng để quan sát, canh giờ, ghi nhớ thói quen của chúng. Cô có thể kiểm soát chúng sợ tối của mình bằng cách làm cho đầu óc bận rộn. Khi bình minh ló dạng, cô đi ngủ. Từ ngày đầu tiên bị đưa đến đây, Jane đã nghĩ tới và chuẩn bị cho khả năng phải chạy trốn vào rừng. Cô bắt đầu giấu và tích trữ ăn cũng những thứ cần thiết, tôi luyện bản thân vì những điều sắp tới. Thậm chí bây giờ, chỉ cần tưởng tượng Turego sẽ làm gì với mình đã cho cô can đảm để bắt chập rừng rậm và những con quái vật trong bóng đêm.

Nhưng cái bóng đen trong phòng trông độc ác, chết chóc không gì sánh bằng. Jane co người lại trong bóng tối đen kịt, thậm chí không dám thở. Ôi, Chúa ơi, con nên làm gì đây? Tại sao hắn ta lại ở đây? Để ám sát mình ư? Hay hắn là một trong những tên canh gác đêm này đến cường bức cô?

Khi hắn ta đi ngang qua và cúi nhẹ người về phía chiếc giường, trong lòng Jane trào lên một cơn thịnh nộ khủng khiếp. Sau tất cả những gì mình đã cam chịu, quỷ tha ma bắt cô đi nếu cô để hắn ta phá hủy kế hoạch chạy trốn của mình. Cô đã cố dõ dành bản thân, mặc cho chúng sợ tối khủng khiếp, và giờ để hắn ta phá hủy nó ư!

Jane cắn chặt răng, siết nắm đấm như đã học trong lớp tự vệ. Cô tấn công vào sau gáy hắn, nhưng hắn lập tức bước qua, cái bóng lách khỏi đòn tấn công, và cô đấm trúng vào vai hắn. Nỗi sợ hãi quay ngược trở lại ngay tức thì, cô rút vào chỗ ẩn nấp bên tủ quần áo, căng mắt ra nhìn nhưng hắn đã biến đâu mất. Hắn là hồn ma do cô tưởng tượng chăng? Không đúng, nắm tay cô đấm trúng vào một bờ vai rất cứng, và tấm màn trắng gọn qua cửa kính chúng tỏ cánh cửa thật sự đã mở ra. Hắn đang ở đâu đó trong căn phòng này, nhưng là ở đâu cơ chứ? Sao một người to lớn như thế có thể biến mất hoàn toàn được?

Lúc đó, thành linh Jane bị tông ngã từ bên hông, cô cố nén chặt tiếng hét bản năng vừa trào lên cổ họng. Cô không có cơ hội phản kháng nào cả. Cô đá lên một cú theo phản xạ, nhưng hấn đã khóa đòn tấn công của cô nhanh như chớp. Cánh tay bị trúng đòn của Jane tê liệt, và nửa giây sau cô bị ném xuống sàn, một cái đầu gối ấn vào ngực làm cô nghẹt thở.

Ebook: **Kiko**

Nguồn ebook: <http://cungquanghang.com>

Hấn giờ tay và Jane căng người sẵn sàng hét lên, nhưng không thể tạo ra được chút âm thanh nào. Rồi đột nhiên hấn ta dừng lại, và vì lý do nào đó hấn nâng đầu gối khỏi ngực cô. Không khí tràn vào phổi cùng với cảm giác choáng váng vì nhẹ nhõm, rồi Jane cảm thấy tay hấn sò soạng một cách trơn trên ngực mình và cô đã hiểu tại sao hấn lại dịch chân đi. Vừa khiếp hãi vừa tức giận vì những gì đã diễn ra, cô giãy giụa theo bản năng rồi lập tức phát hiện ra hấn ta không hề phòng bị và thúc đầu gối lên.

Hấn cuộn mình qua một bên, gập người lại, Jane thấy thương xót hấn một cách ngớ ngẩn. Cô nhận ra hấn thậm chí không thềm rên lầy một tiếng. Gã này không phải người! Nén lại một tiếng nức nở kinh hãi, cô đánh vật với bản thân để đứng lên và túm lấy hành lý rồi lao qua cánh cửa đang mở. Tại thời điểm đó, cô không phải đang trốn thoát khỏi Turego mà là trốn tên quái vật đen tối, lặng thinh trong phòng mình.

Jane quăng mình qua khu đèn điện mà không có chút canh gác nào, trái tim đập loạn trong lồng ngực đến nỗi dường như cô nghe được âm thanh của máu đang bơm qua tĩnh mạch. Phổi quá đau đớn và cô nhận ra mình đã nín thở. Cô nhắc bản thân mình phải bình tĩnh, nhưng sự thôi thúc cần bỏ trốn quá mạnh mẽ mà chú ý cẩn trọng, cô vấp vào một ụ đất và ngã sóng soài.

Khi Jane bắt đầu bò dậy thì bất chợt bị áp đảo bởi thứ gì đó to lớn và âm áp, nhồi mạnh cô trở lại nên đất. Lạnh, máu trong tĩnh mạch cô như đông lại vì sợ hãi, nhưng trước khi tiếng hét bản năng bật ra khỏi miệng, tay hấn đã ở trên gáy cô và mọi thứ trước mắt tối sầm đi.

Jane dần tỉnh lại, bối rối bởi tư thế úp ngược của mình, cả người xóc nảy và hai cánh tay bị trói. Cô cố gắng mấy cũng không thể nhận dạng được những tiếng ồn ào lạ hoặc đang đập vào tai. Cả khi cô mở mắt cũng chỉ thấy một màu đen. Đây là cơn ác mộng tệ nhất mà Jane từng có. Cô bắt đầu đá lung tung, vùng vẫy để thức dậy và kết thúc cơn ác mộng của mình thì bất ngờ có một bàn tay phát vào mông cô. “Bình tĩnh đi”, một giọng nói câu bản từ đâu đó ở trên hay dưới cô. Giọng nói của một người lạ, nhưng có gì đó trong tiếng lè nhè, dứt khoát đó làm cô vâng lời ngay lập tức.

Các giác quan của Jane bắt đầu làm việc trở lại, mọi thứ dần dần rõ nét. Cô đang được vác trên vai một người đàn ông, đi xuyên rừng. Hai tay hai chân cô đều bị trói chặt. Cô không thể làm gì ngoài hằm hừ, ngắc ngư vì miệng cũng bị bịt lại nốt. Jane không muốn hằm hừ, thế nên cô dùng cái giọng nghèn nghẹt của mình mà lảm bảm chính xác những gì cô nghĩ về hắn. Người mẹ thanh lịch, tao nhã của cô sẽ rất sốc khi nghe được những từ ngữ mà con gái mình vừa sử dụng. Cô lại bị bàn tay cứng như thép phát vào mông. “Cô có im đi không?”, anh ta gầm gừ. “Giọng cô nghe như một con lợn đang ăn ấy.”

Người Mỹ ư! Jane sửng sốt. Hắn ta là người Mỹ! Hắn ta đến để cứu cô dù cách hành xử thô lỗ quá mức.... hay hắn là lính đánh thuê? Cô ớn lạnh khi nghĩ tới tất cả những bè cánh khác nhau đang muốn bắt mình. Một vài tổ chức trong số đó hoàn toàn có khả năng thuê một tên lính đánh thuê tới bắt cô, hoặc huấn luyện một trong số những người của họ bắt chước giọng Mỹ để lấy lòng tin nơi cô.

Jane không dám tin bất cứ ai. Không một ai cả. Cô hoàn toàn trợ trọi trong vụ này.

Hắn ta dừng lại và thả cô xuống khỏi vai. Jane chớp mắt, rồi căng mắt ra nhìn, nhưng không thể thấy gì vì những tán lá dày đặc của rừng rậm. Bóng tối áp đảo làm cô ngạt thở. Hắn ta đâu rồi? Liệu hắn có bỏ cô lại trong rừng và để cô làm bữa sáng cho báo đốm không? Cô cảm giác được cử động quanh mình, nhưng không âm thanh nào phát ra cho cô biết hắn ta ở đâu, tiếng kêu quang quác, riu rít, gào rú và xào xạc của rừng tràn ngập trong tai. Một tiếng thút thít trào lên cổ họng, Jane cố quờ quạng tìm một

cái cây hay thứ gì đó để tựa vào, nhưng cô quên mất đôi chân mình bị trói nên vấp ngã, đập vào bụi cây.

Một tiếng chửi tục nho nhỏ lọt vào tai, hấn ta thô lỗ tóm lấy cánh tay rồi kéo cô đứng dậy. “Chết tiệt, đứng yên đó!”

Vậy là hấn vẫn ở đây. Làm thế nào hấn có thể thấy đường? Hấn đang làm gì? Bất kể hấn là ai hay đang làm gì, Jane cũng biết ơn sự có mặt của hấn lúc này đây. Cô không thể chế ngự được chứng sợ hãi bóng tối nhưng sự có mặt của hấn đã giúp cô giữ bình tĩnh. Cô giật mình khi hấn đột nhiên lại nâng cô lên và đẩy qua vai dễ dàng như thể cô là một con búp bê vải. Cô chạm phải một cái ba lô lớn, trước đó không có ở đó, nhưng hấn mang mà chẳng có dấu hiệu quá sức. Hấn đi trong đêm nhưng vững bước một cách lạ thường, bước đi uyển chuyển, đầy quyền lực không bao giờ chùn chân.

Túi hành lý của cô vẫn đang quàng quanh vai, sợi dây buộc vẫn còn đó nhưng nó đã trượt xuống và đang va vào sau đầu Jane. Một cái hộp gì đó đang đập vào đầu cô, có lẽ cô sẽ chấn thương sọ não mất nếu tên ngốc khí khái này không đẩy nó qua một bên. Hấn đang nghĩ gì vậy, vài kiểu chạy marathon xuyên rừng chằng? Xương sườn cô chắc đã bầm tím vì bờ vai cứng ngắc của hấn, và những cơn đau khác chạy khắp toàn thân, có lẽ là hậu quả của việc hấn thô lỗ ném cô xuống sàn. Cánh tay cô vẫn đau tới tận xương tủy vì đòn tấn công lúc này. Nếu đây thật sự là cuộc giải cứu, cô nghĩ mình phải may mắn lắm mới sống sót sau đó.

Người Jane xóc nảy trên vai hấn, tứ chi cứ đau đớn thêm theo mỗi bước chân hấn. Cô hít một hơi thở sâu để ngăn cơn buồn nôn đang dâng lên đến tận cổ họng. Nếu cô ói mửa với cái miệng bịt chặt thế này, cô sẽ chết ngạt mất. Cô tuyệt vọng bắt đầu vùng vẫy, cô chỉ cần được đứng thẳng là ổn thôi.

“Bình tĩnh đi, Pris.” Làm sao hấn biết cô cảm thấy thế nào. Hấn dừng lại và nâng cô khỏi vai, thả cô nằm xuống đất. Jane không thể không rên thành tiếng vì đau khi cả cơ thể cô đè lên hai cánh tay bị trói. “Ổn rồi”, Grant nói, “Tôi sẽ cởi trói cho cô, nhưng nếu cô gây rối, tôi sẽ trói gô cô lại như con gà tây Noel lần nữa và bỏ cô luôn. Hiểu chứ?”

Jane gật đầu điên cuồng, thắc mắc không biết hắn có thấy không. Rõ ràng là có, vì hắn lật người cô qua một bên và cô cảm thấy một con dao cắt dải băng buộc cổ tay mình. Nước mắt trào ra vì đau khi hắn kéo cánh tay cô vòng ra và bắt đầu xoa chúng để làm dịu các bó cơ bị siết chặt của cô.

“Bố cô cử tôi đến để cứu cô”, hắn ta điềm tĩnh nói bằng giọng lè nhè khi bắt đầu tháo dải băng khỏi miệng cô. Thay vì xé toạc dải băng keo và kéo da cô theo, hắn rất cẩn thận, và Jane bị giằng xé bởi lòng biết ơn và sự phẫn nộ, vì người dán miệng cô cũng chính là hắn.

Jane cử động miệng qua lại cho đến khi có thể nói chuyện. “Bố tôi sao?”, cô hỏi bằng giọng khàn khàn.

“Phải. Được rồi, bây giờ, Pris, tôi sẽ cởi trói chân cho cô, nhưng nếu cô nghĩ đến việc đá tôi lần nữa, tôi sẽ không bỏ qua cho cô như lần trước đâu đấy.” Dù cho Grant chỉ làu bàu nhưng trong giọng nói vẫn có sự đe dọa, và Jane không nghi ngờ lời anh ta nói.

“Lần đó tôi chắc hắn sẽ không đá anh nếu anh không bắt đầu sờ soạng tôi như một học sinh phổ thông”, cô rít lên.

“Tôi đang kiểm tra xem cô còn thở không.”

“Chắc rồi, và cũng tận dụng thời cơ luôn.”

“Dán cái miệng cô lại quả là ý kiến hay”, Grant nói có chủ ý, và Jane im miệng. Cô không thấy đường. Cô thậm chí không thể gán cho gã này một cái tên, nhưng cô biết đủ để tin rằng hắn sẽ sẵn sàng trói và bịt miệng mình lại mà chẳng có chút thương xót nào.

Khi hắn cắt dây ở cổ chân cho cô, một lần nữa Jane phải chịu đựng bàn tay xoa bóp thô lỗ nhưng hiệu quả của hắn. Chỉ trong khoảnh khắc, cô lại bị kéo dậy và phải loạng choạng một chút mới đứng vững được.

“Chúng ta không phải đi xa hơn nữa, ở ngay đằng sau tôi và im miệng.”

“Đợi đã!”, Jane điên cuồng thì thào. “Làm sao tôi theo kịp khi không thể nhìn thấy anh?”

Grant nắm tay cô và đặt lên eo. “Nắm thắt lưng của tôi.”

Jane làm tốt hơn thế. Nhận thức rõ cánh rừng bao la quanh mình, và chỉ có sự góp mặt của con người này che chở mình khỏi bóng tối, cô móc những ngón tay vào cạp quần anh, ghì chặt đến nỗi khiến Grant làu bàu phản đối, nhưng cô nhất định không buông.

Có lẽ với anh ta thì không quá xa, nhưng với người bị anh ta kéo theo sát gót như Jane, vấp phải rễ cây và dây leo vì không thấy đường, thì cứ như hàng dặm. “Chúng ta sẽ đợi ở đây”, Grant thì thào, “Tôi không muốn đi xa hơn tới khi nghe tiếng trực thăng đến”.

“Là khi nào?”, Jane thì thào hỏi lại, nghĩ rằng nếu anh ta được nói thì cô cũng có thể.

“Sau bình minh một chút.”

“Khi nào là bình minh?”

“Nửa giờ nữa.”

Vẫn giữ chặt cạp quần anh, cô đứng sau lưng anh ta và đợi trời sáng. Thời gian chậm chậm trôi qua, nhưng nhờ thế, Jane có cơ hội cảm nhận mình đã thật sự thoát khỏi Turego. Cô an toàn và tự do... gần như là vậy. Cô đã thoát khỏi sự giam giữ của hắn, cô đã thoát chết. Turego chắc chắn sẽ quay lại đồn điền vào sáng nay và phát hiện ra tù nhân của hắn đã trốn mất. Jane bắt chột kinh ngạc khi thấy mình không phấn chấn, tự hào lắm vì đã thoát, rồi cô nhận ra mình chưa thật sự an toàn. Người đàn ông này nói bố cô cử anh ta đến, nhưng anh ta chẳng cho cô một cái tên hay bằng chứng nào. Cô chỉ có lời nói từ một phía của anh ta, và tính Jane còn đa nghi hơn cả đa nghi. Cho đến khi cô thật sự đứng trên đất Mỹ và chắc chắn mình an toàn, cô sẽ nghe theo nghe theo nguyên tắc thép của George Persall tội nghiệp: Khi nghi ngờ, hãy nói dối.

Grant xoay người một cách không thoải mái, kéo sự chú ý của cô về. “Nghe này, em yêu, cô có nghĩ mình nên thả cặp quần của tôi ra không? Hay cô đang cố hoàn tất cái trò mà mình đã bắt đầu với tôi bằng đầu gối như tôi qua?”

Jane cảm thấy máu dồn lên mặt, cô vội thả tay ra. “Tôi xin lỗi, tôi không để ý”, cô thì thầm. Cô đứng sững một lúc, buông thõng hai tay, rồi sự hoảng loạn bắt đầu dâng lên. Cô không thể nhìn thấy anh ta, không nghe tiếng anh ta thở, và giờ cô cũng không còn chạm vào anh ta, làm sao cô biết liệu anh ta có bỏ mình lại không? Anh ta còn đó không? Chuyện gì xảy ra nếu cô ở đây một mình? Jane bắt đầu cảm thấy ngột ngạt, cố gắng để thở, cố chống cự lại nỗi sợ hãi vô lý nhưng không cách nào vượt qua. Thậm chí biết nguyên nhân của nó cũng chẳng giúp ích được gì. Cô chỉ đơn giản là không chịu được bóng tối. Không có đèn cô sẽ không thể ngủ được, việc đầu tiên khi cô bước vào phòng là bật đèn, và luôn để đèn sáng nếu biết mình sẽ về trễ. Cô, người luôn cảnh giác để khỏi bị bỏ lại trong bóng tối, giờ lại đang đứng giữa rừng rậm trong đêm tối tăm.

Sự tự chủ mong manh của Jane vỡ tan tành và cô điên cuồng vồ lấy người đứng trước mặt, để chắc rằng anh vẫn ở đó. Những ngón tay cô chạm vào vải quần áo và cô ném mình vào anh, thở hổn hển trong cơn hoảng loạn xen lẫn nhẹ nhõm. Giây tiếp theo, những ngón tay thép ghì lấy áo sơ mi của cô và Jane bị ném nhào xuống đất, nằm bệt lưng trên thảm cây mục nát bốc mùi. Trước khi có thể cử động và hít thở, tóc cô bị túm ngược ra sau và cảm thấy ngột thở vì bị anh ấn đầu gối lên ngực mình lần nữa. Hơi thở của anh ta thoáng qua, giọng anh ta còn nhỏ hơn cả một tiếng gằn gừ, “Đừng bao giờ... xông vào tôi từ phía sau”.

Ngực Jane quặn đau, cô đẩy đầu gối anh ta ra. Một khắc sau anh ta nhấc chân lên và thả tóc cô ra. Bị quăng qua vai còn tốt hơn là bị bỏ lại một mình trong đêm tối, và Jane túm lấy đầu gối anh lần nữa. Anh ta cố bước ra khỏi cánh tay vương vীu của cô, còn cô cứ lao tới anh. Anh ta thốt ra một câu chửi rủa, cố lấy lại thăng bằng rồi lại ngã ra đất.

Anh ta nằm yên đến nỗi tim Jane gần như ngừng đập. Cô sẽ làm gì nếu anh ta bị thương? Cô không có khả năng khiêng anh ta, mà cũng chẳng thể

bỏ anh ta nằm đó, bị thương và không có khả năng tự vệ. Dò dẫm cơ thể anh ta, cô bò tới và cúi xuống bên vai anh ta. “Này anh ơi, anh ổn chứ?”, cô thì thầm, dò tay lên vai, lên mặt, rồi lên đầu xem có sứt mẻ gì không. Có một dải băng vòng trên đầu anh ta, Jane sờ lần theo đó, những ngón tay căng thẳng của cô tìm thấy một loại kính kỳ dị trên mắt anh ta. “Anh có bị thương không?”, cô gắng hỏi lần nữa, giọng căng thẳng vì sợ hãi. “Chết tiệt, trả lời tôi đi!”

“Thưa cô”, anh nói bằng chất giọng thấp đầy tức giận, “Cô còn điên hơn quỷ. Nếu tôi là bố cô, tôi sẽ trả tiền để Turego giam cô lại!”.

Jane không biết người này, nhưng lời nói của anh ta làm tim cô đau nhói. Cô ngồi lặng thinh, bị sốc vì anh ta có thể làm mình tổn thương. Cô không biết anh ta và anh ta cũng không biết cô, thế sao suy nghĩ của anh ta lại tác động tới cô? Nhưng bằng cách nào đó, Jane đã bị tác động và cô cảm thấy dễ tổn thương một cách kỳ lạ.

Anh ngồi dậy, khi cô không nói gì nữa, anh thở dài. “Sao cô lại nhảy bổ vào tôi?”, anh nhả nãi hỏi lại.

“Tôi sợ tối”, cô nói nghiêm túc, nhẹ nhàng, “Tôi không nghe được tiếng anh thở và không thấy gì hết. Tôi hoảng sợ. Xin lỗi anh”.

Sau giây phút đó Grant nói, “Được rồi”, và đứng dậy. Anh khom người nắm lấy cổ tay cô và để cô đứng bên cạnh mình. Jane cách anh không đến ba centimet.

“Anh có thể nhìn thấy nhờ cái kính đang đeo, phải không?”, cô hỏi.

“Phải. Không có nhiều ánh sáng lắm, nhưng đủ để tôi có thể nhận ra mình đang đi đâu. Đây là kính hồng ngoại.”

Tiếng khỉ rú bất ngờ vang lên từ đâu đó trên đầu họ khiến Jane giật thót, va người vào anh. “Còn cái nào nữa không?”, cô run run hỏi.

Cô có cảm giác anh lưỡng lự, rồi cánh tay anh vòng qua vai cô. “Không, có cái này thôi. Đừng lo, Pris, tôi sẽ không để lạc cô đâu. Trong vòng năm

phút nữa trời sẽ bắt đầu sáng.”

“Giờ tôi ổn cả”, Jane nói, thực sự đã thấy khá hơn, miễn là cô có thể chạm vào anh và biết rằng cô không ở một mình.

Ở một mình trong đêm tối là nỗi kinh hoàng thật sự. Jane đã chiến đấu hàng năm trời để chống lại những cơn ác mộng bắt đầu xuất hiện từ khi cô chín tuổi, nhưng cuối cùng cô đã chấp nhận và sống hòa bình với nó. Cô biết nỗi ám ảnh vẫn ở đó, lúc nào nó sẽ đến và mình nên làm gì để tránh né, nhận thức này cho cô khả năng tận hưởng cuộc sống lần nữa. Jane không để cơn ác mộng đó làm mình tê liệt. Có lẽ phương pháp của cô có chút kỳ quặc, nhưng cô đã tìm được sự cân bằng và hạnh phúc vì điều đó.

Jane cảm thấy an toàn một cách kỳ lạ trong vòng tay thép đó, khi chờ đợi bên cạnh anh, cô phát hiện ra mình thật sự thấy khá hơn chỉ trong thời gian ngắn ngủi. Tận sâu trong rừng mưa nhiệt đới không có ánh mặt trời ngày mới, ánh nắng không thể chiếu xuyên qua vòm cây. Thậm chí suốt thời điểm nắng nhất trong ngày, ánh sáng cũng chỉ chiếu mờ mờ xuyên qua các tầng lá cây. Cô đợi tia sáng yếu ớt dần dần rõ hơn, chờ đến khi có thể phân biệt các tán lá sum suê vây quanh mình. Cô cảm thấy mình như đang chìm trong đời sống thực vật. Jane chưa từng ở trong rừng, kiến thức duy nhất của cô về nó là từ trong phim và thêm một chút từ chuyến đi đến đồn điền. Suốt những ngày bị giam, cô bắt đầu nghĩ về khu rừng như một thực thể sống động, vĩ đại và xanh mướt, bao vây cô, chờ đợi cô. Jane biết, để trốn thoát cô sẽ phải lao vào cái hàng rào xanh dày đặc này và bỏ hàng giờ nhìn chăm chăm vào đó.

Bây giờ, cô đã ở sâu trong rừng rồi và nó không hoàn toàn giống như cô nghĩ. Nơi này không phải đồng lộn xộn cần dùng dao rựa mới vạch được đường đi. Nền đất rải bừa những khúc cây mục nát và dây leo chằng chịt cùng rễ cây, dù vậy, khu rừng vẫn sạch một cách lạ lùng. Cây cối tại đây rất khó phát triển. Để tìm được thứ ánh sáng quý giá, chúng phải vươn cao lên và xòe rộng tán lá, hấp thụ càng nhiều ánh sáng càng tốt. Cô nhìn chăm chăm vào một cây dương xỉ nhưng không hẳn là dương xỉ, nó sống được là nhờ cả hệ thống rễ chống đỡ, cao ít nhất hai mét rưỡi, trên đỉnh có cắm một cây tầm gửi.

“Giờ cô có thể nhìn thấy rồi”, Grant đột nhiên nói khẽ, nhấc tay khỏi vai Jane và tháo mắt kính hồng ngoại ra rồi cẩn thận đặt nó vào trong ba lô dã chiến.

Jane tò mò nhìn chăm chăm vào anh, ước rằng ánh sáng rõ hơn chút nữa để cô có thể nhìn anh rõ hơn. Những gì cô có thể thấy làm cô bồn chồn khủng khiếp. Cô nghĩ phải là một kẻ can đảm lắm mới dám mặt đối mặt với người đàn ông này trong hẻm tối và khẽ rùng mình. Cô không thể diễn tả được màu mắt anh, tuy bị khuất dưới hàng lông mày dày đen nhánh đầy dữ tợn nhưng chúng sáng rực khi nhìn cô. Khuôn mặt được bôi đen làm cho đôi mắt sáng hơn nữa. Mái tóc mày quá dài được anh buộc bằng một dải vải quanh đầu để ngăn nó phủ xuống mắt. Anh mặc áo trận rằn ri, khoác ngoài là bộ quân phục thời chiến. Anh giắt một con dao ở thắt lưng, một cây súng lục bên hông trái, trong khi một cây súng cacbin treo lưng lẳng trên vai phải. Đôi mắt thất thần của Jane lại chuyển hướng đến mặt anh, khuôn mặt góc cạnh không lộ cảm xúc nào, dù anh biết cô đang quan sát mình.

“Vác nặng lắm phải không?”, Jane chầm biếm, cô đưa mắt nhìn vào con dao lần nữa. Không hiểu sao trông nó còn đáng sợ hơn cả súng.

“Tôi không lao đầu vào bất cứ việc gì mà không có sự chuẩn bị”, anh nói thẳng thừng.

À, chắc chắn là anh ta đã chuẩn bị mọi thứ. Jane lại nhìn anh, lần này cô cảnh giác hơn, anh cao khoảng hơn mét tám, và trông như... trông như... cô cố gắng tìm từ thích hợp. Nó là đầu đề bàn tán và hầu như bị biến thành trò đùa, nhưng với người đàn ông này, nó nghiêm túc chết người. Anh trông như một cỗ máy chiến đấu cừ khôi đến từng inch⁽¹⁾ với các thớ cơ bắp rắn chắc trên người. Bờ vai anh trông cứ như rộng cả mét và anh vác cô đi bằng băng qua rừng mà thậm chí không cần dùng sức. Anh đánh gục cô hai lần và nguyên nhân mà cô không thấy mình bị đau lắm là vì anh đã kiềm chế sức mạnh.

(1) Inch: là đơn vị đo lường của Anh. Một inch tương đương với 2.54 cm.

Grant thành lĩnh ra hiệu cho cô, hất đầu nhanh chóng để cảnh báo như một con ó. Mắt anh nheo lại lắng nghe. “Trục thẳng đang đến”, anh bảo cô, “Chúng ta đi nào”.

Jane lắng nghe, nhưng không thể nghe được gì cả. “Anh chắc không?”, cô hỏi ngờ vực.

“Tôi đã nói là đi”, anh kiên nhẫn lặp lại, và bước đi. Jane mất vài giây mới nhận ra anh đang dẫn đường và anh sẽ hòa lẫn hoàn toàn vào trong rừng rậm trước khi đi được mười yard⁽²⁾. Cô vội đuổi theo anh.

(2) Yard: Hay còn gọi là thước Anh, là một đơn vị thuộc hệ thống đo lường chiều dài của Anh - Mỹ. Ký hiệu là Yd. Một yard tương ứng với 0.9144m.

“Này, chậm lại chút đi!”, cô thì thầm nặng nề, túm lấy dây thắt lưng anh.

“Đi nào”, anh nói hoàn toàn không có chút cảm thông. “Trục thẳng không đợi đâu, Pablo làm việc rất nhanh gọn.”

“Pablo là ai?”

“Phi công.”

Lúc này tai Jane bắt được một anh thanh nhỏ dao động. Trong một chốc tiếng động cơ rõ hơn, có thể nhận biết là một chiếc trục thẳng. Làm thế nào anh có thể nghe được trước đo cơ chứ? Cô nghĩ thính giác của mình rất tốt, nhưng các giác quan của anh thì cực kỳ sắc bén.

Grant di chuyển rất nhanh, chắc chắn thế, như thể anh biết chính xác mình đang đi đâu. Jane tập trung để đuổi kịp anh và tránh các rễ cây đang cố ngáng chân mình, cô chú ý một chút đến môi trường xung quanh. Khi anh leo vách, thì cô cũng làm theo, đơn giản vậy. Cô ngạc nhiên khi anh đột ngột dừng lại và nghiêng đầu nhìn quanh. Rừng rậm ở Costa Rica có núi, họ đã leo lên vách đá, nhìn xuống một thung lũng hẹp và khuất bởi một mảng

rừng thưa. Chiếc trục thẳng đáp trong đó, chong chóng đang quay chậm chậm.

“Khá hơn một chiếc taxi”, Jane lẩm bẩm nhẹ nhõm và bắt đầu đi trước anh.

Tay Grant đặt lên vai Jane và kéo cô lại. “Yên lặng nào”, anh ra lệnh, mắt nheo lại, không ngừng quan sát cả khu vực.

“Có gì không ổn sao?”

“Im miệng!”

Jane trừng mắt, nổi khùng vì sự thô lỗ vô lý của Grant, nhưng tay anh vẫn kẹp chặt trên vai làm cô đau gần chết. Đó là lời cảnh báo rằng nếu cô cố rời khỏi chỗ ẩn nấp trước khi anh xác định mọi thứ an toàn, anh sẽ mạnh tay với cô hơn nữa. Cô đứng im, nhìn chăm chăm vào cánh rừng, nhưng không thấy có gì bất ổn cả. Mọi thứ đều yên lặng. Người phi công đang dựa vào chiếc trục thẳng, bận rộn với móng tay của mình, trông anh ta hoàn toàn lơ đãng. Nhiều phút trôi qua. Người phi công bắt đầu bồn chồn, nghển cổ nhìn vào trong rừng, nhưng dù có nhìn cũng không thể thấy bất cứ ai đứng đằng sau đám cây cối dày đến vài feet⁽³⁾. Anh ta nhìn đồng hồ, rồi lại nghển cổ vào trong rừng lần nữa, mắt bồn chồn nhìn từ trái qua phải.

(3) Feet: là đơn vị đo lường chiều dài của Anh - Mỹ. Một feed tương ứng với 30.48 cm.

Jane cảm nhận được sự căng thẳng của người đàn ông bên cạnh dội vào bàn tay đang đặt trên vai cô. Có gì không ổn rồi sao? Anh đang làm gì vậy, và tại sao lại đợi? Anh im lìm như một con báo nằm dưới tán lá, đợi con mồi đi qua.

“Khốn kiếp”, anh đột nhiên nói khẽ rồi lúi sâu vào rừng và kéo cô theo.

Jane lắp bắp vì cử chỉ thô lỗ đó. “Gì cơ? Tại sao chứ? Có chuyện gì vậy?”

“Ồ yên đây.” Anh đẩy cô xuống bãi đất, lún sâu trong tán lá của những cây to. Giật mình, phải mất một lúc Jane mới nhận ra mình bị bỏ lại. Anh chỉ đơn giản là hòa vào khu rừng, quá yên lặng và nhanh nhẹn đến nỗi cô không chắc anh đi lối nào. Cô quay ngoắt lại nhưng chẳng thấy bất cứ dấu vết nào của anh, không cây cành nào lay động.

Jane vòng hai tay quanh đôi chân đã cứng ngắc rồi tựa cằm lên đầu rồi, sẫm soi mặt đất. Một con bọ ngựa màu xanh lá đang kéo lê một con nhện to đùng về tổ để ngấu nghiến. Sẽ ra sao nếu anh không quay lại... bất kể anh là ai. Sao cô không hỏi tên anh chứ? Nếu có gì xảy ra với anh, cô muốn biết tên anh, để có thể nói với ai đó... nếu cô có thể tự mình trốn thoát. À, bây giờ thì không tệ hơn trước đâu. Điều đáng kể là cô đã thoát khỏi Turego.

Đợi ở đây, anh nói thế. Trong bao lâu? Cho đến trưa? Mặt trời lạnh? Hay sinh nhật tới của cô? Người đàn ông này hướng dẫn hay nhi! Dĩ nhiên, con người đặc biệt này kiệm lời một cách khủng khiếp. “Im miệng”, “Ồ yên đó” và “Đứng yên” là những từ ngữ điển hình của anh ta.

Thân cây nơi anh để cô lại có phần rẽ xòe ra thành những cái hốc, chúng tựa như đôi cánh đang ôm cô vào lòng. Nếu cô ngồi dựa vào đó, đôi cánh sẽ hoàn toàn bao bọc, che chở cho cô khỏi tầm nhìn của người khác gần như là từ mọi phía, ngoại trừ hướng trực diện.

Hai quai của chiếc ba lô không ngừng cọ xát vào vai Jane, vì thế cô phải thả nó xuống, cảm giác nhẹ hơn đáng kể. Cô kéo nó lại gần và mở ra, rồi bắt đầu lục tìm lược chải tóc. Phát hiện ra cái ba lô này là một điều may mắn, người của Turego thật sự nên bảo quản tài sản cẩn thận hơn. Nếu không có nó, cô sẽ phải gói mọi thứ vào trong chăn, thế thì hơi bất tiện. Cuối cùng, cô cũng tìm được cái lược rồi tỉ mỉ chải và gỡ mớ lộn xộn bện vào tóc mình suốt đêm qua. Một chú khỉ nhỏ có vẻ phần nộ đang đu trên nhánh cây trên đầu cô. Nó như hét vào mặt Jane, rõ ràng tức giận vì cô đã xâm phạm lãnh địa của nó. Cô vẫy tay với nó. Tự hào về bản thân vì sự thấu hiểu đó, cô cuộn tóc lại và lôi cái mũ bóng chày màu đen ra khỏi túi. Jane đội cái mũ lên đầu và kếp sọc qua mắt, rồi lại đẩy nó lên như cũ. Chẳng có chút ánh nắng nào ở đây. Nhìn lên trên chỉ thấy những tia sáng nhảy múa

trên cây, duy chỉ có một ánh sáng xanh lặng lẽ xuyên qua tán lá. Chắc cô sẽ cảm thấy khá hơn với cặp kính kỳ lạ kia. Gọi là gì nhỉ?

Cô đã ngồi đây bao lâu rồi? Anh ta có bị gì không?

Đôi chân mệt rũ, tê cứng, vì thế cô đứng lên và đi đi lại lại cho máu lưu thông. Càng đợi lâu càng bồn chồn, cô có cảm giác nếu tự làm mình bận rộn thì thời gian trôi nhanh hơn. Jane sống theo bản năng và nhạy cảm với môi trường như máy đo khí áp vậy. Đặc điểm đó giúp cô tránh được Turego trong những ngày qua, nghiên cứu và né tránh hắn, dần dần đánh tan sự nghi ngờ của hắn, thậm chí là mê hoặc hắn. Giờ đây bản năng đó cũng cảnh báo cô. Có vài thay đổi nhỏ trong mỗi làn gió lướt nhẹ qua cánh tay trần của cô. Cô cảnh giác, nhào người ra tóm lấy cái ba lô, trượt hai cánh tay luôn vào dây đeo và quàng dây thứ ba quanh thắt lưng.

Đột nhiên có tiếng nổ như sấm của vũ khí tự động khiến đầu óc Jane quay cuồng, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô biết có nhiều vũ khí đang bắn ra khi nghe tiếng nổ giạt cục, nhưng chúng nhằm vào ai? Có phải bạn đồng hành của cô bị phát hiện hay là có chuyện gì hoàn toàn khác? Đây có phải là rắc rối anh ta cảm giác được nên đã rút khỏi cánh rừng thưa? Cô mong anh ta an toàn, đang quan sát mọi thứ từ vị trí thuận lợi nào đó trong rừng, nhưng một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng khiến cô nhận ra rằng mình không thể đoán chắc được điều gì.

Tay Jane lạnh ngắt và kinh ngạc vì mình đang run. Cô nên làm gì đây? Đợi hay là bỏ chạy? Sẽ ra sao nếu anh ta cần giúp đỡ? Jane biết không thể giúp gì nhiều, vì cô không có vũ khí, nhưng cô không thể bỏ chạy khi bạn đồng hành cần sự trợ giúp. Anh ta không phải người tốt bụng nhất cô từng gặp, và cô chưa tin tưởng con người này tuyệt đối, nhưng anh ta là người thân nhất của cô ở đây.

Lờ đi đôi chân không còn cảm giác và khối băng sợ hãi trong dạ dày, Jane rời khỏi chỗ trú và bắt đầu dò bước về phía cánh rừng thưa. Chỉ còn vài tiếng súng lác đác, vẫn là đến từ cũng một hướng.

Cô đột ngột đóng băng tại chỗ khi âm thanh yếu ớt lọt qua. Hoảng loạn trốn vào một hốc cây khác. Cô phải làm gì đây nếu bọn chúng tìm đến theo

hướng này? Vô cây xù xì cào xước tay Jane khi cô thận trọng nghiêng nhẹ đầu để quan sát qua thân cây. Một bàn tay cứng như thép bịt chặt miệng cô. Khi một tiếng thét chực trào ra, cô nghe thấy giọng nói giận dữ bên tai mình, “Khốn kiếp, tôi đã bảo cô ở yên đó rồi mà!”.

Chương 3

Jane trừng mắt nhìn Grant qua bàn tay vẫn che kín miệng mình, sự hoảng sợ đã chuyển sang cơn giận nhẹ nhõm. Cô không ưa người đàn ông này chút nào hết. Cô sẽ nói cho anh ta biết ngay khi họ thoát khỏi đồng lộn xộn này!

Anh ta bỏ tay ra và đẩy cô ngã bò ra đất. “Bò đi!”, anh ra lệnh bằng chất giọng thì thầm khàn khàn và chỉ tay qua bên trái.

Jane bò, lờ đi những vết xước khi bò qua bụi cây, thậm chí lờ cả cái thứ bùn sình gớm ghiếc khi tay cô vô tình đề lên. Thật lạ, Jane không sợ hãi chút nào khi có anh ta ở đây, sự hoảng sợ của cô tan biến hoàn toàn, không còn buồn nôn, mà tim cũng không còn đập thành thịch trong lồng ngực. Mặc kệ thói xấu khó ưa của anh ta là gì, chỉ cần anh ta quay lại là tốt rồi.

Anh ta đang bám đuôi cô, đứng nghĩa đen, bờ vai rắn chắc của anh ta va vào bắp đùi cô, đẩy cô về phía trước bất cứ khi nào anh ta nghĩ cô bò chưa đủ nhanh. Khi muốn cảnh báo cô dừng lại, anh ta chỉ đơn giản túm khuỷu chân ngăn cô lại, kéo cô nằm sát xuống đất. Jane nín thở để lắng nghe một tiếng sột soạt nho nhỏ cho thấy có người xuất hiện, hay thứ gì đó ở gần đây. Cô không dám quay đầu lại, nhưng có thể nhận ra cử động đó trong phạm vi tầm nhìn của mình. Có một khoảnh khắc cô nhìn thấy hẳn rất rõ. Hẳn là người gốc Latin, mặc quần áo ngụy trang có bảo hộ, đội mũ lưỡi trai, và ôm một cây súng trường ở tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Trong một lúc Jane không nghe thấy hay thấy hẳn nữa, nhưng họ vẫn bất động trong đám dương xỉ chẳng chịt một lúc lâu, những giờ phút khổ sở. Rồi cổ chân cô được giải phóng và một bàn tay đẩy hông cô lên trước.

Họ đang đi về phía bên phải của đám quân lính. Có thể họ sẽ cố bỏ đám người theo đuôi lại phía sau, rồi lên trực thăng trong khi bọn lính kia vẫn

còn ở sâu trong rừng. Cô muốn biết họ sẽ đi đâu, làm gì, bọn lính đó là ai và chúng muốn gì, nhưng những câu hỏi vẫn bị nén chặt trong lòng. Rõ ràng bây giờ không phải lúc để hỏi, không phải với người đàn ông này, mà tên anh ta là gì? Kẻ đang đẩy cô qua các tầng thấp trong rừng này là ai?

Khu rừng bỗng trở nên thoáng hơn một chút để lộ những luồng sáng nhỏ. Anh ta túm lấy cánh tay lôi cô đi. “Chạy đi, nhưng khễ khàng nhất có thể”, anh ta rít trong tai cô.

Tuyệt. Chạy, mà chạy êm ru cơ đấy. Jane ném cho anh ta cái nhìn khinh miệt rồi chạy, cất bước như một con nai đang hoảng hốt. Điều đáng ghét nhất là anh ta ở ngay đằng sau cô và không gây ra một tiếng động nào, trong khi chân cô có vẻ như nện thành thạch xuống đất như đánh trống vậy. Nhưng toàn thân Jane phấn chấn bởi chút ánh sáng mặt trời, vì cô cảm nhận năng lượng của mình dâng lên mặc cho một đêm không ngủ. Cái túi trên vai nhẹ hơn trước, bước chân cô trở nên nhanh nhẹn và không chút mệt mỏi, cứ như chất adrenaline bắt đầu chạy đua trong tĩnh mạch.

Họ phải chậm lại vì cây cối bắt đầu mọc rậm hơn. Chạy được khoảng mười lăm phút, anh ta kéo vai Jane ra hiệu dừng lại và đẩy cô ra phía sau thân cây.

“Nghỉ một chút đi”, anh ta thì thầm. “Không khí ẩm thấp sẽ khiến cô thấy rất khó chịu nếu không tập làm quen với nó.”

Cho đến lúc đó Jane mới nhận ra người mình đang ướt sũng mồ hôi. Cô quá chăm chú bảo vệ da mình nên không để ý đến mồ hôi ẩm ướt. Bây giờ, cô nhận thức được tình trạng ẩm thấp khắc nghiệt của rừng mưa nhiệt đới ập tới, nó khiến hơi thở của cô trở nên nặng nhọc. Cô quệt mồ hôi trên mặt, vết xước trên gò má rát buốt.

Anh ta lấy một bi đông nước trong túi ra. “Uống đi, có vẻ cô cần đấy.”

Cô cũng hình dung ra mình trông như thế nào, rồi cười nhả nhỏ. Jane cầm lấy bi đông nước uống một chút rồi đóng nắp lại trả cho anh ta. “Cảm ơn anh.”

Anh ta nhìn cô một cách giễu cợt. “Cô có thể uống thêm nếu muốn.”

“Tôi ổn mà.” Jane nhìn anh ta, thấy đôi mắt anh ta giờ là một màu nâu vàng kỳ lạ, như màu hổ phách. Hai đồng tử màu đen sắc lạnh tương phản với nền vàng nâu kia. Người anh ta cũng đầy mồ hôi nhưng thậm chí còn không hề thở mạnh. Bất kể anh ta là ai, là gì, thì anh ta cũng quá giỏi trong việc này. “Anh tên gì vậy?”, cô hỏi anh ta, cần phải gọi tên anh ta một cách ghê gớm, như thể điều đó làm anh ta thực hơn, quen thuộc hơn.

Anh ta trông hơi cảnh giác, và cô nhận ra anh ta không thích tiết lộ nhiều về bản thân. Một cái tên chỉ là điều nhỏ nhặt, nhưng theo cách suy luận của anh ta thì nó là một nhược điểm, một mối liên kết với người khác mà anh ta không muốn. “Sullivan”, cuối cùng anh ta cũng nói, một cách miễn cưỡng.

“Là tên hay là họ?”

“Họ.”

“Vậy tên anh là gì?”

“Grant.”

Grant Sullivan. Cô thích cái tên này. Nó không khác thường, anh không khác thường. Anh khác xa những người đàn ông thạo đời bóng bẩy mà cô từng gặp, nhưng là sự khác biệt rất lý thú. Anh khác biệt và nguy hiểm, đủ nham hiểm khi cần, nhưng không phải kẻ xấu. Sự tương phản giữa anh và Turego, một tên khôn không thể rõ ràng hơn nữa.

“Đi nào”, Grant nói, “Chúng ta phải cách bọn họ càng xa càng tốt”.

Jane ngoan ngoãn nghe theo hướng dẫn của anh, nhưng cô phát hiện ra rằng sự bùng nổ của chất adrenaline đang dần ta biến rồi. Cô kiệt sức nhiều hơn so với trước khi tạm nghỉ. Jane vấp vào dây nho leo nhưng Grant nhanh chóng đỡ lấy cô. Cô cảm ơn anh bằng nụ cười mệt mỏi, nhưng khi cô cố bước đi anh đã giữ cô lại. Anh đứng khựng lại làm cô hoảng sợ. Cô xoay

người nhìn anh, nhưng nét mặt anh như cái mặt nạ lạnh tanh, trống rỗng và nhìn chằm về phía đằng sau cô. Cô quay ngược lại và nhìn thấy nòng súng trường.

Mồ hôi như kết băng trên cơ thể. Trong khoảnh khắc, nỗi sợ hãi đông cứng lại, Jane nghĩ mình đã bị bắn, rồi giây phút ấy trôi qua và cô vẫn còn sống. Lúc này, cô nhìn qua nòng súng và thấy gương mặt sạm lại khắc nghiệt của tên lính đang nhắm bắn mình. Đôi mắt đen của hắn nheo lại, dán và Sullivan. Hắn nói gì đó, nhưng Jane còn đầu óc đâu mà hiểu tiếng Tây Ban Nha.

Chậm chậm, Sullivan thận trọng buông Jane ra và giơ tay lên đan ra sau gáy. “Cô tránh qua một bên đi”, anh nói nhỏ.

Tên lính hét ra lệnh cho anh. Jane trợn tròn mắt. Nếu cô nhích một inch thôi tên điên này sẽ bắn cô mất. Nhưng Sullivan bảo cô di chuyển, thế nên cô bước đi, mặt tái nhợt đến nỗi những đốm tàn nhan trên mũi nổi bật hết lên như những chấm màu. Hắn cứ dí súng vào cô nói thêm gì đó. Qua giọng nói và hành động nhát gừng của hắn, Jane chợt nhận ra hắn có vẻ lo sợ. Chúa ơi, nếu ngón tay hắn mà giật cò súng....! Nhưng rồi hắn đột ngột chĩa súng vào Sullivan.

Cô cảm giác Sullivan sẽ làm gì đó. Tên ngốc! Anh sẽ bị giết nếu nhảy bổ vào hắn. Jane nhìn chằm chằm vào cây súng trên tay hắn, và đột nhiên trong đầu cô nảy ra điều gì đó. Súng của hắn không phải loại súng tự động. Cô mất một giây để kết nối các sự kiện với nhau, ngay lúc đó, Jane tiến lên mà không hề suy nghĩ. Cô từng học võ tự vệ và khiêu vũ nên cơ thể di chuyển rất linh hoạt. Gã lính cũng động thủ ngay tức thì, quay ngoắt nòng súng nhắm vào cô, nhưng đến lúc đó thì Jane đã tiến đến đủ gần để tạt chân trái ngược lên nòng súng, và phát súng chệch lên tán lá trên đầu họ. Hắn không có cơ hội bắn phát thứ hai.

Grant lập tức tấn công hắn, một tay giật lấy súng và tay còn lại đấm vào cổ hắn. Mắt hắn đờ ra, ngã xuống đất.

Grant tóm lấy cánh tay Jane. “Chạy đi! Phát súng đó sẽ dẫn bọn chúng đến chỗ chỗ chúng ta!” Giọng nói hối hả của anh làm cô ngoan ngoãn nghe

theo dù đang kiệt sức. Chân cô nặng như chì, và mỗi chiếc bột đường như nặng tận hai mươi lăm cân. Cô buộc mình lờ đi cơn đau thiêu đốt vừa xẹt qua đùi, những cơn đau dọc các thớ cơ sẽ không kéo dài vĩnh cửu như cái chết. Bị tay anh thúc vào lưng, cô còn vấp phải rễ cây rồi lại chạy sượt qua bụi rậm, thế nên bây giờ trên người Jane có thêm mấy vết thương nữa. Cơ chế phòng thủ tự nhiên khiến não cô ngừng hoạt động và cơ thể cô làm việc theo quán tính, chân vẫn bước, tuyệt vọng hít thở trong bầu không khí ẩm thấp nặng nề. Cô quá mệt mỏi tới độ không còn cảm nhận được cơ thể đang đau nhức đến mức nào nữa.

Đột nhiên cô cảm thấy choáng váng. Các giác quan của cô mù mịt do hoảng sợ và mệt mỏi khiến cô không tài nào đứng vững được. Grant túm lấy Jane nhưng lại bị cuốn theo đà của cơ thể cô mà ngã qua mép đồi. Đôi tay anh ôm trọn người cô và họ lăn xuống dốc đứng. Mặt đất và cây cối quay tròn điên cuồng trước mắt, nhưng cô kịp nhìn thấy một dòng nước cạn và rất nhiều đá vụn lởm chởm ở cuối con dốc rồi hét lên. Cô vài tảng đá đủ lớn để giết họ và những tảng đá nhỏ hơn thì có thể cắt họ ra từng mảnh.

Grant bật ra tiếng chửi thề, anh ôm chặt Jane đến nỗi cô tưởng xương sườn của mình sắp nát vụn. Cô cảm thấy cơ bắp anh căng ra, cảm nhận được anh liều lĩnh xoay mạnh người, và không biết bằng cách nào anh điều khiển được chân đưa ra phía trước. Rồi họ trượt xuống theo tư thế hoàn toàn thẳng đứng, khá hơn là lăn tròn. Anh ấn gót chân và họ tuột chậm lại rồi dừng hẳn. “Pris?”, anh hỏi với hơi thở nặng nhọc, xoay mặt cô sang để nhìn. “Cô có bị thương không?”

“Không, không có”, Jane chật vật đảm bảo với anh, lờ đi chỗ đau mới trên người mình. Cánh tay phải không bị gãy nhưng đã bầm tím, cô nhăn mặt khi cố gắng cử động. Một bên quai ba lô bị đứy và treo lơ lửng bên vai trái. Mũ cô thì rơi đâu mất.

Grant điều chỉnh cây súng trên vai, và Jane tự hỏi làm thế nào anh giữ chặt được nó. Có bao giờ anh làm rơi đồ, lạc đường, mệt mỏi, hay là đói bụng không? Cô thậm chí còn không thấy anh uống lấy một ngụm nước!

“Mũ của tôi rơi mất rồi!”, cô nói, quay đầu nhìn lên ngọn dốc. Đỉnh dốc cách họ gần ba mươi yard và thẳng đứng đến nỗi cô thấy họ không vào đá ở

lòng suối thật sự là một phép lạ.

“Tôi thấy rồi”, anh trèo lên dốc một cách vững chãi và uyển chuyển. Anh túm lấy cái mũ trên cành cây gãy và chỉ trong khoảnh khắc đã quay lại bên cô. Ấn cái mũ lên đầu cô, anh nói, “Cô đi tiếp được không?”.

Jane biết mình cũng không còn cách nào khác. Cô hoàn toàn kiệt sức. Nhưng cô nhìn anh và hát cầm lên. “Dĩ nhiên rồi.”

Anh không cười, nhưng gương mặt phản phát chút dịu dàng, như thể anh biết cô mệt mỏi thế nào. “Chúng ta phải đi tiếp”, anh nói, nắm cánh tay cô và đẩy cô băng qua suối. Cô không quan tâm đến đôi bốt ướt nhẹp, chỉ bì bõm đi theo dòng hạ lưu trong khi Grant quét mắt khắp bờ suối tìm một lối dễ leo lên. Phía bên này bờ suối không dốc, gần như thẳng đứng và được bao phủ bởi dây leo cùng bụi rậm bện chặt. Con suối băng ngang tạo ra một khoảng trời thoáng đãng, ánh sáng chiếu xuống nhiều hơn, cây cối mọc lên rậm rạp hơn.

“Được rồi, ta sẽ leo lên theo lối này”, cuối cùng anh cũng chịu nói rồi chỉ cho cô thấy. Jane quay đầu nhìn vào bờ, nhưng cô không thấy bất cứ lối đi nào trên đồng dây leo chằng chịt đó.

“Chúng ta nói chuyện một chút đi”, cô rào đón.

“Anh thở hắt ra bực tức. “Xem nào, Pris, tôi biết cô mệt, nhưng...”

Jane như bị điểm trúng huyết, rồi cô lao đến chỗ Grant, chợt lấy thân trước áo anh và giơ nắm đấm lên. “Nếu anh dám gọi tôi là Pris một lần nữa thôi, tôi sẽ đấm anh!”, cô gào lên, cơn giận trào lên tới tận đỉnh điểm vì anh cứ gọi cái tên mà cô căm ghét. Không ai được phép gọi cô là Priscilla, Pris, thậm chí là Cilla hơn một lần. Tên đặc vị chết tiệt này đã nhồi cái tên đó cho cô ngay từ phút ban đầu. Cô đã nhịn chỉ vì mình nợ hấn một cú đá vào giữa hai chân, nhưng giờ cô mệt lả, và đói và sợ và thế là quá đủ rồi, cô không thể chịu đựng được nữa!

Grant di chuyển quá nhanh đến nỗi cô thậm chí không kịp chớp mắt. Tay anh vụt ra và túm lấy nắm cô, trong khi tay kia thì nắm chặt cổ tay rồi

đẩy cô lùi ra. “Chết tiệt, cô không yên được hả? Tôi không đặt tên cô là Priscilla, là bố mẹ cô đấy chứ, thế nên nếu không thích thì đi mà nói với họ. Nhưng cho đến lúc đó thì, leo lên đi!”

Jane leo dù không biết có khi nào mình sẽ té ngã đập mặt không. Cô nắm những sợi dây leo để làm điểm tựa, tận dụng rễ cây, các tảng đá, bụi rậm, và những cành cây nhỏ xung quanh để có thể bò qua tán lá. Cây cối quá rậm rạp đến nỗi dù có cả đàn báo đốm đang rình rập trong đó cô cũng không thấy, đến khi nhồi tay làm mồi cho chúng rồi mới biết. Cô nhớ là báo đốm thích nước và hay sống gần sông nước. Cô sẽ trả thù Grant vì đã bắt mình làm thế này.

Cuối cùng cô cũng bò lên tới đỉnh, đi thêm một đoạn nữa thì cây cối thưa bớt và cuộc bộ dễ dàng hơn nhiều. Cô xúc ba lô trên lưng, nhìn mặt khi thấy vài vết bầm mới. “Có phải chúng ta đi tới chỗ trực thăng không?”

“Không”, anh cộc lốc. “Chỗ đó đang bị theo dõi.”

“Những gã đó là ai?”

Anh nhún vai. “Ai biết được? Có lẽ là người của Sandinistas, chúng ta đang ở cách biên giới Nicaraguan chỉ vài cây số. Bọn chúng có thể là người của bất cứ bè cánh du kích nào. Tên Pablo chết tiệt đó đã bán đứng chúng ta.”

Jane không phí thời gian để nghĩ tới trò hai mặt của Pablo, cô không còn sức đâu mà quan tâm. “Vậy chúng ta đang đi đâu?”

“Phía nam.”

Cô nghiêng rặng. Cứ như phải cạy răng mới lấy được thông tin từ miệng người đàn ông này. “Nơi nào của phía nam?”

“Đích đến cuối cùng là Limon. Bây giờ chúng ta sẽ đi về phía chính đông.”

Jane biết phía đông Costa Rica là đâu, và không thích những gì mình đã nghe. Hướng chính đông là duyên hải Caribe, nơi đó rừng mưa nhiệt đới đã biến thành đầm lầy. Nếu họ đang ở cách biên giới Nicaraguan vài cây số, nghĩa là đi đến Limon cũng phải mất hơn một trăm năm mươi cây số. Với sức của mình lúc này cô cảm giác cứ như phải đi quãng đường dài đến tám trăm cây số vậy. Mất bao lâu để đi bộ hết một trăm năm mươi cây số? Bốn hay năm ngày? Cô không biết liệu mình có thể chịu được bốn hay năm ngày với Ngài Mặt Trời không nữa. Cô biết anh chưa tới mười hai giờ, và cô sắp chết rồi.

“Sao chúng ta không đi về phía nam và quên phía đông đi?”

Grant hất đầu ngược lại hướng họ đã đi qua. “Bởi vì bọn chúng. Chúng không phải người của Turego, nhưng Turego sẽ sớm đoán được chúng ta đi theo hướng này và đuổi theo. Hắn sẽ không để chính phủ phát hiện ra hoạt động bí mật của mình. Vì thế... chúng ta phải làm khó hắn một chút.”

Anh nói có lý. Cô không thích thế, nhưng nó có lý. Jane chưa từng đến vùng ven biển Caribe của Costa Rica nên không biết sẽ ra sao, nhưng ắt hẳn phải khá hơn là bị Turego giam giữ. Dù là gặp rắn độc, cá sấu, cát lún, hay bất cứ thứ gì cũng vẫn khá hơn làm tù binh của Turego. Cô sợ đến đó sẽ gặp đầm lầy. Sau khi dứt khoát tư tưởng, cô quay lại vấn đề cấp bách nhất. “Khi nào chúng ta có thể nghỉ ngơi? Anh uống? Và, thẳng thắn nhé, ngài ATTILA, anh có thể có bằng quang to cỡ bang New Jersey, nhưng tôi thì phải đi đấy!” Một lần nữa cô thấy môi Grant bắt giác cong lên như thể anh sắp cười. “Chúng ta chưa thể dừng lại, nhưng cô có thể ăn trong khi đi. Về chuyện còn lại, tạm thời giải quyết đằng sau cái cây kia vậy.” Cô quay đầu nhìn theo hướng tay anh chỉ và thấy một thân cây có những hốc rỗng khổng lồ. Cô lao mình vào chỗ ẩn náu đó.

Khi họ bắt đầu đi tiếp, Grant đưa cho cô thanh thức ăn gì đó, đen cứng và có vị hơi giống thịt, nhưng sau khi nhấm nháp nó, cô quyết định thôi không hỏi anh nó là gì. Thức ăn làm dịu cái dạ dày trống rỗng của Jane, sau khi uống vài ngụm nước, cô cảm thấy khỏe hơn, chân cũng không còn bủn rủn. Grant cũng nhai một thanh, chứng tỏ anh ta vẫn có dấu hiệu của người bình thường.

Cứ như thế, sau khi đi bộ liên tục vài giờ, Jane bắt đầu kiệt sức. Chân nam đá chân chiêu, cô cảm thấy mình cứ như đang phải lội bì bõm trong dòng nước lưng chừng đầu gối. Nhiệt độ cứ tăng đều đặn, thậm chí họ đi dưới tầng lá dày cộm mà nhiệt độ như trên ba mươi hai độ rồi. Không khí ẩm thấp vắt kiệt sức của Jane khi cứ liên tục đổ mồ hôi và mất nước. Khi cô định nói với Grant rằng mình không thể bước nổi nữa, anh quay lại và dùng đôi mắt của chuyên gia để đánh giá cô.

“Ở đây chờ tôi tìm kiếm chỗ trú. Trời sắp mưa rồi, vì thế có lẽ chúng ta sẽ phải đợi mưa tạnh đã. Trông cô cũng kiệt sức quá rồi.”

Jane bỏ mũ xuống và lấy tay lau mồ hôi trên mặt, cô mệt đến nỗi không đáp nổi lời nào trước khi anh đi. Làm thế nào anh biết trời sẽ mưa chứ? Hầu như ngày nào trời cũng mưa, dĩ nhiên là không phải thầy bói cũng biết trời sẽ mưa, nhưng cô không nghe thấy sấm chớp.

Grant quay lại rất nhanh rồi dắt tay cô đến một ụ đất nhỏ rải rác nhiều đá cuội, chứng tỏ đây từng là núi lửa của Costa Rica. Anh lấy con dao từ thắt lưng ra cắt những cành cây nhỏ và dùng dây leo buộc chúng lại, rồi dùng những bó cây này làm cột chống cho cái chòi tạm của mình. Anh hô biến từ trong ba lô ra một cái lều để làm mái che. “Nào, chui vào nghỉ chút đi”, anh căn dặn khi thấy Jane chỉ đứng nhìn chằm chằm vào căn chòi một cách kinh ngạc.

Jane ngoan ngoãn chui vào, thở ra khoan khoái khi giữ cái ba lô xuống và thả lỏng cơ thể đang đau nhức. Cô bắt đầu nghe thấy tiếng sấm từ đằng xa, bất kể người đàn ông này kiếm sống kiểu gì, nhưng chắc chắn một điều là anh ta biết cách sống sót trong rừng rậm.

Grant cũng bò vào mái chòi rồi bỏ ba lô xuống. Anh lôi ra vài hộp lương khô, có vẻ anh định ăn trong khi đợi mưa tạnh.

Jane ngồi thẳng dậy và chồm tới nhìn những cái hộp. “Đó là cái gì vậy?”

“Thức ăn.”

“Loại thức ăn gì?”

Anh nhún vai. “Tôi chưa bao giờ nhìn để coi nó là gì. Nghe lời tôi: Đừng nghĩ về nó. Chỉ ăn thôi.”

Cô giữ tay Grant lại khi anh bắt đầu khai hộp. “Đợi đã. Tại sao chúng ta không để dành những thứ đó cho tình huống bắt buộc?”

“Đây là tình huống đó đây”, anh làm bầm. “Chúng ta *phải* ăn.”

“Phải, nhưng chúng ta không nhất thiết phải ăn *thứ* đó!”

Anh bắt đầu câu tiết. “Em yêu, chúng ta sẽ phải ăn cái này, hoặc là hai hộp nữa cũng y hệt như nó đây!”

“Ồ anh trung thành với nó nhỉ”, cô chế giễu anh rồi kéo cái ba lô của mình lại. Jane lục sục tìm trong đó và lôi ngay ra một cái gói nhỏ được quấn trong chiếc khăn tắm. Cô vênh vênh đắc thắng khi mở nó ra, có hai cái sandwich đã bị bẹp nhưng vẫn còn ăn được, rồi quay lại cái túi để tìm tiếp, tự hào lôi ra hai hộp nước cam ép. “Đây này!”, cô hân hoan nói, đưa cho anh một hộp. “Một miếng sandwich bơ đậu phộng và mứt quả, một hộp nước cam ép. Protein, khoáng chất và vitamin C. Chúng ta còn đòi hỏi gì nữa nào?”

Grant cầm miếng sandwich và bật nắp hộp nước cô đưa, nhìn không thể tin được. Anh chớp mắt một cái, rồi một chuyện kinh ngạc đã xảy ra: Anh cười. Đây không giống một nụ cười cho lắm. Nó chỉ hơn một thanh khăn khăn bực tức chút xíu mà thôi, nhưng nó làm lộ ra hàm răng trắng sáng và khiến khóe mắt anh nheo lại. Nụ cười đó khiến Jane thấy vui vẻ. Rõ ràng anh hiếm khi cười, và cô cảm thấy vừa thích thú vì đã làm anh cười vừa buồn vì anh có quá ít thứ để vui. Không có tiếng cười cô sẽ không bao giờ giữ được tinh thần, thế nên cô biết nó quý giá thế nào.

Grant vừa nhai sandwich, vừa thưởng thức bơ đậu và mứt quả ngọt ngào. Cứ cho là bánh mì hơi bị thiu thì sao chứ? Với bữa tiệc ngoài dự kiến này thì bánh mì có cũ cũng chẳng sao. Anh ngả người ra, dựa vào ba lô,

đuôi thẳng hai chân trước mặt. Mưa bắt đầu rơi lộp độp trên mái chòi. Cho dù bọn chúng có dẫn theo đám thợ săn người da đỏ cũng không thể lần ra dấu vết của họ khi trời mưa như trút nước thế này, mà anh không nghĩ bọn chúng sẽ làm thế. Từ lúc nhìn thấy chiếc trực thăng sáng hôm đó, đây là lần đầu tiên Grant thấy nhẹ nhõm, cảm giác bất an không còn lẫn quẩn bên anh nữa.

Anh ăn nốt miếng sandwich và tu hết phần nước cam còn lại, rồi liếc qua thấy Jane đang mút mút quả trên ngón tay một cách ngon lành. Cô ngược lên thấy Grant đang nhìn mình và mỉm cười vui vẻ, rồi tiếp tục liếm sạch những ngón tay.

Không như lý trí, cơ thể Grant căng ra còn cao đầy khát, anh kinh ngạc vì sự cuốn hút mãnh liệt này. Jane là một phụ nữ xinh đẹp, đúng thế, nhưng tất cả đều không phải như anh nghĩ. Anh nghĩ mình sẽ đi cứu một quý cô vừa ra mắt giới thượng lưu, hư hỏng, vô tích sự và xấu tính, thay vì thế cô can đảm, có nghị lực, tự bỏ trốn vào rừng rậm cùng với hai cái bánh sandwich bơ đậu phộng và vài lon nước làm thực phẩm dự trữ. Cô cũng mặc quần áo bình thường, với đôi boot chắc chắn kết hợp với quần kaki xanh lá, và áo khoác ngắn tay màu đen. Dù không hợp thời trang nhưng nhìn chiếc quần ôm gọn cặp mông săn chắc của cô, anh vẫn bị phân tâm. Grant không thể ngăn mình dùng đôi mắt đàn ông để đánh giá cặp mông tròn mềm mại đó.

Trông cô có nhiều điều mâu thuẫn. Một quý cô giàu có, có hoang dã đến nỗi bị truất quyền thừa kế, và từng là tình nhân của George Persall, nhưng trên mặt lại không có bất cứ dấu hiệu nào của cuộc sống vất vả. Nếu có chẳng thì là nét cười mở và sự ngây thơ như một đứa trẻ yêu đời với đôi mắt màu nâu sẫm. Gương mặt cô luôn hiện hữu vẻ tinh nghịch nhưng lại rất gợi cảm. Mái tóc dài màu nâu sậm xoa tung trên bờ vai. Cô thả chúng buông hồ hững ôm lấy khuôn mặt.

Đôi mắt nâu dài hơi nheo lại, xương gò má cao cao làm anh nghĩ cô có chút dòng máu da đỏ trong người. Một vết tàn nhang nho nhỏ nhảy múa trên đôi gò má thanh nhã và sống mũi dễ thương. Miệng cô mềm mại mà đầy đặn, môi trên dày hơn nên trông cô gợi cảm một cách lạ lùng. Nhìn

tổng thể cô không đẹp lắm, nhưng ở cô có sự tươi mát, đầy hương vị làm lu mờ tất cả phụ nữ mà anh từng biết.

Dĩ nhiên là anh chưa bao giờ “tiếp xúc thân mật” với đầu gối của người phụ nữ nào khác.

Thậm chí bây giờ nghĩ lại chuyện đó, Grant vẫn thấy tức tối. Một phần là tức vì bản thân đã lơ là để mình bị tấn công bởi một người bình thường! Nhưng phần khác là tức giận vì bản năng đàn ông. Giờ bất cứ khi nào Jane ở trong tầm tấn công, anh đều nhìn vào đầu gối của cô. Sự thật là cô tự vệ, các thế tự vệ của Jane nói cho anh biết cô đã được huấn luyện chuyên nghiệp, và đó là một sự mâu thuẫn nữa. Cô không phải chuyên gia, nhưng cô biết phải làm gì. Tại sao một cô nàng ăn chơi, hư hỏng, hoang dã lại biết mọi cách tự vệ? Có nhiều chi tiết không thể nào ghép lại với nhau, và Grant luôn bực bội mỗi khi nghĩ đến nó.

Anh cảm thấy toàn bộ hoạt động lần này hơi ảm đạm. Tình thế của họ có chút tuyệt vọng, bất kể là trong lúc này họ khá an toàn. Họ có thể xoay sở để cắt đường những tên lính, bất kể chúng làm việc cho ai, nhưng với Turego lại là chuyện khác. Đoạn phim không phải là vấn đề duy nhất nữa. Turego hoạt động mà không có sự đồng ý của chính phủ, nếu như Jane phản cung và cho lời khai chống lại Grant, anh phải trả giá bằng chức vụ của mình, cũng có thể là cả sự tự do của anh nữa.

Grant có trách nhiệm cứu cô ra, nhưng vụ này không còn đơn giản là ra ra vào vào như anh đã hoạch định. Từ lúc thấy Pablo lơ đãng dựa vào trục thăng đợi họ đến, anh đã biết kết hoạch đã bị lộ. Pablo không phải loại người chờ đợi hờ hững như thế, từ lúc Grant quen biết anh ta, anh biết Pablo lúc nào cũng khẩn trương, sẵn sàng để cất cánh, luôn luôn ngồi trong buồng lái với động cơ mở sẵn. Thái độ cố ý nhàn nhã rõ ràng muốn ám chỉ cho Grant biết. Có lẽ Pablo đã cố cảnh báo anh. Anh không cách nào biết chắc được.

Giờ anh phải đưa Jane ra khỏi khu rừng và băng qua một đầm lầy phía nam, đằng sau họ là bọn Turego đang ráo riết đuổi theo. Nếu may mắn, ước chừng khoảng một ngày hoặc tầm đây, họ có thể tìm thấy một ngôi làng và

đi nhờ xe, nhưng làm được hay không còn phụ thuộc vào việc Turego đã đuổi theo sát đến đâu.

Và trên hết, anh không thể tin cô tiểu thư này. Cô ta hạ tên lính đó quá dễ dàng, và chẳng mất một sợi tóc nào. Cô ta quá điềm tĩnh trong toàn bộ câu chuyện này. Cô không biểu hiện như lẽ thường phải thế, và điều đó khiến nghi ngờ cô nàng là một kẻ nguy hiểm.

Grant đề phòng Jane, nhưng cùng lúc đó anh thấy mình không thể không nhìn ngắm cô ta. Cô ta quá gợi cảm, căng tràn nhựa sống và đẹp lạ lùng như một nhánh lan rừng. Nếu anh ngủ với cô ta thì sẽ như thế nào? Liệu cô ta có tận dụng những đường cong duyên dáng của mình để khiến một người đàn ông chìm đắm? Có bao nhiêu người bị cuốn hút bởi gương mặt tươi tắn đó? Turego có phát cuồng vì ham muốn cô ta không, dẫu biết có thể cưỡng bức cô ta bất cứ lúc nào nhưng bản thân hẳn lại bị bản năng chinh phục cô ta ăn tươi nuốt sống, muốn cô tự nguyện dâng hiến? Làm thế nào cô ta có thể điều khiển hẳn? Không điều nào trong đó xác định được tính cách của cô ta, trừ khi cô ta bốn cọt với đàn ông vì sự ích kỷ, đàn ông càng nguy hiểm thì càng vui khi điều khiển được anh ta,

Grant không muốn cô ta có sự ảnh hưởng đó với mình, cô ta không đáng. Bất kể cô ta hấp dẫn, lôi cuốn thế nào với đôi mắt nâu tối đó, thì chỉ đơn giản là cô ta không đáng. Grant không cần cái kiểu phụ nữ phiêu phức như thế, anh chỉ muốn cứu cô ta ra, nhận tiền rồi trở về với cuộc sống biệt lập ở nông trại. Rồi anh cảm thấy mình bị kích thích khi đối đầu với nguy hiểm lôi kéo và mời gọi. Cây súng như một phần của cơ thể Grant, và con dao vừa vụn nằm gọn trong lòng bàn tay cứ như thể anh chưa bao giờ bỏ nó xuống. Tất cả những bản năng xưa kia vẫn còn đó, và sự đen tối lan ra khắp người khi anh tự hỏi một cách chua chát rằng liệu mình có thể hoàn toàn thoát khỏi cuộc sống đó hay không. Sự khát máu vẫn còn trong anh, và có lẽ anh đã hạ sát tên lính lúc nãy nếu cô ta không đá cây súng văng lên.

Có phải một phần của sự say máu khiến anh muốn đề Jane xuống bên dưới cơ thể mình và nhấn chìm bản thân trong cô cho đến khi mất trí vì khoái lạc? Nguyên nhân còn lại vừa phát sinh cách đây vài giờ trong phòng ngủ của Jane, khi anh cảm nhận bờ ngực tròn trịa mượt mà của cô trong tay mình. Nhớ đến điều đó, anh lại muốn ngắm hình dáng gò ngực cô xem thế

nào, đầu nhũ hoa xinh hay to tròn, màu hồng hay nâu. Ham muốn làm anh căng cứng, và anh nhắc bản thân mình rằng điều đó cũng bình thường thôi vì đã lâu anh không có người phụ nữ nào. Nếu không có gì khác, Grant sẽ vui mừng vì cảm xúc ấy chứng minh rằng anh vẫn còn chức năng đó.

Jane ngáp và chớp mắt nhìn anh như một con mèo ngái ngủ. “Tôi ngủ một chút”, cô thông báo, rồi cuộn người lại trên nền đất. Cô gói đầu trên cánh tay, nhắm mắt và ngáp một cái nữa. Grant nheo mắt lại nhìn cô. Khả năng thích nghi của cô lại là một chi tiết không khớp của bài toán đố này. Lẽ ra cô phải than vãn và chê bai rằng mình không thoải mái thế này thế kia hơn là điềm tĩn cuộn mình ngủ trưa trên mặt đất. Nhưng đánh một giấc ngủ trưa có vẻ ý tưởng tốt trong lúc này, anh nghĩ mình.

Grant nhìn quanh. Mưa bắt đầu *trút* xuống theo đúng nghĩa đen, dội qua vòm lá và biến nền đất rừng thành suối. Những cơn mưa xối xả liên miên cuốn hết chất dinh dưỡng trong đất, làm cho nơi có nhiều cây cối và động vật nhất trên thế giới cũng lại là nơi đất đai cằn cội nhất. Ngay lúc này cơn mưa cũng giúp họ xóa đi dấu vết và không bị phát hiện. Lúc này họ vẫn được an toàn, và lần đầu tiên Grant cho phép mình cảm nhận được tình trạng mệt mỏi của các cơ bắp. Có lẽ anh cũng nên nghỉ ngơi một chút và sẽ thức dậy khi tanh mưa.

Grant lay vai Jane khiến cô tỉnh giấc, ngái ngủ nhìn anh. “Năm xích vai, đầu lưng lại với cột chống ấy”, anh ra lệnh, “Chừa chỗ cho tôi còn duỗi chân”.

Jane bò lết như anh chỉ và duỗi người ra, thở dài khoan khoái. Grant đẩy ba lô của họ qua một bên rồi nằm xuống bên cạnh cô, thân hình to lớn của anh ở giữa cô và mưa. Anh nằm ngửa, lấy tay làm gối. Duỗi người không một tiếng động, không ngáp, không thở dài. Anh chỉ đơn giản là nằm xuống, nhắm mắt lại và ngủ. Jane im lìm ngắm anh, mắt cô lướt trên nét mặt như chim ưng của anh, cô để ý thấy vết sẹo chạy dọc bên má trái. Anh ta bị vết sẹo đó như thế nào? Quai hàm anh bị râu che mờ do nhiều ngày không cạo, và Jane để ý thấy râu anh đen hơn tóc rất nhiều. Chân mày và mí mắt đen làm đôi mắt màu hổ phách của anh sáng hơn, gần như màu vàng của mắt đại bàng.

Trời mưa làm cô có cảm giác rùng mình sau cái nóng khắc nghiệt suốt ngày dài, theo bản năng, Jane nhích gần vào anh tìm sự ấm áp. Anh quá ấm áp... và cô cảm thấy an toàn... an toàn hơn bất cứ lúc nào kể từ khi cô tròn chín tuổi tới giờ. Cô ngủ thiếp đi với một tiếng thở dài khe khẽ.

Một lúc sau đó, mưa tạnh đột ngột, và Grant giật mình thức giấc ngay lập tức như một cái công tắc đèn vừa được bật lên. Các giác quan của anh ở trong chế độ cảnh giác ngay tức thì. Grant định đứng dậy, nhưng anh nhận ra rằng Jane đang nằm gồi đầu trên cánh tay mình và tay choàng qua ngực anh. Sự bất ngờ này làm anh chết lặng. Làm thế nào cô ta có thể nằm gần đến thế mà anh không hề biết?

Anh ngủ nhạy như một con mèo, tỉnh giấc ngay nếu có dù chỉ là một âm thanh hoặc một cử động nhỏ nhất, nhưng rõ ràng là người đàn bà chết tiết này đã bò lên cả người mình mà anh thậm chí còn không hề hay biết gì. Cô ta chắc hẳn phải thấy nản lắm, anh nghĩ một cách tức tối. Grant giận chính mình và cả Jane nữa, vì sự kiện bất ngờ này nói lên rằng anh đã sa sút thế nào trong năm qua. Sự lơ đãng này có thể khiến họ phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Anh phải đi, hoặc là anh sẽ chiếm lấy cô ta ngay tại đây, trên nền đất cứng như đá. Kinh tởm chính mình vì đã để cô ta quyến rũ, anh dịch cánh tay dưới đầu Jane rồi lay vai cô. “Thức dậy đi”, anh nói cộc lốc.

Jane càu nhàu gì đó, trán nhăn lại nhưng không mở mắt, rồi trán cô giãn ra và ngủ tiếp. Grant hết kiên nhẫn nổi, lắc mạnh vai cô lần nữa. “Này, thức dậy đi.”

Jane lăn qua nằm sấp và thở dài đánh thượt, gồi đầu trên tay anh để tìm tư thế dễ chịu hơn. “Thôi nào, chúng ta phải đi”, anh nói, lay cô mạnh hơn. “Thức dậy!” Đang lơ mơ ngủ cô bèn đập một cái, như thể anh là một con ruồi phiền toái rồi hất tay anh ra. Grant cúi tiết chộp lấy vai Jane, kéo cô ngồi dậy, lắc cô lần nữa. “Chết tiết, cô tỉnh chưa? Đứng dậy đi nào, em yêu, chúng ta còn phải đi tiếp.” Cuối cùng Jane cũng choàng tỉnh, lão đảo chớp mắt, nhưng không thèm đứng lên.

Lầm bầm chửi thề, Grant kéo cô dậy. “Tránh qua bên kia”, anh nói, xoay người Jane qua một bên và phát mạnh vào hông, thúc cô bước đi trước khi anh quay lại dọn cái chòm tại cửa họ.

Chương 4

Jane đứng lại, lấy tay xoa hông. Giờ cô đã tỉnh ngủ và cáu tiết vì bị đánh, cô quay sang. “Anh không cần phải làm thế!”

“Làm gì?”, anh hoàn toàn hồ hững khi đang bận rộn tháo dỡ chiếc lều và cuộn nó lại.

“Đánh tôi! Chỉ một câu đơn giản ‘thức dậy đi’ là đủ rồi!”

Grant hoài nghi nhìn cô. “À, thứ lỗi cho tôi vì những thứ chết tiệt đó”, anh lầm bầm bằng giọng mỉa mai chỉ khiến Jane muốn cắt họng anh cho rồi. “Đề tôi làm lại nhé. Thứ lỗi cho tôi, cô Priscilla, nhưng hết giờ ngủ rồi, và chúng ta thật sự cần phải... Này! Chết tiệt thật!”, anh né đúng lúc, giơ tay đón nắm đấm của cô. Jane bùng bùng giận dữ, lao vào anh như mèo vồ chuột. Nắm đấm của cô đánh trúng vào cánh tay anh, nếu cú đánh đó nhắm trúng mục tiêu ban đầu thì hẳn giờ này anh đã vỡ mũi rồi. “Này, cô bị cái quái gì vậy hả?”

“Tôi bảo anh không được gọi tôi bằng cái tên đó!”, Jane nổi khùng lên với anh, nhân mạnh từng chữ. Cô điên cuồng vùng vẫy, cố giật tay để lại tiếp tục đánh anh.

Grant vật cô xuống đất và ngồi giạng chân trên người cô. Anh túm chặt hai tay cô trên đầu, và lần này, anh đảm bảo là đầu gối cô không tài nào đến gần mình được. Cô liên tục giãy dựa làm anh tưởng tượng như đang nắm một con bạch tuộc, nhưng cuối cùng anh cũng làm cô dịu lại.

Anh bực tức nói với cô, “Cô nói tôi không được gọi cô là Pris”.

“Phải, cũng không được gọi là Priscilla!”, cô nổi đóa, trừng mắt nhìn lại.

“Xem nào, tôi không đọc được suy nghĩ của người khác! Tôi được phép gọi cô là gì đây?”

“Jane!”, cô hét lên, “Tên tôi là Jane! *Không một ai* gọi tôi là Priscilla!”.

“Được rồi! Tất cả những gì cô phải làm là nói cho tôi biết! Tôi chán ngấy vì cô cứ bắt lỗi lắm rồi, hiểu chứ? Tôi có thể đánh cô bị thương trước khi kiểm soát được phản xạ của mình, vì thế, tốt nhất cô nên cẩn thận trước khi tấn công tôi lần nữa. Bây giờ nếu tôi thả cô ra, cô sẽ cư xử đàng hoàng chứ?”

Jane vẫn tức như điên, nhưng đầu gối Grant ấn trên cánh tay bị bầm khiến cô đau quá thể. “Được rồi”, cô tiu ngịu nói, và anh từ từ đứng lên, rồi làm cô ngạc nhiên khi đưa tay giúp cô đứng dậy. Cô càng kinh ngạc với chính mình khi chấp nhận sự giúp đỡ đó.

Đôi mắt anh đột nhiên sáng lên. “Jane phải không?”, anh hỏi trầm ngâm, nhìn quanh khu rừng.

Cô nhìn anh với ánh mắt dọa dẫm. “Không phải ‘Taxzan và Jane’ đâu”, cô cảnh cáo. “Tôi được gọi như thế từ hồi tiểu học”, cô ngập ngừng rồi miễn cưỡng nói tiếp, “Nhưng Jane vẫn hay hơn Priscilla”.

Grant làu bàu đồng ý và quay qua tiếp tục dọn lều, Jane cũng bắt tay vào dọn phụ anh. Anh liếc nhìn cô nhưng không nói gì. Cô để ý thấy anh không phải người hay nói, và anh cũng không thích sự quen thân nào. Nhưng anh liều cả mạng sống để cứu cô, dù anh có thể đi nhanh hơn nhiều để giảm thiểu rủi ro, nhưng anh không bỏ rơi cô. Sự chán ngán, bất cần và trống rỗng luôn thường trực trong đôi mắt Grant, như thể anh đã nhìn thấy quá nhiều đến nỗi mất hết niềm tin và hy vọng. Vì thế nên cô muốn ôm và bảo vệ anh.

Jane cúi đầu để anh không đọc được ý nghĩ của mình qua nét mặt. Cô tự mắng mỏ bản thân vì cảm giác muốn che chở một người đàn ông, trong khi anh ta có thừa khả năng xử lý mọi việc. Đã từng có lần, Jane không dám tin bất cứ ai ngoài trừ cha mẹ mình, và đó là khoảng thời gian cô đơn khủng khiếp. Cô biết nỗi sợ hãi và cô đơn đó ra sao, và cô thấy đau lòng vì anh.

Tất cả dấu vết của cái chòi đều đã được xóa sạch, Grant vác ba lô lên và cài khóa, rồi quàng súng qua vai, trong khi Jane nhồi tóc vào dưới mũ. Anh khom người nhặt cái túi của cô, gương mặt cứng đờ vì kinh ngạc, anh chau mày. “Cái quái...”, anh lầm bầm. “Cô đựng những thứ chết tiệt gì trong cái túi này thế hả? Nó phải nặng hơn túi của tôi những mười cân đấy!”

“Bất cứ thứ gì tôi nghĩ mình sẽ cần”, Jane đáp, lấy cái túi và luồn tay qua dây đeo rồi khóa dây quanh eo cho chắc chắn.

“Chẳng hạn như?”

“Các thứ”, cô ngoan cố cãi lại. Có thể đồ dự trữ của cô đúng tiêu chuẩn quân đội, nhưng cô sẽ thay lương khô của anh bằng sandwich bơ đậu phộng bất cứ khi nào. Jane nghĩ anh sẽ cố bắt cô xỏ tung ba lô ra đất để anh chọn xem giữ lại thứ gì, và quyết không để anh làm thế. Cô đành hàm lại nhìn anh.

Grant chống nạng và quan sát nét mặt buồn cười đến lạ của cô, môi dưới bĩu ra chống đối, cằm bạnh ra. Trông như cô sẵn sàng tấn công mình vậy, anh thở dài nín nhịn. Quỷ tha ma bắt anh đi nếu cô nàng không phải là người đàn bà cứng đầu, hiếu chiến nhất anh từng gặp. “Bỏ nó xuống đi”, anh càu nhàu, buông cái ba lô của mình xuống. “Tôi sẽ mang ba lô của cô, và cô đeo cái của tôi.”

Cô ngênh mặt lên. “Tôi tự mang được.”

“Đừng có lãng phí thời gian mà cãi vã. Vác nặng quá sẽ làm cô đi chậm lại, hơn nữa cô cũng mệt rồi. Đưa nó đây, tôi sẽ sửa quai đeo trước khi khởi hành.”

Cô do dự trượt ba lô xuống và đưa cho Grant, chuẩn bị tư thế sẵn sàng nhảy bổ vào anh nếu anh có bất cứ dấu hiệu nào muốn đồ đồ ra. Nhưng anh lấy ra một bìa kẹp nhỏ đựng kim chỉ từ trong ba lô, và khéo léo kết hai đầu quai bị đứt lại với nhau.

Jane sững sờ, nhìn chăm chú vào bàn tay chai sần đang may vá một cách thuần thục khiến cô phải ghen tỵ kia. Tài năng may vá của cô chỉ giới hạn ở mức đính một cái cúc áo mà còn liên tục bị kim châm vào tay. “Người ta dạy may vá trong quân đội sao?”, cô hỏi, chồm người qua để nhìn cho rõ hơn.

Anh liếc một cái để xua cô đi. “Tôi không ở trong quân đội”

“Có lẽ bây giờ thì không”, cô công nhận. “Nhưng anh đã từng đi lính phải không?”

“Cách đâu lâu rồi.”

“Thế anh học may vá ở đâu?”

“Chỉ tình cờ thôi. Có thì học.” Anh cắn sợi chỉ thừa, rồi đặt cây kim vào bìa. “Đi thôi, chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian rồi.”

Jane mang cái ba lô của anh và tất cả những gì cô phải làm là đi theo sau. Ánh mắt cô lang thang từ bờ vai anh rồi rơi dần xuống dưới. Cô đã từng biết ai khỏe mạnh như người đàn ông này chưa nhỉ? Cô không nghĩ thế. Grant có vẻ không bao giờ mệt mỏi, cả cách cái thời tiết ẩm thấp nóng rục đang vắt cạn sức lực cô cũng bị anh phớt lờ. Đôi chân khỏe mạnh săn chắc luôn bước đi nhẹ nhàng. Jane phát hiện mình đang quan sát đôi chân Grant và bắt theo từng nhịp bước của anh. Anh bước một bước thì chân cô tự động bước theo. Đi theo kiểu này dễ dàng hơn, cô có thể tách ý thức của mình ra khỏi cơ thể, bước theo quán tính để khỏi cảm thấy hai chân mình đang mỗi khùng khiếp.

Grant dừng lại uống nước, rồi chuyển bình nước qua cho Jane mà không nói câu nào. Jane cũng không lên tiếng, cô dốc bình nước lên uống như sắp chết khát mà chẳng nghĩ tới chuyện lau miệng bình. Sao phải lo lắng việc uống sau anh? Cô chẳng lo bị cảm lạnh. Sau khi đầy nắp bình, cô đưa lại cho anh, rồi họ bắt đầu đi tiếp.

Cách chọn đường đi của Grant có chút điên rồ, hoặc là theo góc nhìn của cô thì nó thật quái đản. khi đứng trước ngã ba, lúc nào anh cũng rẽ vào

lối khó đi hơn. Anh luôn chọn địa hình gồ ghề nhất, ngọn dốc cao nhất, và cây cối rậm rạp nhất. Chiếc quần của Jane rách te tua khi trượt xuống con dốc đứng, nhưng cô theo anh mà không chút phàn nàn. Chẳng phải là cô không muốn cần nhân, mà là cô quá mệt nên không nói nổi nữa. Chút sức lực có được nhờ giấc ngủ ngắn đã tan biến từ lâu rồi. Chân và lưng Jane đau đến nỗi mất đi cảm giác, cô cũng không nhắc nổi hai cánh tay vốn đã bầm dập, còn mắt thì mỏi cứ như muốn rớt ra. Nhưng cô không bảo anh dừng lại.

Dù có kiệt sức đến chết cô cũng không muốn làm anh bị chậm lại hơn nữa, vì rõ ràng Grant có thể đi nhanh hơn nhiều nếu không có cô. Những bước đi nhẹ nhàng cho thấy sức chịu đựng của anh lớn hơn cô, anh có thể đi suốt một đêm nữa mà không thay đổi tốc độ. Jane thấy sợ hãi loại sức mạnh đó, nó hoàn toàn nằm ngoài khả năng nhận biết của cô. Anh không giống người khác, thân hình rắn chắc, có năng lực xử lý mọi việc, và đôi mắt nâu vàng dữ dội của Grant làm anh rất khác biệt.

Như thể đọc được suy nghĩ của cô, anh đứng lại quan sát, ánh mắt sắc sảo chẳng bỏ sót bất cứ điều gì. “Cô có thể đi nổi khoảng một dặm nữa không?”

Nếu đi một mình cô sẽ không đi tiếp, nhưng khi nhìn vào mắt anh, Jane biết chẳng còn cách nào khác. Cô lờ đi đôi chân đau, héch cằm lên nói với anh, “Được”.

Gương mặt Grant thoáng qua biểu cảm gì đó nhưng cô không đọc kịp. “Đỡ tôi vác cái túi đó”, anh nói cộc cằn, bước tới tuột chiếc ba lô khỏi vai cô. “Tôi tự vác nó được mà”, cô phản ứng dữ dội, ôm chặt ba lô bằng cả hai tay. “Tôi chưa phàn nàn câu nào phải không?”

Grant chau mày giận dữ và giật mạnh cái túi. “Cô động não một chút đi”, anh nạt. “Nếu cô ngã vì kiệt sức thì tôi cũng phải vác cô.”

Câu nói đó làm cô im thin thít. Grant không nói thêm lời nào và bắt đầu bước tiếp. Cô có thể bắt kịp anh khi không có cái túi, nhưng Jane cảm thấy thất vọng với chính mình vì thể trạng không tốt và trở thành gánh nặng của anh. Jane đã đấu tranh kịch liệt vì tự do của mình, cô biết rằng cuộc sống

của mình phụ thuộc vào đó. Cô không phải loại người ngồi một chỗ và đợi người khác đến giúp. Cô luôn tiến về phía trước, đón nhận những thử thách đến với mình bởi vì chúng giúp cô tìm lại cảm giác mãnh liệt về sự kỳ diệu của cuộc sống. Cô chia sẻ niềm vui của người khác nhưng tự xử lý rắc rối của mình. Cho nên bây giờ phải dựa dẫm người khác làm cô lo sợ.

Họ đến một con suối khác nhỏ nhưng sâu hơn con suối trước đó. Nước có thể lên tới đầu gối cô. Nếu có thể tắm rửa thì tốt quá. Jane khao khát nhìn con suối đến quên nhìn đường và vấp vào rễ cây suýt ngã. Hai tay quơ quàng để giữ thăng bằng lại đập vào một thân cây cứng ngắc, và bàn tay cô đã đập bẹp một con côn trùng nào đó.

“A! Khiếp quá”, cô rên rỉ, cố lau tay mình bằng lá cây.

Grant dừng lại. “Cái gì vậy?”

“Tay tôi đập nát một con bọ.” Chiếc lá lau không sạch gì cả, và cô nhìn Grant với gương mặt hiện rõ vẻ góm ghiếc. “Tôi rửa tay ở đây được không?”

Anh nhìn quanh để kiểm tra hai bên dòng suối. “Được rồi. Đến kia đi.”

“Tôi có thể xuống ở đây”, cô nói. Bờ suối chỉ cao một vài tấc, và các tầng lá cây thấp không rậm rạp lắm. Cô cẩn thận bước qua một rễ cây khổng lồ, ôm thân cây để làm điểm tựa khi bắt đầu đi xuống con suối.

“Coi chừng!”, giọng Grant sang sảng, và Jane đông cứng quay đầu nhìn anh.

Bất thành linh, có cái gì đó rơi vào vai Jane, nó nặng, dài và còn sống. Cô hét lên vì nó bắt đầu cuộn quanh người mình. Jane bị giật mình nhiều hơn là sợ hãi, cô đã nghĩ đó là bó dây leo khổng lồ rơi xuống, nhưng rồi cô thấy một cái đầu tam giác to lớn trườn tới trước mặt và thế là cô hét một tiếng nấc nghẹn khác.

“Grant! Grant! Cứu tôi với!”

Cổ họng bị siết chặt và ngạt thở vì kinh hoàng. Jane bắt đầu cào xé và cố lôi con trăn xuống. Con quái vật hết sức bình thản quần quanh người cô, chậm chậm siết chặt các tử huyết và nghiền nát xương cô. Nó quần xuống tới hai chân làm cô ngã lăn ra đất. Jane lờ mờ nghe thấy tiếng Grant chửi thề và cả tiếng thét sợ hãi của mình. Mọi thứ đang nghiêng ngả trong một cái kính vạn hoa điên khùng của đất, cây xanh và gương mặt căng thẳng điên tiết của Grant. Anh hét gì đó với cô, nhưng cô không biết anh đang nói gì, tất cả những gì cô có thể làm là vùng vẫy chống lại sợi xích quần quanh người.

Cái khăn choàng sống này đang siết chặt lồng ngực Jane nhưng cô còn một bên vai và một cánh tay tự do. Đầu nó đang chờ vờn trước mặt cô. Jane lại hét lên và cố chộp lấy đầu nó bằng cánh tay không bị quần, nhưng cô bị siết gần nghẹt thở và tiếng hét hầu như nghẹn lại trong cổ họng. Rồi cô lờ mờ nhìn thấy một bàn tay to lớn túm đầu con trăn và một ánh bạc lóe lên.

Vòng quần của con trăn lỏng dần vì nó bắt gặp con mồi mới, tìm cách quần Grant vào vòng ôm chết người của nó. Cô thấy ánh dao lóe sáng một lần nữa, và có nước gì đó bắn tóe vào mặt. Jane ngờ ngợ nhận ra rằng cô đã nhìn thấy con dao của anh. Grant đang chửi tục khi vật lộn với nó, chủ yếu là ghìm cô lại vì cô đang giãy giụa kịch liệt để thoát ra. “Chết tiệt, nằm yên đi!”, anh gầm lên, “Tôi cắt trúng cô bây giờ!”.

Nằm yên thế nào được, cô đang bị một con trăn quần đến không thở được mà. Jane quá hoảng loạn nên đây nhận ra nó đang giãy chết, thậm chí khi Grant ném cái gì đó qua một bên và bắt đầu lôi mạnh cái xác con trăn cô cũng chưa biết. Cho đến khi thật sự cảm thấy không bị ghì siết khủng khiếp nữa, Jane mới biết Grant đã giết con trăn rồi. Cô dừng vùng vẫy và nằm lả dưới đất. Khuôn mặt cô hoàn toàn trắng bệch ngoại trừ vài đốm tàn nhan trên mũi và gò má, còn mắt cô thì nhìn chăm chăm vào mặt Grant.

“Kết thúc rồi”, anh nói cộc cằn, xoa xoa lên hai cánh tay và lồng ngực cô. “Cô thấy sao rồi? Có gãy xương không?”

Jane không thốt được từ nào, cổ họng đông cứng và giọng nói cô biến đầu mất. Tất cả những gì cô có thể làm là nằm đó và nhìn chăm chăm vào anh với ký ức kinh hoàng trong đáy mắt. Môi cô run run như một đứa trẻ, và ánh mắt như cầu xin anh điều gì đó. Grant đưa tay định ôm vào lòng như cách người ta hay dỗ dành đứa nhỏ đang hoảng sợ, nhưng cô ép mình nhìn đi nơi khác trước khi anh làm điều đó. Anh có thể nhìn thấy nỗ lực ấy đòi hỏi bao nhiêu sức mạnh ý chí, nhưng bằng cách nào đó, Jane đã tìm lại nội lực để làm dịu đôi môi đang run rẩy, và cô ngược cầm lên theo thói quen đặc trưng của mình.

“Tôi không sao”, cô khó khăn nói. Giọng hơi nhát gừng nhưng cô đã nói được, và cố tin vào những gì mình nói. Cô từ từ ngồi dậy và hất tóc ra khỏi mặt. “Tôi cảm thấy bầm dập một chút, nhưng không bị gãy...” Cô dừng lại giữa chừng, nhìn chăm chăm vào cánh tay và bàn tay dính đầy máu. “Người tôi toàn là máu”, cô nói, giọng hoang mang run sợ. Nhìn lại Grant như để xác nhận lại. “Tôi bị chảy máu”, cô nói lại lần nữa, giờ cánh tay đang run lẩy bẩy cho anh thấy. “Grant, khắp người tôi toàn là máu!”

“Đó là máu của con trăn”, anh đảm bảo với Jane, nhưng cô cứ hoảng loạn nhìn chăm chăm vào anh.

“Ôi Chúa ơi!” Jane hét lên the thé, lồm cồm bò dậy và nhìn xuống khắp người. Chiếc áo khoác đen của cô sụn ướt và nhóp nhóp, còn chiếc quần kaki thì bị máu đỏ nhuốm khắp nơi. Cả hai cánh tay dính đầy máu. Con buồn nôn trào lên cổ họng khi cô nhớ lại thứ nước bắn tung tóe trên mặt mình lúc nãy. Rồi cô rà tay lên và chạm phải chất nhầy nhầy trên gò má cũng như trên tóc mình.

Jane bắt đầu vùng vẫy mạnh hơn, và nước mắt nhạt nhòa trên má. “Lấy nó xuống đi”, vẫn cái giọng run rẩy hoảng loạn. “Tôi phải rửa sạch nó. Có máu trên khắp người tôi, và không phải máu của tôi, thậm chí trên tóc cũng có... trên tóc của tôi!”, cô nức nở và chạy thẳng xuống suối.

Grant chửi thề và ôm cô lại, nhưng Jane giật người ra khỏi anh vì hiện tại cô đang điên cuồng tìm cách gột sạch máu đi. Jane vấp phải xác con trăn và ngã ra đất. Trước khi cô có thể bò đi chỗ khác, Grant đã ôm chặt cô trong

khi cô đang vùng vẫy và khóc nức nở, vừa cầu xin vừa chửi rủa anh cùng lúc.

“Jane, dừng lại đi!”, anh nói át tiếng cô. “Tôi sẽ rửa hết máu cho cô. Chỉ cần đứng yên và để tôi cởi đôi bốt ra, được chứ?”, anh phải giữ chặt cô bằng một tay và tay kia cởi đôi bốt cho cô, nhưng đến khi anh bắt đầu cởi đôi bốt của mình thì cô đã nằm lả trên đất vì khóc quá nhiều. Grant nhìn cô bằng khuôn mặt bất đắc dĩ. Cô đã quá kiên trì, không tỏ vẻ mệt nhọc chút nào khiến anh bất ngờ khi thấy cô ngã ra thế này. Jane đã bình tĩnh trở lại cho đến khi nhìn thấy máu, và rõ ràng điều đó quá sức chịu đựng của cô.

Grant giật đôi bốt ra, rồi quay sang thô bạo kéo quần cô. Anh dịu dàng bế cô xuống bờ suối, chẳng quan tâm đến quần của mình đang bị ngâm nước. Khi nước ngập tới bắp chân, anh để cô đứng xuống và khom người té nước để kỳ cọ máu dính trên da cô. Rồi tiếp tục bụm nước trong lòng bàn tay để rửa hai cánh tay, nước nhỏ giọt khắp người và ngâm vào áo khoác của cô. Jane ngoan ngoãn đứng yên trong lúc anh chăm sóc cho mình, nước mắt lặng lẽ chảy dài trên mặt và làm hằn vết máu bầm trên gò má.

“Mọi thứ ổn cả”, anh ngâm nga dịu dàng, dỗ dành cô ngồi xuống nước để anh gột máu trên tóc. Cô để Grant té nước lên đầu và mặt mình, chớp mắt liên tục để khỏi bị cay mắt, để nhìn rõ gương mặt cứng cõi đang chăm chú của anh. Anh lấy một cái khăn tay ở túi quần sau và nhúng nước, dịu dàng lau mặt cho cô. Giờ cô đã bình tĩnh hơn, không khóc như xé ruột xé gan nữa. Rồi anh giúp cô đứng lên.

“Đó, cô đã sạch sẽ”, anh vừa mới nói thì thấy những giọt nước mắt màu hồng chảy dài trên chân cô. Áo khoác cô cũng đầy máu, chắc anh phải cởi ra mới tẩy được. Không chút do dự, anh bắt đầu mở cúc áo. “Hãy cởi áo này ra để tôi giặt nào”, anh nói với giọng dỗ dành. Jane thậm chí không lướt ánh mắt xuống khi anh mở nút áo, cởi nó ra rồi thả nó xuống nước. Cô cứ nhìn chăm chăm gương mặt Grant, như thể anh là đường dây nối sự tỉnh táo của cô và nhìn đi nơi khác có nghĩa là quay lại với sự điên dại vậy.

Grant nhìn xuống, miệng khô khốc khi nhìn chăm vào khuôn ngực trần của cô. Anh đã tự hỏi chúng trông như thế nào và bây giờ khi nhìn thấy, anh cảm giác như bị ai đó đâm thẳng vào bụng. Ngực cô tròn đầy hơn anh

tướng, đầu nhũ hoa màu nâu, nhỏ xinh, và anh muốn khom người xuống đặt miệng mình vào đó để nếm chúng. Jane gần như khóa thân hoàn toàn, tất cả những gì cô mặc lúc này là một chiếc quần con mông manh, trong suốt vì ướt nước, thất lưng anh cứng lại.

Cô thật xinh đẹp với đôi chân dài, cặp hông thon thả những đường cong mượt mà như vũ công vậy. Cô có bờ vai thẳng, cánh tay mảnh khảnh nhưng mạnh mẽ và khuôn ngực đầy đặn, Grant không biết mình có bao giờ muốn một phụ nữ đến như vậy chưa. Anh dĩ nhiên muốn có tình dục, nhưng đó chỉ là nhu cầu sinh lý đơn thuần, và bất cứ người phụ nữ nào cũng được cả, miễn là cô ta sẵn lòng.

Giờ anh muốn Jane, phải là Jane. Anh cố dờ mắt mình ra khỏi cơ thể cô, khom xuống để nhúng khăn lần nữa. Khom xuống còn tệ hơn vì tầm mắt của anh rơi ngang điểm nối hai chân cô, và anh nhanh chóng đứng thẳng lên. Anh kỳ cọ ngực Jane bằng sự vuốt ve dịu dàng. Grant như bị tra tấn khi chạm vào làn da mịn màng của cô và ngắm hai đầu ngực nhỏ đang se lại thành những quả mâm xôi nho nhỏ.

“Cô sạch sẽ rồi”, anh nói, giọng khàn khàn, ném cái khăn tay lên bờ cùng chiếc áo cánh.

“Cám ơn anh”, cô thì thầm, nước mắt lại lưng tròng và cô vội ôm lấy anh khóc thút thít. Hai cánh tay choàng qua bám vào lưng anh. Jane vùi mặt vào ngực Grant, cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ anh và thấy an toàn khi nghe nhịp đập đều đặn của trái tim anh. Chính sự có mặt của anh đã đẩy nỗi sợ hãi đi xa, có anh, cô an toàn. Jane muốn ngủ trong vòng tay anh, và quên hết mọi thứ.

Đôi tay Grant chậm chậm trượt lên bờ lưng trần của Jane, lòng bàn tay chai sần đang vuốt ve, thương thức làn da mịn màng của cô. Cô nhắm mắt lại, rúc mình gần anh hơn nữa, ngửi mùi hương nam tính đặc trưng của anh. Jane thấy mình say một cách kỳ lạ và mất phương hướng, cô muốn níu lấy anh như cứu cánh duy nhất tồn tại trên thế giới. Cơ thể cô đắm chìm trong những cảm xúc mới lạ, từ những giọt nước đang hồi hả nhỏ xuống chân cho đến làn gió mát đang vuốt ve làn da trần ẩm ướt, còn cơ thể Grant đã căng cứng và nóng lên. Từ lưng lên đến vai, bàn tay anh di chuyển đến đầu

thì da thịt cô bốc cháy đến đó. Rồi một bàn tay vuốt qua cổ lên đến cằm, anh luồn tay ra sau gáy xoay cô đối mặt với mình.

Grant ung dung cúi xuống hôn môi cô, nghiêng đầu cô một bên để hôn sâu hơn. Lưỡi anh nhàn nhã đẩy vào miệng cô, vuốt ve và đòi hỏi cô đáp lại. Jane thấy bản thân mình trao cho anh điều anh muốn mà không chút đắn đo. Cô chưa bao giờ được hôn say đắm với sự tự tin và đầy kinh nghiệm, cứ như cô sống là để dành cho anh, như thể họ trở lại thời nguyên thủy lúc mà người thống lĩnh có quyền chọn lựa phụ nữ. Cô hơi sợ hãi, muốn thoát khỏi vòng tay anh. Grant khuất phục cô bằng sức ép dịu dàng rồi lại hôn cô, giữ chặt cô bên anh. Một lần nữa Jane thấy mình hé miệng ra cho anh hôn, quên mất lý do mình vùng vẫy.

Từ sau khi ly dị, nhiều người đã hôn cô và bắt cô đáp lại. Họ chán sự lãnh đạm của cô. Tại sao tên lính đánh thuê cộc cằn này có thể làm những cơn rùng mình vì khoái cảm chạy dọc qua cơ thể cô, trong khi những người thạo đời nhất trên thế giới lại khiến cô chán ghét? Đôi môi anh mạnh mẽ và ấm áp, mùi vị rất dễ say lòng, lưỡi anh táo bạo khám phá, và những nụ hôn của anh đã làm cơ thể cô siết chặt đau đớn.

Một tiếng thút thít vô thức thoát ra từng miệng cô, âm thanh nữ tính dịu dàng này kích thích Grant khiến anh muốn ôm chặt cô vào lòng.

Đôi tay cô trượt vòng lên cổ Grant. Jane không biết gần anh thế nào cho đủ dù anh đang ôm chặt cô trong lòng. Nút áo sơ mi của anh hằn cả lên vùng ngực trần nhưng cô không thấy đau chút nào. Miệng anh hoang dại và đói khát với nhu cầu sinh lý cần bộc phát, những nụ hôn làm đôi môi Jane gần như thâm tím, nhưng cô không quan tâm. Cô thích sự thân mật này và càng áp mình vào anh. Cô không biết mình có loại cảm xúc và nhu cầu cơ thể này, cô chưa bao giờ cảm thấy điều đó trước đây. Da cô râm ran vì được anh vuốt ve, và những ngón tay chai sần của anh càng khiến sự kích thích mãnh liệt hơn.

Cô chưa bao giờ trải qua cảm giác như thế, khoái lạc nguyên sơ này đánh úp cơ thể mình một cách bất ngờ. Từ rất lâu trước đây, Jane đã xác định rằng mình không phải là một phụ nữ bình thường, rồi giờ cô quên mất điều đó. Tính dục không phải thứ cô quan tâm lắm. Nhưng cảm xúc cô có

với Grant đã làm đảo lộn hoàn toàn ấn tượng của Jane về bản thân mình. Cô là phụ nữ đứng nghĩa trong vòng tay anh, tan vào anh, và tự hào khi cảm nhận được sự đáp lại của cơ thể anh, rồi đau đớn vì sự trống rỗng tận sâu bên trong mình.

Thời gian như không tồn tại khi họ đứng dưới nước, ánh nắng chiều rọi bóng lốm đốm trên người họ. Tay Grant tự do chạy khắp người cô. Jane chưa bao giờ có ý nghĩ ngăn anh lại. Như thể cô là của anh, anh có quyền vuốt ve và thương thức. Grant đẩy lưng cô tựa vào cánh tay anh, làm ngực cô ưỡn ra đây hấp dẫn, rồi để môi mình chu du nóng bỏng từ cổ xuống bầu ngực ấm áp, còn cô nhào vào anh một cách hoang dã, nóng bỏng, chìm đắm và muốn nhiều hơn nữa.

Sự táo bạo của anh làm cô choáng váng, đánh bật cô ra khỏi đam mê khoái lạc, Jane đột nhiên đông cứng người trong vòng tay anh và đôi tay lần xuống giữa cơ thể hai người, đẩy anh ra. Cô nấc nghẹn trong cổ họng, và trong khoảnh khắc sợ hãi, cô nghĩ mình không thể ngăn nổi anh. Thế nhưng anh đã đẩy cô ra cùng với một tiếng chửi rủa. Jane lảo đảo sắp ngã thì anh đưa tay đỡ lấy cô, kéo người cô đối mặt với anh. “Chết tiệt, đây là cách cô bắt đầu trò chơi hả?”, anh điên tiết. “Cô muốn thử giới hạn chịu đựng của đàn ông tới đâu hả?”

Jane hất cằm, nuốt khan. “Không phải đâu. Xin lỗi anh. Tôi biết không nên ném mình vào anh như thế...”

“Đúng vậy, cô không nên”, Grant tức giận cắt ngang. Anh trông rất hung dữ, đôi mắt nheo lại và bùng bùng tức giận, mũi phập phồng, miệng mím lại thành một đường khắc nghiệt. “Lần tới, tốt hơn cô nên chắc chắn là mình muốn đòi hỏi những gì, bởi vì... chết tiệt... tôi chắc chắn sẽ cho cô. Rõ chưa?”

Grant quay đi và bị bơm lợi vào bờ, bỏ cô đứng giữa dòng. Jane quàng tay qua bầu ngực trần, bất thành linh, cô nhận thức sâu sắc sự trơ trụi của mình. Cô không cố ý trêu chọc anh, mà do cô quá hoảng sợ, còn anh mạnh mẽ và điềm tĩnh đến nỗi dựa dẫm vào anh là điều tự nhiên nhất trên đời. Những nụ hôn hoang dại và những cái vuốt ve đó làm cô kinh ngạc và choáng váng. Còn nữa, cô không định ân ái với một người đàn ông mình

vừa mới gặp, đặc biệt là khi cô hoàn toàn không biết liệu bản thân có thích những gì mình biết về anh không.

Grant đến bờ suối và quay lại nhìn cô. “Cô có lên hay không?”, anh nạt lớn, thế nên Jane bước theo anh mà hai tay vẫn che ngực.

“Đừng lo”, anh nói giọng cộc lốc. “Tôi đã thấy hết và cũng chạm vào rồi. Sao phải giả vờ e lệ nhỉ?” Grant chỉ vào chiếc áo cánh đang nằm trên đất. “Có lẽ cô muốn giặt sạch máu đó, cô có vẻ buồn nôn vì nó.”

Jane nhìn cái áo nhuộm đầy máu, sắc mặt cô lại tái đi, nhưng giờ cô đã kiểm soát được mình. “Phải, tôi sẽ giặt”, cô nói nhỏ. “Anh làm ơn... làm ơn lấy giùm tôi cái quần và đôi bốt được không?”

Grant khịt mũi, nhưng cũng leo lên bờ và ném đồ xuống cho cô. Jane quay lưng để mặc quần vào, run bắn vì máu cũng đã vấy lên đó, nhưng ít nhất chúng không bị ngấm như cái áo. Chiếc quần con đã ướt nhẹp, nhưng giờ không thể làm gì được nên cô lờ nó đi. Khi mặc quần xong, cô ngồi xỏm xuống cạnh bờ suối và bắt đầu giặt chiếc áo của mình. Máu trên áo nhuộm đỏ làn nước trước khi bị cuốn theo dòng. Jane vò liên tục cho đến khi vừa lòng rồi ra sút vắt cho ráo nước. Khi cô định mặc vào, Grant gắt. “Đây này”, và đưa áo anh cho cô. “Mặc cái này cho đến khi áo của cô khô.”

Jane muốn từ chối, nhưng cô biết niềm kiêu hãnh đặt sai chỗ sẽ không cho cô được gì cả. Cô nhận áo và lẳng lặng mặc vào. Nó to quá khổ nhưng khô ráo, ấm áp, và không bắn lấm, vừa có mùi mồ hôi vừa có mùi xạ hương của anh. Mùi hương thoang thoảng dễ chịu. Những vết nắn trên ác nhắc cô nhớ anh đã cứu cô. Cô cột vạt áo lại ngay eo và ngồi bệt xuống để mang giày. Khi quay người, cô thấy Grant đứng ngay bên cạnh mình và trên mặt vẫn còn vẻ giận dữ, bực tức. Anh giúp cô lên bờ rồi vác cả hai cái ba lô lên vai.

“Chúng ta không phải đi xa nữa đâu. Đi theo tôi, và vì Chúa, đừng chạm vào bất cứ thứ gì tôi không đụng đến, cũng đừng bước chệch khỏi dấu chân tôi. Nếu có con trăn khác muốn xử lý cô, tôi sẽ để cô lại cho nó đấy, thế nên đừng có thử vận may của mình lần nữa.”

Jane vén tóc ra sau tai và ngoan ngoãn đi theo anh. Trong một lúc cô cứ căng thẳng nhìn vào mỗi thân cây họ bước qua, nhưng rồi lại bắt mình không được nghĩ đến con trăn nữa. Sự việc đã qua không việc gì phải nghĩ đi nghĩ lại.

Thay vào đó cô chuyển ánh mắt vào bờ lưng rộng của Grant, tự hỏi làm thế nào cô tìm được người như Grant Sullivan. Rõ ràng là họ sống trong hai thế giới khác nhau, làm thế nào họ gặp được nhau?

Trong đầu cô bắt đầu hoài nghi và một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Họ đã gặp nhau chưa? Jane không thể tưởng tượng được rằng cha cô quen biết bất cứ ai giống Sullivan. Cô cũng biết địa vị của cô là gì. Mọi người muốn bắt cô, còn cô không cách nào biết Grant làm việc cho ai. Anh gọi tên Thánh của cô, tên Priscilla.

Nếu cha cô cử Grant tới, sao anh ta không biết rằng không có ai gọi cô là Priscilla cả, mọi người gọi cô là Jane từ lúc lọt lòng. *Anh ta không biết tên mình!*

Trước khi chết, George dặn cô không được tin bất cứ ai. Jane không muốn nghĩ đến chuyện bản thân mình đang ở giữa rừng rậm, với một người đàn ông có thể cắt cổ cô dễ như chơi khi cô không còn giá trị lợi dụng. Còn nữa, cô không có bằng chứng xác thực rằng Grant là do bố cô cử đến. Anh chỉ đơn giản là hạ gục cô, vác lên vai và quăng cô vào rừng.

Nhưng lúc này đây, Jane biết mình phải tin người đàn ông này, cô không có sự lựa chọn nào khác. Grant là tất cả những gì cô có. Tin anh thật nguy hiểm, nhưng tự mình ra khỏi khu rừng này còn nguy hiểm hơn. Thật ra, Grant cũng là người tốt bụng. Cô cảm thấy lòng ngực se lại khi nhớ đến cách anh chăm sóc mình sau khi giết con trăn. Không chỉ là chăm sóc, anh đã hôn cô, cô vẫn đang run rẩy vì nụ hôn đó.

Dù Grant là lính đánh thuê hay kẻ thù hay gì đi nữa thì anh cũng đã làm cô muốn anh. Lý trí của cô không chắc về anh nhưng cơ thể cô thì có. Cô sẽ thấy buồn cười nếu không quá hoảng sợ.

Chương 5

Họ đi theo hướng góc bốn mươi lăm độ từ con suối, Grant dừng lại ở vị trí không xa mấy, quan sát xung quanh rồi tháo hai chiếc ba lô ra khỏi vai. “Chúng ta sẽ cắm trại ở đây.”

Jane đứng im, thấy mình lúng túng và vô dụng. Cô nhìn anh mở ba lô và lôi ra một cuộn lều. Grant thành thạo dựng lên một cái trại nhỏ, có cả sàn nhựa tổng hợp và một cửa lều có khóa kéo. Sau khi dựng xong, anh bắt đầu tước dây leo và lá cây để nguy trang cho nó. Anh gần như phớt lờ Jane,

nhưng chỉ một lát sau, cô bắt đầu phụ anh. Lúc này anh mới bắt đầu để mắt đến cô, để cô gom thêm lá trong khi anh phủ chúng lên lều.

Khi xong việc, anh nói, “Chúng ta không thể thấp lửa, vì thế chúng ta sẽ chỉ ăn và ngủ. Sau hôm nay, tôi đã có thể ngủ một chút”.

Jane cũng vậy, nhưng cô sợ chết khiếp với cái ý nghĩ đêm đến. Ánh sáng yếu dần và cô biết trời sẽ tối nhanh thôi. Cô nhớ cảnh đêm tối đen hôm trước và cảm thấy rợn cả người. Thôi nào, Jane không thể làm gì cả, cô phải chịu đựng nó. Cô khom người xuống lục lọi chiếc ba lô và lôi ra hai lon nước cam, ném cho Grant một lon. Anh khéo léo bắt lấy và bực dọc nhìn cái ba lô của cô. “Có bao nhiêu lon trong cái siêu thị di động của cô thế?”, anh hỏi chằm chằm.

“Chỉ có bấy nhiêu thôi. Từ giờ chúng ta phải uống nước. Mấy thanh đồ ăn nhẹ thì thế nào?” Jane đưa nó cho Grant, cố nhin cái giọng điệu chằm chích của anh. Cô mệt, đau, và sẽ phải chịu đựng suốt đêm dài tối tăm, mù mịt. Vì thế, Grant có bực bội cũng chẳng có gì quan trọng. Anh sẽ vượt qua thôi.

Jane đã ăn hết thanh thức ăn của mình nhưng vẫn thấy đói, nên lại lục tìm thứ khác để ăn. “Ăn một ít pho mát và bánh quy không?”, cô đề nghị, rồi lôi mấy thứ đó ra từ dưới ba lô.

Ebook: **Kiko**

Nguồn ebook: <http://cungquanghang.com>

Cô ngược lên và thấy anh đang hoài nghi nhìn mình. Jane chia pho mát và bánh quy cho anh. Grant lại nhìn cô, lắc lắc đầu tỏ vẻ không thể tin được rồi lạng lẽ ăn phần của mình.

Jane còn để dành một chút nước cam, và khi ăn xong cô lại lấy ra một chiếc lọ nhỏ. Cô mở lọ, dốc một viên thuốc ra lòng bàn tay, lại nhìn qua Grant rồi lấy một viên khác. “Đây này”, cô nói.

Anh nhìn nó, nhưng chả thèm cầm lấy. “Đó là cái quái gì thế?”

“Một viên men.”

“Tại sao tôi cần uống một viên men chứ?”

“Để không bị muỗi và các côn trùng khác đốt.”

“Cô có chắc là không bị đốt không?”

“Chắc chắn đấy! Nhìn tôi này. Tôi không bị côn trùng cắn, nhờ những viên men này cả đấy. Không biết nó tương tác hóa học thế nào đó với da. Thôi nào, uống đi. Nó không hại gì đâu.”

Grant cầm lấy viên men từ tay Jane rồi nhăn nhó khi thấy cô nuốt xuống bằng ngụm nước cam. Cô đưa lon nước cho anh, anh làm bầm chùi thề trước khi thả viên men vào miệng và dốc hết phần nước cam còn lại.

“Được rồi, đi ngủ thôi”, anh nói, đứng dậy. Grant hát đầu về phía một cái cây. “Kia là nhà vệ sinh của cô nếu cô muốn đi trước khi chúng ta ngủ.”

Jane bước ra sau cái cây. Grant thô lỗ, bất lịch sự và dữ dằn, nhưng anh ta đã cứu cô. Cô không biết nghĩ về anh thế nào. Bất kể anh thô lỗ cỡ nào, thì chỉ cần một cử chỉ ân cần của anh cũng đủ làm cô mềm lòng. Nhưng mà khi giữa họ vừa có chút hòa thuận, thế nào anh cũng châm chích gì đấy, cứ như cố ý cãi vã với cô.

Anh ngồi đợi cô bên cửa lều. “Tôi đã lót mền xuống rồi. Bò vào đi.”

Cô bò vào trong chiếc lều nhỏ xíu. Anh đẩy ba lô của họ vào trong. “Để chúng qua bên kia”, anh chỉ. “Tôi đi giám sát xung quanh một chút.”

Cô đẩy hai cái ba lô vào một góc rồi nằm xuống và căng thẳng nhìn những vách lều mỏng manh. Trời bắt đầu tối, chỉ còn chút ánh sáng lờ mờ. Trời chưa tối hẳn nhưng những tán lá ngụy trang làm bên trong tối hơn. Anh chui vào rồi kéo khóa lại.

“Cởi giày ra rồi đặt chúng vào góc kế chân cô.”

Cô ngồi dậy làm như anh bảo rồi lại nằm xuống. Cô căng mắt đến đau đớn và cơ thể đông cứng vì sợ. Cô nghe thấy tiếng anh ngáp và cựa mình để tìm tư thế thoải mái.

Chỉ được một lúc là cô không chịu đựng nổi nữa. “Lều xếp được làm thủ công phải không?”, cô căng thẳng buột miệng hỏi, “Nó được làm bằng chất liệu gì thế?”

“Nylon”, anh đáp, rồi lại ngáp. “Rất bền.”

“Nó nặng bao nhiêu?”

“Khoảng một ký rưỡi.”

“Có chống thấm nước không?”

“Có.”

“Có chống muỗi chứ?”

“Chống muỗi luôn”, anh lau bàu.

“Anh nghĩ một con báo có thể....”

“Xem nào, nó chống báo, chống nắm móc, chống lửa và chống rắn. Tôi đảm bảo với cô nó chống lại mọi thứ ngoại trừ voi, và tôi không nghĩ chúng ta sẽ bị voi giày xéo ở Costa Rica! Còn thứ chết tiệt nào khác mà cô lo lắng không?”, anh bùng nổ. “Nếu không còn gì nữa, sao cô không im lặng đi và để tôi ngủ?”

Jane gồng mình nằm yên và rơi vào im lặng lần nữa. Cô siết chặt nắm tay, nỗ lực kiểm soát chứng sợ tối của mình. Tập trung lắng nghe những thanh âm lộn xộn của thú rừng và cây cối. Cô đã kiệt sức nhưng chắc chắn sẽ không ngủ được từ giờ cho đến rạng sáng, và khi trời hửng sáng thì tên quái vật bên cạnh cô sẽ phát động một chuyến du lịch marathon mới.

Grant hoàn toàn im lặng theo cái cách làm người căng thẳng. Cả hơi thở của anh cô cũng không nghe thấy. Nỗi sợ hãi lại đang lên trong ngực làm Jane khó thở. Có lẽ cô đang ở đây một mình, và đó là điều cô tuyệt đối không thể chịu được.

“Anh từ đâu đến?”

Grant thở dài thườn thượt. “Georgia.”

Đó là lý do tại sao giọng anh nghe cứ lè nhè. Jane nuốt nước bọt, cố gắng làm dịu cổ họng khô khốc đang thít chặt của mình. Nếu có thể khiến Grant tiếp tục nói chuyện, cô sẽ không cảm thấy đơn độc. Cô sẽ biết anh luôn ở đây.

“Georgia, nhưng là phía nào?”

“P phía nam. Cô từng nghe đến Okefenokee chưa?”

“Rồi. Đó là một đầm lầy.”

“Tôi lớn lên ở đó. Người nhà của tôi có một nông trại ở rìa đầm lầy.” Thời niên thiếu của anh bình thường như bao người khác, ngoại trừ những kỹ năng Grant học được khi phải sinh tồn ở một đầm lầy đã thay đổi cuộc đời mình, biến anh thành thứ gì đó ít nhân tính hơn. Anh đã chôn vùi những ký ức đó và cách li bản thân. Cứ nghĩ về việc cũ thì được gì chứ.

“Anh là con một à?”

“Tất cả những câu hỏi này là sao?”, anh nạt, khó chịu khi tiết lộ bất cứ thông tin nào về bản thân.

“Tôi chỉ quan tâm thôi.”

Grant đột nhiên nhận ra giọng nói của cô là lạ, nhưng không thể xác định lạ chỗ nào. Anh không thể thấy mặt Jane vì trời tối, anh phải cảm nhận

bằng thính giác. Nếu tiếp tục nói chuyện với cô, anh có thể tìm ra lý do cô căng thẳng.

“Tôi có một chị em gái”, cuối cùng anh do dự nói.

“Tôi cá là cô ấy nhỏ hơn anh. Anh quá hổng hách, anh chắc hẳn là anh trai.”

Anh bỏ qua câu chỉ trích của cô và chỉ nói, “Nó nhỏ hơn tôi bốn tuổi”.

“Tôi là con một”, cô tự khai.

“Tôi biết.”

Jane điên cuồng tìm kiếm gì đó để nói, nhưng bóng tối đang làm cô sợ chết khiếp. Cô cảm thấy bản thân mình đang nhích tới gần để túm lấy anh, rồi nhớ ra những gì Grant đã nói về việc làm anh giết mình và đừng ném mình vào anh khi không có ý đó. Cô nghiến chặt răng để nằm yên, nỗ lực quá lớn đến nỗi nước dâng đầy trong mắt. Cô chớp mắt xua nó đi. “Grant”, cô nói bằng giọng run run.

“Chuyện gì?”, anh làu bàu.

“Tôi không muốn anh nghĩ tôi lao vào anh vì tôi thật sự không làm vậy, nhưng anh có phiền không nếu tôi... nắm tay anh?”, cô thì thầm. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi sợ tối, và nếu tôi cảm nhận có người bên cạnh mình thì sẽ đỡ hơn.”

Grant vẫn bất động trong một lúc, rồi cô nghe thấy tiếng sột soạt của quần áo khi anh nằm nghiêng. “Cô thật sự sợ tối sao?”

Jane cố gắng cười thành tiếng nhưng giọng cô quá run rẩy nên nghe cứ như tiếng nước nở. “Từ ‘kinh hãi’ chưa diễn tả được tôi sợ đến thế nào đâu. Tôi không ngủ được trong bóng tối. Lúc ở cái đồn điền thảm hại đó tôi đã thức suốt đêm, không bao giờ ngủ được cho đến khi trời sáng. Nhưng ít nhất tôi có thể dùng thời gian đó để quan sát những tên canh gác và tìm hiểu lịch trình của chúng. Ngoài ra, ở đó không tối đen như mực thế này.”

“Nếu sợ đến như thế, sao cô chuẩn bị sẵn sàng để chạy vào rừng một mình?”

Trong đầu cô hiện ra một gương mặt đẹp trai nhưng vô cùng tàn nhẫn. “Bởi vì chết trong rừng rậm có lẽ tốt hơn là ở chỗ Turego”, cô lặng lẽ nói.

Grant làu bàu gì đó. Anh có thể hiểu lựa chọn đó, nhưng việc cô nhận thức được hoàn cảnh của mình chứng tỏ cô không tầm thường. Có lẽ cô có lý do để biết rằng Turego là kẻ đáng kinh tởm thế nào. Liệu Turego có cưỡng bức cô? Đó có phải là cưỡng bức không? Với người phụ nữ này thì ai biết được chứ? “Cô có ngủ với hắn không?”

Câu hỏi thẳng thừng làm cô giật mình. “Không. Tôi đã ngăn được hắn, nhưng khi hắn bỏ đi hôm qua... chỉ mới hôm qua thôi phải không? Cứ như đã một năm rồi. Dù thế nào, tôi biết khi hắn ta quay lại, tôi sẽ không thể ngăn hắn được nữa. Tôi không còn thời gian.”

“Làm sao cô chắc chắn về điều đó?”

Jane tự hỏi sẽ nói cho anh biết bao nhiêu, liệu anh biết được bao nhiêu rồi. Nếu có liên quan, Grant hẳn sẽ quen với cái tên Luis, nếu không thì cái tên đó không có ý nghĩa gì với anh. Cô muốn kể cho anh nghe, cô không muốn đơn độc trong cơn ác mộng này nữa. Nhưng Jane nhớ George bảo cô rằng sự kín đáo đồng nghĩa với an toàn nên cô dập tắt ý nghĩ dựa vào vòng tay Grant, nói cho anh biết cô đã sợ hãi và cô đơn thế nào. Nếu chưa dính dáng vào vụ này, anh sẽ an toàn hơn khi không biết gì về nó. Mặt khác, nếu có liên quan, cô sẽ an toàn hơn nếu Grant không nhận ra mình là mảnh ghép quan trọng thế nào. Cuối cùng, để trả lời câu hỏi của anh, cô nói: “Tôi không chắc, tôi chỉ sợ ở lại đó, sợ Turego”.

Anh làu bàu, và cuộc nói chuyện dường như kết thúc ở đó. Jane nghiêm chặt hàm. Trong lều nóng và ẩm thấp, nhưng sự ớn lạnh cứ tăng lên dần và nhấn chìm cô. Sao anh không nói gì hết, nói gì cũng được, nói dối còn tốt hơn là im lặng thế này? Cô cứ như đang ở một mình. Một người yên lặng hoàn toàn như thế thật không bình thường.

“Bố tôi thế nào rồi?”

“Tại sao cô hỏi thế?”

“Tôi chỉ thắc mắc thôi.” Có phải anh đang cố tình lảng tránh? Tại sao Grant không muốn nói về bố cô? Có lẽ không phải bố cô thuê anh và anh không muốn thảo luận về một người mà anh cho là anh đã gặp nhưng thật ra là không.

Sau một khoảng lặng, như thể anh cẩn thận xem xét câu trả lời, anh nói, “Ông ấy lo lắng cho cô đến phát ốm. Ngạc nhiên không?”

“Không, dĩ nhiên không”, cô nói, giật mình, “Tôi sẽ ngạc nhiên nếu ông ấy không lo lắng”.

“Ông ấy trả cho tôi cả một gia tài nhỏ để cứu cô thoát khỏi bàn tay Turego dù cô không hòa thuận với ông ấy, không đáng ngạc nhiên à?”

Anh làm cô bối rối, Jane cảm thấy mình không theo kịp cuộc nói chuyện này, cứ như anh đang nói về ai đó hoàn toàn khác. “Anh đang nói về chuyện gì vậy? Bố con tôi luôn rất hòa thuận.”

Cô không thể nhìn thấy hoặc nghe thấy anh, nhưng hình như anh đột ngột thay đổi, như thể không khí đang nhiễm điện. Cảm giác có nguy hiểm làm cô dựng tóc gáy. Nguy hiểm đến từ anh. Không biết tại sao, cô dịch người ra xa nhất có thể trong chiếc lều nhỏ bé, nhưng làm sao thoát được. Anh tấn công đột ngột như một con rắn, lăn qua và ghim cô xuống, kéo hai tay cô qua đầu và giữ chặt ở đó làm cổ tay cô đau siết. “Được rồi, Jane, hay Priscilla, hay bất kể cô là ai, chúng ta cần nói chuyện. Tôi sẽ hỏi và cô trả lời, và tốt hơn cô nên trả lời thành thật hoặc là cô sẽ gặp rắc rối đó, Jane yêu quý. Cô là ai?”

Anh ta điên rồi chẳng? Jane vùng vẫy vì cổ tay bị nắm chặt nhưng Grant không nói lỏng chút nào. Anh đè lên cả người cô và kiểm soát hoàn toàn. Đôi chân cơ bắp của anh cài vào chân cô để ngăn cô đá anh. “Cái... gì...?”, cô lắp bắp. “Grant, anh làm tôi đau!”

“Trả lời tôi, chết tiệt cô đi! Cô là ai?”

“Jane Greer!”, cô liều mạng, cố tỏ ra hài hước, nhưng nỗ lực đó không thành công lắm.

“Tôi không muốn bị lừa, em yêu.” Giọng Grant mềm như nhung, và âm thanh đó làm Jane ớn lạnh đến tận xương tủy. Thậm chí Turego cũng không làm cô sợ đến thế, Turego là tên nguy hiểm xấu xa, nhưng người đàn ông này là người đáng sợ nhất cô từng biết. Anh ta có thể giết cô bằng tay không, mà không cần dùng đến bất cứ vũ khí nào. Cô hoàn toàn bất lực trước anh ta.

“Tôi không nói dối!”, cô tuyệt vọng kháng cự lại. “Tôi là Priscilla Jane Hamilton Greer.”

“Nếu là vậy cô phải biết James Hamilton đã truất quyền thừa kế của mình cách đây rất nhiều năm rồi. Thế mà cô còn rất hòa thuận với ông ta hả?”

“Phải!”, Jane cố đẩy anh ra, còn Grant cố ý dẫn cô xuống, khiến cô muốn thở cũng khó khăn. “Ông làm thế để bảo vệ tôi!”

Một khoảng im lặng dài, cô đợi anh phản ứng. Grant càng im lặng thì cô càng căng thẳng. Sao anh không nói gì đi?

Hơi thở ấm áp của anh phả vào má Jane cho cô biết anh gần mình thế nào, nhưng cô không thể thấy anh trong bóng tối ngạt thở này. “Đó là câu trả lời hay”, cuối cùng Grant cũng đáp lời, và cô chùn lại vì giọng châm biếm lạnh như băng của anh. “Tiếc là tôi không tin. Thử lại đi.”

“Tôi đang nói với anh sự thật! Ông đã làm vậy để tôi ít có nguy cơ trở thành mục tiêu bắt cóc. Đó là ý kiến của tôi, chết tiệt!”

“Chắc chắn rồi”, Grant ngậm nga, và âm thanh nhỏ nhẹ đó làm Jane rúng động dữ dội. “Thôi nào, cô có thể làm khá hơn thế.”

Jane nhắm mắt, tuyệt vọng tìm cách chứng minh nhân dạng của mình. Trong đầu cô trống rỗng. Cô không mang giấy chứng minh. Thậm chí hộ chiếu cũng không có vì Turego đã lấy nó.

“À, còn anh thì sao?”, cô thốt ra trong cơn thịnh nộ bất chợt bùng lên. Cô đã chịu đựng Grant quá nhiều mà chẳng phản nản câu nào, và giờ thì anh ta đe dọa cô. Cô từng bị dồn vào đường cùng và cũng đã học được cách phản công. “Anh là ai? Làm thế nào tôi biết được bố tôi có thuê anh không? Nếu có thì tại sao anh lại không biết không ai gọi tôi Priscilla? Anh làm việc hơi cầu thả rồi!”

“Trong trường hợp cô không đề ý, em yêu, tôi là người có quyền ở đây. Cô phải trả lời câu hỏi của *tôi*.”

“Tôi đã trả lời rồi nhưng anh không tin tôi”, Jane quát lại. “Xin thứ lỗi, nhưng tôi không có mang thẻ tín dụng American Express. Vì Chúa, trông tôi có giống kẻ khủng bố không? Anh gần như làm gãy tay rồi hạ gục tôi. Chính anh đã dồn tôi như trái banh nhựa, và hẳn học cứ như *tôi* là kẻ nguy hiểm. Lạy Chúa tôi, anh tốt hơn nên khám xét tôi thật kỹ để yên tâm mà ngủ đêm nay. Ai biết được có khi tôi giấu một khẩu bazooka cột trong chân đây, vì tôi là một nhân vật nguy hiểm mà!”, cô lên giọng giận dữ, và Grant đột ngột cắt ngang cô bằng cách dồn hết trọng lượng cơ thể anh xuống người cô. Khi cô thở gấp anh mới nói ra.

“Không. Cô không có vũ khí. Tôi đã coi đồ cô, nhớ chứ?”, thậm chí trong bóng tối Jane cũng đỏ mặt khi nhớ đến cách anh hôn và vuốt ve mình, cả cảm giác của cô khi đó nữa. Anh chậm rãi di chuyển trên người cô, làm cô ngưng thở vì sự thân mật khêu gợi của anh. Hơi thở ấm áp của Grant phả vào tóc Jane khi anh hạ thấp đầu xuống gần cô. “Nhưng tôi không muốn làm một quý cô thất vọng. Nếu cô muốn được khám xét, tôi không phiền đâu.”

Jane bốc hỏa, cố gắng giật tay ra nhưng vô ích. Sự thất bại cuối cùng cũng làm đầu óc cô sáng ra, và cô khàn khàn hỏi, “Anh có vào nhà khi bố tôi thuê anh không?”.

Anh vẫn yên lặng, nhưng cô cảm thấy sự quan tâm của anh đột nhiên tăng lên. “Có.”

“Anh có vào phòng làm việc không?”

“Có.”

“Vậy thì một chuyên gia như anh sẽ chú ý thấy bức chân dung sau màn. Anh được huấn luyện chú ý mọi thứ phải không nào? Bức tranh chân dung đó là bà nội của tôi. Bà được vẽ lúc đang ngồi, trên tay cầm một cành hồng. Bây giờ anh hãy nói tôi biết màu áo của bà đi”, cô thách anh.

“Màu đen”, anh nói chậm rãi. “Và hoa hồng màu đỏ tươi.”

Khoảng lặng dày đặc rơi vào giữa họ, rồi anh thả tay Jane ra và rời khỏi người cô. “Được rồi”, cuối cùng anh nói. “Tôi sẽ cho cô biết lợi ích của sự đa nghi...”

“À, thôi được rồi, cảm ơn!”, Jane cúi kính chà cổ tay, cố làm mặt giận dữ dù cô thấy nhẹ nhõm khủng khiếp. Rõ là bố cô thuê anh, nếu không thì sao anh thấy được bức chân dung trong phòng làm việc chứ? Cô vẫn cứ muốn điên tiết với Grant, nhưng biết mình sẽ tha thứ cho anh bởi vì trời còn tối. Dù thế nào thì cô cũng vui mừng khi có anh ở đây. Ngoài ra, cô nhắc mình, tốt hơn là dừng lại ở mặt tốt của người đàn ông này.

“Đừng cảm ơn tôi”, anh nói mệt mỏi. “Chỉ cần im lặng và ngủ đi.”

Ngủ à! Giá mà cô có thể làm thế! Jane biết cô không ở đây một mình, nhưng tiềm thức của cô đòi hỏi các giác quan xác nhận điều đó. Cô cần phải nhìn thấy anh, nghe được tiếng anh, hoặc là chạm vào anh. Nhìn thấy anh thì không được rồi. Cứ cho là Grant có một cái đèn pin, nhưng làm gì có chuyện anh sẽ bật nó suốt đêm. Anh cũng không thức suốt đêm để nói chuyện với cô. Có lẽ nếu cô chỉ đơn thuần chạm vào cánh tay anh... và cổ tay cô lại bị kẹp bầm dập gần như là ngay lập tức.

“Ồi!”, Jane kêu ré lên, nhưng anh thả tay cô ra.

“Được rồi, lần này là gì đây?”, giọng Grant rõ ràng là hết kiên nhẫn rồi.

“Tôi chỉ muốn chạm vào anh”, Jane thừa nhận, cô quá mệt mỏi để quan tâm anh sẽ nghĩ sao, “để biết chắc bên cạnh có người”.

Grant làu bàu. “Được rồi. Có vẻ đó là cách duy nhất để tôi được ngủ”, anh đan bàn tay chai sạn vào tay cô. “Bây giờ cô ngủ được rồi chứ?”

“Vâng”, cô thì thầm. “Cảm ơn anh.”

Nắm bàn tay thô cứng nhưng ấm áp của Grant khiến Jane cảm thấy an tâm một cách kỳ lạ. Cô nhắm mắt lại và dần dần thả lỏng. Bàn tay siết chặt của anh đã đẩy sự sợ hãi ra khỏi tâm trí cô. Mọi thứ sẽ ổn thôi. Cô kiệt sức nhanh chóng thiếp đi.

Grant thức dậy trước hừng đông, các giác quan của anh báo động ngay lập tức. Anh biết mình đang ở đâu và hiện là mấy giờ rồi. Sáu giác quan phi thường của anh có thể xác định thời gian chỉ trong vài phút. Nhưng anh lập tức nhận ra có một người ở trong lều với mình. Anh biết mình không thể cử động, và thậm chí biết cả lý do tại sao: Jane đang ngủ trên người anh.

Bị đem ra làm đệm ngủ cũng không phiền lắm. Jane mềm mại và ấm áp, mũi anh được chiêu đãi hương vị nữ tính của cô. Cảm giác khuôn ngực mềm mại của cô tựa vào vòm ngực mình rất tuyệt. Một người đàn ông không bao giờ quên cảm giác đặc biệt này, một khi anh ta đã cảm nhận được sự đầy đặn của một người phụ nữ, cảm giác đó sẽ mãi lượn lờ trong ký ức anh ta. Đã lâu rồi Grant không ngủ với bất cứ người phụ nữ nào, và anh quên mất cảm giác đó tuyệt vời ra sao.

Năm vừa qua, anh đặc biệt không muốn bất cứ ai xuất hiện bên cạnh mình. Hầu hết thời gian Grant đều ở một mình, như một con thú nằm liếm láp vết thương, đầu óc và tâm hồn anh đầy cảnh chết chóc. Anh trải qua quá nhiều thời gian trong thế giới đen tối đến nỗi bản thân còn chẳng biết liệu mình có thể sống một cuộc sống bình thường được không, nhưng anh đang cố. Mặt trời Tennessee nóng bỏng, ngọt ngào đang chữa lành cơ thể anh, nhưng bóng tối lạnh băng trong đầu thì chưa.

Ngay cả trong giấc ngủ Grant cũng có nhận thức nhạy bén với môi trường xung quanh, nhưng sao Jane ngủ trên người mà anh không biết? Đây là lần thứ hai cô ở ngay trên người anh nhưng anh không bị báo động, và anh không thích thế. Cách đây một năm, không thể nào có chuyện cô nhúc nhích mà không lay động anh.

Jane trở mình, thờ dài trong giấc ngủ. Cánh tay cô quàng qua cổ, còn gương mặt thì vùi vào ngực Grant, hơi thở ấm áp, lay động những sợi lông trên ngực anh. Cô nằm trên người anh như một con mèo không xương, cơ thể mềm mại uốn theo những cơ bắp săn chắc của anh. Chân đan vào chân, tóc xõa trên vai và cánh tay anh. Cơ thể Grant căng cứng mặc dù anh đang tức giận chính mình, và cánh tay chậm rãi ôm lấy Jane, đôi tay vuốt ve tấm lưng mềm mại của cô. Anh có thể có cô nếu muốn. Anh được huấn luyện chuyên nghiệp để làm con người đau đớn tốt cùng, nhưng anh cũng biết làm thế nào để tạo ra khoái cảm. Grant biết tất cả các điểm nhạy cảm trên cơ thể cô, biết làm thế nào để kích thích các dây thần kinh của Jane mà cô thậm chí còn không biết nó có tồn tại. Hơn thế nữa, anh biết phải làm thế nào để kiểm soát phản ứng của cơ thể mình, làm thế nào để kéo dài khoái cảm cho đến khi đối phương hoàn toàn thỏa mãn.

Grant biết cô sẽ không từ chối anh, và nhận thức đó đang ăn mòn. Trong đầu anh tưởng tượng rất nhiều hình ảnh và cảm xúc. Trong vòng mười phút anh sẽ khiến Jane phải van xin, và anh sẽ đi vào cô, sẽ được siết chặt trong đôi chân dài mượt mà của một vũ công. Điều duy nhất ngăn anh lại là niềm tin ngây thơ của cô dành cho anh, cuộn người ngủ ngon lành trên người anh. Cô ngủ như thể cảm thấy an toàn tuyệt đối, như thể anh có thể bảo vệ cô và giữ cô an toàn khỏi mọi thứ.

Niềm tin. Cuộc đời anh thiếu thốn niềm tin quá lâu, đến nỗi anh giật mình khi có ai đó tin mình một cách dễ dàng và tuyệt đối. Grant không thoải mái với điều đó, nhưng đồng thời cũng cảm thấy rất tuyệt, tuyệt như khi ôm cô trong vòng tay vậy. Vì thế anh nằm mở hai mắt trong bóng tối và ôm Jane ngủ. Suy nghĩ đen tối của anh tương phản với sự ngọt ngào ấm áp của hai cơ thể đang áp vào nhau.

Khi ánh sáng yếu ớt đầu tiên bắt đầu xuyên qua những cành cây, anh lay vai gọi cô dậy. “Jane, thức dậy đi.”

Cô làu bàu gì đó rồi vùi mặt vào cổ anh. Anh nhẹ nhàng nghiêng qua, đặt nhẹ cô xuống tấm mền. Đôi cánh tay cô vẫn quàng chặt trên cổ anh cứ như sợ ngã. “Đợi đã! Đừng đi”, cô vội nói, rồi bị giọng nói của mình đánh thức. Cô chớp mắt nhìn anh. “Ồ, trời sáng rồi sao?”

“Phải, sáng rồi. Cô có nghĩ sẽ để tôi dậy không?”

Jane bối rối nhìn Grant, lúc đó cô mới nhận ra mình vẫn đang bám chặt cổ anh. Cô lật đật buông hai tay như bị bỏng, và dù không nhìn rõ vì trời còn mờ tối, nhưng anh nghĩ má cô đỏ rần rần. “Tôi xin lỗi”, cô xin lỗi.

Cô đã buông anh ra rồi, nhưng kỳ lạ là anh không muốn rời khỏi cái chồi nhỏ bé của họ, Jane đang gói đầu trên cánh tay trái của anh. Grant bị ham muốn áp đảo lý trí, anh lần tay vào áo sơ mi của cô, không là áo của anh mới đúng. Anh xoa bàn tay lên bụng cô. Bàn tay đắm chìm trên làn da mịn màng, ấm áp của Jane, anh biết sẽ có những khoái cảm tuyệt hơn nếu anh lần tay lên trên và xuống phía dưới vị trí bàn tay anh đang đặt.

Jane thở gấp, nhịp tim của cô tăng điên cuồng so với lúc mới tỉnh giấc. “Grant?”, cô do dự gọi tên anh. Bàn tay anh chỉ để trên bụng, nhưng cô cảm thấy ngực mình siết lại chờ mong. Bên trong cơ thể cô đau đớn không ngừng khuấy động. Cảm giác giống hết như lúc cô đứng khóa thân trong vòng tay Grant ở giữa dòng suối, và để anh vuốt ve với sự kích thích nguyên sơ mà cô chưa từng trải qua. Cô hơi sợ nhu cầu đó, và cũng hơi sợ người đàn ông tạo ra cảm xúc ấy bằng những cái vuốt ve, người đang nghiêng mình dựa vào cô lúc này.

Kinh nghiệm tình dục duy nhất của Jane là với chồng cũ. Cuộc hôn nhân không thành công đã hạn chế những gì cô biết về tình dục. Chris không để lại cho cô bất cứ tiêu chuẩn nào, vì vậy cô không thể so sánh giữa chồng cũ của cô, một người tử tế và vui tính, gầy gầy, chỉ cao hơn cô vài centimet, với gã chiến binh to lớn, cứng cỏi và đầy cơ bắp này. Chris là người văn minh lịch sự còn Grant thì không.

Nếu Grant chiếm lấy cô, anh có kiểm soát mạnh mình không, hay là áp đảo cô hoàn toàn? Có lẽ đó là điều Jane sợ nhất, vì cuộc đấu tranh lớn nhất trong đời cô là vì tự do: Thoát khỏi sự sợ hãi và bao bọc của bố mẹ mình. Cô đã đấu tranh cật lực để kiểm soát cuộc đời mình, đến nỗi giờ phải hoàn toàn trông chờ vào lòng tốt của Grant, điều đó làm cô sợ. Không có phương pháp tự vệ nào có thể sử dụng để chống lại anh, cô cũng không có chút phòng bị nào. Tất cả những gì cô có thể làm là tin vào anh.

“Đừng sợ anh”, Grant nói với giọng đều đều. “Anh không phải tội phạm hiệp dâm.”

“Em biết”, một tên sát thủ thì có thể, nhưng một con yêu râu xanh thì không. “Em tin anh”, Jane thì thầm và lần tay lên quai hàm lờm chờm râu của anh.

Anh cười giễu. “Đừng quá tin anh, em yêu. Anh muốn em chết đi được, và thức dậy với em trong vòng tay đang biến mọi dự định tốt đẹp của anh bay mất.” Nhưng anh quay sang hôn nhanh vào đôi bàn tay đang dịu dàng vuốt ve gò má mình. “Thôi nào, chúng ta đi thôi. Trời sáng rồi, ở trong cái lều này chúng ta cứ như mục tiêu không cần nhắm cũng bắn trúng.”

Anh ngồi dậy và với lấy đôi bốt, xỏ chân vào rồi nhanh chóng buộc dây một cách thành thục. Jane chậm chạp ngồi dậy, cả người cô phản kháng, không muốn đứng lên. Cô ngáp dài, đẩy đám tóc rối bù ra sau rồi mạng giày vào. Khi cô mang giày xong thì Grant đã ra khỏi lều, và cô bò theo sau anh. Khi đứng lên đầu ra đây, cô duỗi thẳng những cơ bắp mỏi nhừ, rồi xoa những ngón chân nhiều lần để khởi động. Trong khi đó, Grant nhanh chóng dỡ lều. Anh làm nhanh đến nỗi Jane chỉ biết chớp mắt kinh ngạc. Chỉ trong một khắc cái lều đã được gấp lại thành một cuộn nhỏ xíu và cất vào ba lô cùng với tấm chăn mỏng được cuộn lại bên cạnh.

“Còn thứ bánh kẹo nào trong cái túi không đáy của em không?”, anh hỏi. “Nếu không có thì chúng ta ăn lương khô vậy.”

“Anh chỉ có thứ kinh tởm đó thôi hả?”

“Phải.”

“Được rồi, để xem nào. Em biết mình không còn nước cam ép nữa...”

Cô mở ba lô ra và lục lọi trong đó. “Ah! Còn hơn hai thanh bánh Granola. Anh có phiền không nếu em lấy cái có dừa? Em không thích nho khô.”

“Chắc chắn rồi”, anh lười biếng đáp. “Sau cùng thì chúng là của em mà.”

Jane bực bội liếc anh. “Chúng là của *chúng ta*. Đợi đã... có một hộp...”, cô lôi ra một cái hộp và đọc nhãn, rồi mỉm cười hân hoan. “Cá ngữ xông khói! Và vài cái bánh quy. Xin mời ngồi, thưa ngài, chúng ta dùng bữa sáng nào!”

Grant ngoan ngoãn ngồi xuống, lấy con dao ở thắt lưng và với lấy hộp cá ngữ. Jane giật lại, nhướn mày cao ngạo. “Cho anh biết, đây là bữa ăn cao cấp. Chúng ta không mở hộp bằng con dao đó!”

“Chúng ta không dùng nó sao? Vậy ta dùng cái gì nào, răng chắc?”

Cô hếch cằm lên với anh và lại lục lọi trong ba lô, cuối cùng cũng khai quật được dụng cụ khai hộp. “Nghe nhé”, cô nói, đưa đồ khai cho anh, “Khi em trốn thoát, em làm đúng phong cách mà”.

Cầm lấy dụng cụ, anh bắt đầu mở hộp cá ngữ. “Anh thấy rồi. Em làm thế nào mà lấy được tất cả những thứ linh tinh này? Anh chỉ có thể tưởng tượng là em bảo Turego thu thập cho em mấy thứ cần thiết để em bỏ trốn.”

Jane cười khúc khích, một âm thanh khàn khàn ám áp khiến anh ngẩng đầu lên, bỏ dở việc đang làm. Đôi mắt vàng sắc bén đó ngắm nhìn cô như thể đang nhìn châu báu. Còn cô đang bận rộn lôi bánh quy ra khỏi ba lô nên đã bỏ lỡ biểu hiện thoáng qua trên mặt anh. “Hầu như là thế. Em luôn luôn ‘đói khát’, dù em hiếm khi nói với Turego. Em chỉ cần nói với đầu bếp một tiếng, anh ta sẽ đem đến những gì em muốn. Em lùng sục nhà bếp và căn cứ của họ hầu như mỗi đêm để tìm đồ.”

“Như cái ba lô này chẳng hạn?”, anh nhìn vào ba lô khi hỏi.

Cô vỗ nhẹ vào nó một cách tự hào. “Một cái ba lô đẹp, không phải sao?”

Grant không trả lời, nhưng đuôi mắt hiện lên một nếp nhăn như thể anh sắp cười. Họ ăn cá ngừ và bánh quy trong im lặng thân tình, rồi uống nước từ bi đông của Grant. Anh ăn luôn thanh Granola của mình, nhưng Jane quyết định để dành thanh còn lại.

Jane ngồi xỏm xuống bên cạnh chiếc ba lô, lấy ra cái lược và chải đuôi tóc rối bù của mình, sau đó dùng khăn giấy ướt lau tay và mặt. “Anh muốn một cái không?”, cô lịch sự hỏi Grant, đưa cho anh một gói nhỏ.

Grant cứ nhìn Jane, kinh ngạc không sao tả xiết, nhưng cũng đón lấy gói khăn từ tay cô và mở nó ra. Mảnh giấy ướt có mùi bánh quy làm anh cảm thấy mát mẻ hơn. Với sự ngạc nhiên của mình, những vết đen mà anh ngại trang trước khi bắt đầu cuộc tìm kiếm Jane vẫn còn trên mặt. Trông anh hẳn là giống quý địa ngục cùng với những sọc vân trên mặt.

Grant bị thu hút bởi một âm thanh quen thuộc và quay lại nhìn Jane. Một tuýp kem đánh răng nằm trên đất bên cạnh cô, còn cô thì đang chải răng một cách cẩn thận. Anh thấy Jane phun kem ra, rồi lấy một chai gì đấy nho nhỏ và trút vào miệng, súc thứ chất lỏng đó rồi nhổ ra ngoài. Anh sửng sò khi nhận ra cái chai. Nhìn chằm chằm cô mất năm giây, rồi phịch xuống và bắt đầu cười một cách man dại. Jane đang súc miệng bằng nước khoáng Perrier.

Chương 6

Jane bĩu môi. Nhưng nghe tiếng anh cười khiến cô vui đến nỗi chỉ ngay ngốc mà nhìn anh, rồi cũng mỉm cười. Khi anh cười, khuôn mặt sọc thô ráp trông rất trẻ trung, thậm chí còn đẹp trai nữa. Bởi trong mắt anh lúc này không còn bóng tối. Trong lòng cô dâng lên cảm xúc kỳ lạ. Cô muốn bước qua đó và ôm lấy anh, để xua đi mọi bóng đêm anh đang mang. Jane tự nhạo báng mình vì cảm giác che chở ngỡ ngàng đó. Nếu có bất cứ ai có thể

tự chăm sóc tốt bản thân thì đó hẳn phải là Grant Sullivan. Anh cũng không hoan nghênh bất cứ cử chỉ chăm sóc nào, có lẽ anh còn coi đó là lời mời gọi tình.

Jane cúi xuống xếp đồ vào ba lô để giấu đi cảm xúc của mình, rồi quay nhìn Grant dò hỏi. “Anh có muốn dùng kem đánh răng không?”, cô đề nghị.

Anh vẫn đang cười. “Cảm ơn, em yêu, anh có bột đánh răng ở đây rồi và anh sẽ dùng nước trong bi đông. Chúa ơi! Nước suối có ga!”

“Được rồi, em phải trữ nước, nhưng em không thể ăn cắp một cái bi đông”, cô giải thích một cách hợp lý. “Tin em đi, em muốn có một cái bi đông hơn anh nhiều. Em đã phải gói tất cả chai lọ trong khăn trải bàn để chúng không xô vào nhau và bị bể.”

Điều này với cô hoàn toàn hợp lý, nhưng lại tiếp tục khiến Grant bật cười. Hai tay anh ôm đầu, cười đến rung người và chảy nước mắt. Anh quay ra đánh răng sau khi cười chán chê. Nhưng chắc anh vẫn thấy chuyện đó buồn cười chết đi được vì Jane còn nghe thấy tiếng cười nghèn nghẹn của anh. Cô có khiếu hài hước vui vẻ đến mức làm anh cười cơ đấy.

Jane sờ sờ áo của mình và thấy nó đã khô cong rồi. “Trả áo lại cho anh này”, cô bảo Grant rồi quay lưng đi để cởi áo. “Cảm ơn anh đã cho mượn.”

“Áo em khô chưa?”

“Khô rồi”, cô kéo áo anh ra rồi thả lên ba lô, và vội vàng mặc áo của mình vào. Jane mới xỏ được một tay vào thì nghe tiếng Grant chửi thề kịch liệt. Cô giật nảy mình và ngoái lại nhìn anh.

Grant đờ đờ sát khí sai bước đến chỗ cô. Khuôn mặt vừa mới tươi cười rạng rỡ giờ trông cứ như muốn giết người. “Cánh tay em bị sao vậy hả?”, anh nạt, túm lấy khuỷu tay cô và lôi cánh tay bầm tím ra xem. “Tại sao em không nói với anh là em bị thương hả?”

Jane cố túm lại áo khoác và kéo nó qua bờ ngực trần của mình bằng cánh tay còn lại, cảm thấy dễ tổn thương vì bị phô bày một cách khủng

khiếp. Cô đã cố gắng tỏ ra không có chuyện gì trong khi thay áo, nhưng dáng vẻ đằm tĩnh mong manh của cô đã bị vỡ tan tành vì sự gằn gỏi của Grant và thái độ thờ ơ của anh đối với vẻ ngại ngùng của cô. Cô nhìn xuống cánh tay bị bầm tím của mình, hai gò má đã đỏ rần lên.

“Dừng cái việc thẹn thùng, e lệ đó lại đi”, anh hét toáng lên khi cô lóng ngóng với cái áo cánh. “Anh bảo rồi, anh đã nhìn thấy em không mặc quần áo.” Đó là sự thật đáng ngượng, nhưng sự thật thì sao chứ. Cô đứng im thin thít và mặt thì nóng bừng trong khi anh dịu dàng xem xét cánh tay cô.

“Vết bầm rất nặng, em yêu. Cánh tay em thế nào?”

“Cánh tay đau, nhưng có thể cử động được”, cô nói cứng nhắc

“Làm sao lại bị bầm?”

“Bằng nhiều cách khác nhau”, Jane nói, cố dùng vẻ rạng rỡ giấu đi sự bối rối. “Vết này là do anh đánh em sau khi lén vào phòng và dọa em sợ chết khiếp. Cái vết to này, cái bầm xanh bầm tím ấy, là do ngã xuống con dốc sáng hôm qua. Cái vết nhỏ nổi lằn này do nhánh cây quật trúng vào em...”

“Được rồi, anh biết rồi”, Grant cào những ngón tay vào tóc. “Anh xin lỗi vì đã đánh em, nhưng anh không biết em là ai. Dù sao đi nữa thì anh nghĩ là chúng ta huề nhau sau khi em đá anh một phát.”

Đôi mắt màu nâu sậm của Jane mở to đầy ăn năn. “Em thực sự không cố ý đâu. Đó chỉ là phản xạ thôi. Em phản ứng trước khi kịp suy nghĩ. Anh ổn chứ? Ý em là, em không gây ra bất cứ chấn thương vĩnh viễn nào phải không?”

Một nụ cười nho nhỏ bất chợt nở ra trên môi khi Grant nhớ lại sự khuấy động đầy đau đớn mình phải chịu đựng vì cô. “Không, mọi thứ vẫn hoạt động bình thường”, anh đảm bảo với cô. Ánh mắt Grant chuyển xuống bàn tay đang túm chặt cái áo trên ngực cô, và đôi mắt màu hổ phách sáng rỡ của nah sậm lại thành màu như vàng nóng chảy. “Em không thể nói thế khi chúng ta đứng hôn nhau dưới suối đúng không?”

Jane cũng vô thức nhìn xuống, rồi lại ngược lên với sự kinh hoàng khi nhận ra mắt mình đang nhìn vào đầu. “Ồ!”, cô nói mà mặt ngậy ra.

Grant vừa lắc đầu chậm chậm vừa nhìn chăm chăm vào Jane. Ở cô có sự tương phản tính cách rất rõ ràng, sự pha trộn kỳ lạ giữa ngây thơ và thành thực, giữa đoan trang với táo bạo bất ngờ. Cô không thể nào lại là loại người như anh từng nghĩ. Grant bắt đầu tận hưởng mỗi khoảnh khắc anh trải qua cùng cô, nhưng nhận thức đó khiến anh cảnh giác. Anh có trách nhiệm cứu cô ra khỏi Costa Rica, nhưng hiệu quả công việc sẽ bị ảnh hưởng nếu anh để bản thân mình dính líu tới cô. Cứ lo lắng cho cô sẽ làm phán đoán của anh chệch hướng.

Nhưng chết tiệt, một người đàn ông có thể chịu đựng được đến mức nào cơ chứ? Grant muốn cô và ham muốn đó tăng dần theo từng khắc. Anh cảm thấy thư thái hơn, vui vẻ hơn theo những cách thức lạ lùng. Chắc chắn cô luôn khiến anh thấp thỏm không yên! Lúc thì anh muốn cười với Jane, lúc thì muốn đánh cho cô một trận, nhưng anh không bao giờ chán hay khó chịu vì sự bầu bạn của cô. Buồn cười thật, nhưng anh không thể nhớ mình có bao giờ cười với một người phụ nữ nào trước đây chưa.

Cuộc đời anh luôn thiếu vắng tiếng cười, đặc biệt thiếu trong suốt những năm qua.

Một chú khỉ đang kêu không ngừng đã thu hút sự chú ý của Grant, anh nhìn lên. Những đốm sáng xuyên qua các tầng cây nhắc nhở anh nhớ rằng họ đang lãng phí thời gian di chuyển. “Mặc áo vào”, anh nói cộc lốc, quay ngoắt đi và đeo ba lô vào. Anh cài khóa rồi quấy ba lô của cô lên vai phải. Vai trái thì mang cây súng trường. Cho đến lúc đó Jane đã xốc áo lên và cài nút. Cột hai vạt áo thắt ngang eo như khi cô mặc chiếc áo của Grant còn hay hơn là nhét vào cặp quần. Lúc này anh đã bắt đầu xuất phát xuyên rừng rồi.

“Grant! Đợi đã!”, cô gọi giật anh lại, hỏi hả chạy theo.

“Em sẽ phải ở cạnh anh.” Anh nói một cách khô khốc, không giảm tốc độ chút nào.

Được thôi, anh tưởng cô không thể chắc? Jane bốc hỏa, hồn hên bước theo anh. Cô sẽ chứng tỏ cho anh thấy! Và nếu Grant muốn thể hiện sự nam tính mà mang cả hai cái ba lô thì kệ xác anh, cô sẽ không đề nghị giúp đâu! Nhưng Jane biết anh không phải đang cố tỏ ra lịch sự hào phóng và điều đó làm cơn giận của cô xì hơi nhanh chóng. Anh thật sự mạnh mẽ và không biết mệt mỏi.

So với cái ngày đây thử thách hôm trước thì hôm nay khá yên tĩnh, không có dấu hiệu của cơn người. Jane bám theo Grant sát gót nếu có thể, không bao giờ phàn nàn việc anh đi quá nhanh, dù thời tiết thậm chí còn nóng và ẩm thấp hơn cả hôm trước. Dưới các tầng cây dày đặc hoàn toàn không có gió thổi qua dù chỉ là một chút. Lớp sương ẩm ướt và dày nặng cứ như có thể chạm vào được. Mồ hôi Jane tuôn như suối, ngấm ướt cả quần áo, khiến cô ao ước được tắm thật sự một lần. Việc dội nước ở dòng suối hôm trước có cảm giác tỉnh táo, nhưng không thật sự là tắm. Mũi cô nhăn lại. Có lẽ cơ thể cô đã bốc mùi như một con dê rồi.

À, thế thì sao nào, cô tự nói với mình. Nếu cô hôi như thế, thì anh cũng vậy thôi. Trong rừng rậm thì phải đổ mồ hôi chứ.

Họ dừng lại để nghỉ ngơi một chút lúc giữa buổi sáng, và Jane nhận bị đông nước từ tay anh một cách mệt mỏi. “Anh có viên muối nào không?”, cô hỏi. “Em nghĩ mình cần một viên.”

“Em không cần muối đâu, em yêu. Em cần nước. Nào uống đi.”

Cô uống rồi đưa lại cho anh. “Gần hết rồi. Chúng ta trút nước Perrier vào đây và ném những cái chai rỗng đi thôi.”

Anh gật đầu và họ có thể vớt được ba cái chai. Khi anh sẵn sàng để đi tiếp, Jane hỏi, “Sao phải đi vội thế? Anh nghĩ chúng ta bị bám đuôi sao?”

“Chưa đâu”, anh nói cụt lủn. “Nhưng bọn chúng đang săn lùng chúng ta, đi càng chậm thì khả năng ta bị phát hiện càng cao.”

“Ồ nơi này ư?”, Jane đùa, vẫy vẫy tay chỉ vào cánh rừng xung quanh. Khó mà nhìn thấy xa hơn trong vòng bán kính mười feet.

“Chúng ta không thể cứ ở đây mãi. Đừng đánh giá thấp Turego, hắn ta có thể huy động một binh đoàn nho nhỏ để tìm chúng ta đấy. Hắn sẽ phát hiện được khi chúng ta chường mặt ra gần như ngay lập tức.”

“Phải có ai đó làm gì với hắn ta đi chứ”, Jane nói một cách quả quyết. “Chắc chắn hắn ta không hoạt động dưới sự cho phép của chính phủ?”

“Không. Tổng tiền và khủng bố chỉ là phụ thôi. Bọn anh biết hắn ta, dĩ nhiên là thế, và đôi khi bọn anh cho Turego biết những gì hắn muốn.”

“Bọn anh ư?”, Jane hỏi đột ngột.

Mặt Grant lập tức sững lại như một bức tường lạnh trống hoác. “Chỉ là cách nói thôi.” Trong tâm tưởng, anh tự mắng mình quá bất cẩn. Jane quá nhạy bén để mà bỏ lỡ bất cứ điều gì. Anh bắt đầu bước tiếp trước khi cô có thể hỏi thêm. Thậm chí trong mơ anh cũng muốn quên hết tất cả đi.

Khoảng giữa trưa, họ dừng lại để ăn, và lần này họ phải viện đến lương khô. Sau khi liếc qua những gì mình đang ăn, Jane không nhìn nó thêm lần nào nữa mà chỉ bỏ vào miệng và nuốt, không để mình phải cảm nhận mùi vị của nó quá nhiều. Thật ra lương khô cũng không tệ, chỉ là nó nhạt nhẽo đến phát khiếp. Mỗi người uống một chai Perrier và Jane khẳng khẳng rằng phải uống một viên men khác. Một đợt sấm quen thuộc báo hiệu trời sắp mưa, vì thế Grant nhanh chóng tìm một mái che dưới mỏm đá chìa ra. Những bụi cây che đi một nửa khoảng trống khiến nơi này cứ như một chỗ ẩn náu nhỏ ấm cúng.

Họ ngồi nhìn mưa như trút nước một lúc, bấy giờ Grant mới duỗi thẳng hai chân ra và dựa cả thân người vào hai khuỷu tay. “Giải thích tại sao việc tước quyền thừa kế của em lại là một hình thức cha em bảo vệ con gái mình đi.”

Jane đang quan sát chú nhện nâu bé xíu đang bò trên mặt đất. “Rất đơn giản”, cô nói, giọng xa vắng. “Em không thể sống dưới dự bảo vệ 24/24

theo cách ông muốn, thế nên tốt nhất là loại bỏ động cơ của những kẻ bắt cóc.”

“Bố em có vẻ là một người mắc bệnh hoang tưởng nhỉ, luôn thấy những tên bắt cóc sau mỗi gốc cây.”

“Phải”, cô đồng ý, vẫn cứ nhìn chú nhện. Sau cùng nó cũng len vào một khe đá, khuất khỏi tầm nhìn của cô, Jane thở dài. “Ông hoang tưởng về điều đó, vì ông sợ rằng mình không thể cứu em thoát chết lần nữa.”

“Lần nữa sao?”, Grant hỏi, tóm lấy những ẩn ý trong lời nói của cô. “Trước đây em từng bị bắt cóc ư?”

Cô gật đầu. “Khi em chín tuổi.”

Jane không nói tiếp và anh có cảm giác cô sẽ không nói gì khác. Anh muốn biết thêm về cô, muốn biết trong bộ não độc đáo bất thường đó còn chứa gì nữa. Tò mò khủng khiếp về một người phụ nữ là điều thật sự mới mẻ đối với Grant, anh không thể phản kháng lại sự tò mò này của mình. Dù đang ngồi ở tư thế thoải mái, sự căng cứng cũng nghiến chặt cơ thể anh. Jane tỏ ra bình thường khi nhắc đến vụ bắt cóc, nhưng bản năng của anh nói rằng lần bị bắt cóc đó đã ảnh hưởng rất nhiều đến con người hiện tại của cô. Anh sắp khám phá ra những lớp vỏ ẩn sâu trong tâm hồn cô.

“Chuyện gì đã xảy ra?”, anh giữ giọng bình thường thăm dò cô.

“Có hai gã bắt cóc em sau giờ học, chúng mang em đến một ngôi nhà hoang và nhốt em trong kho chứa đồ cho đến khi bố em đưa tiền chuộc.”

Giải thích ngắn gọn đến kỳ lạ. Làm sao mà những việc chấn động như bắt cóc lại được quy thành một câu ngắn gọn như thế chứ? Jane đang nhìn chăm chăm vào màn mưa, nét mặt trầm ngâm lãnh đạm. Grant biết rất rõ thủ thuật của những bọn bắt cóc tống tiền, những cách mà chúng dùng để buộc thân nhân người bị hại đưa tiền chuộc. Nhìn nét mặt thanh tú và đôi môi căng mọng khiêu khích của cô, anh cảm thấy điều gì đó giống như sự tức giận dâng lên trong lòng khi nghĩ cô bị lạm dụng.

“Bọn chúng có cường bức em không?”, anh không còn quan tâm đến việc duy trì bộ dạng bình thường nữa. Chất giọng thô ráp của anh khiến cô nhìn lại, đôi mắt xé rách kỳ lạ của cô ánh lên sự ngạc nhiên mơ hồ.

“Không, chúng không làm những việc như thế”, cô đảm bảo với anh. “Họ chỉ bỏ em trong kho đồ đó...một mình. Trời tối lắm.”

Và từ đó cô sợ tối, sợ ở một mình trong bóng tối. Đó là nguyên nhân nỗi sợ hãi của cô.

“Kể cho anh nghe đi”, anh dịu dàng nài nỉ.

Jane nhún vai. “Đâu có gì nhiều mà kể. Em không biết đã ở trong đó bao lâu. Chẳng có ngôi nhà nào khác ở gần đó, thế nên không ai nghe thấy tiếng em la hét. Hai gã đó chỉ bỏ em ở lại đây và đi chỗ khác để đàm phán với cha mẹ em. Đã có lúc em tin là chúng sẽ không bao giờ quay lại nữa, em sẽ chết trong nhà kho tối đen đó, và không ai biết chuyện gì đã xảy ra với em.”

“Cha em đã đưa tiền chuộc à?”

“Phải. Dù vậy cha em không ngốc nghếch. Ông biết mình sẽ không thể cứu em sống sót nếu tin vào bọn bắt cóc đó, vì thế ông đã báo cảnh sát. Thật may vì ông đã làm thế. Khi bọn bắt cóc quay lại chỗ em, em đã nghe lỏm được kế hoạch của họ. Chúng sẽ giết em và giấu xác ở đâu đó, vì em đã nhìn thấy và có thể nhận dạng chúng.” Jane cúi đầu, chăm chú nhìn xuống mặt đất như thể làm thế sẽ giúp cô tách biệt mình ra khỏi câu chuyện đang được kể với anh.

“Nhưng có vài cảnh sát thiện xạ đã bao vây ngôi nhà. Khi nhận ra mình bị bẫy, chúng quyết định bắt em làm con tin. Một trong hai gã đã tóm lấy cánh tay và dí súng vào đầu em, bắt em đi phía trước khi chúng tẩu thoát. Chúng sẽ mang em theo, đến khi an toàn thì giết em.”

Jane nhún vai, hít thở sâu. “Em không định làm thế. Em thề đấy. Em không nhớ mình đã vấp ngã hay ngất xỉu mất một giây. Dù sao thì em đã

ngã và gã đó phải bỏ em hoặc là nhấc em khỏi mặt đất. Khoảnh khắc đó mũi súng không chĩa vào em nữa và cảnh sát đã nổ súng. Họ giết cả hai người đàn ông đó. Cái gã... gã đã giữ rịt em bị bắn vào ngực và đầu, hấn ngã nhào trên người em. Máu hấn bắn tung tóe khắp người em, trên mặt, trên tóc.” Giọng cô nức nở.

Trong khoảnh khắc đó, có điều gì đó phơi bày trên nét mặt của Jane, sự khủng hoảng và khiếp sợ mà cô đã cảm thấy khi là đứa trẻ hiện rõ mòn mọt, như lúc Grant thấy cách cô phản ứng khi anh cứu cô khỏi con trăn đó. Cô thu mình lại. Anh quan sát khi cô đánh bại nỗi sợ hãi của mình, đẩy bóng tối ra xa. Cô đã làm dịu nét mặt của mình và thậm chí còn cố gắng liếc mắt nghịch ngợm khi quay sang nhìn anh. “Được rồi, giờ đến lượt anh. Nói cho em biết điều gì đã xảy ra với anh.”

Lúc này Grant thấy chẳng có gì để nói, anh chấp nhận sự tàn bạo tối tăm và lạnh lẽo của đời mình mà không nghĩ ngợi gì. Anh vẫn không nao núng vì những ký ức đó. Chúng như là một phần trong anh, đã ăn sâu vào máu thịt rồi biến thành bản chất con người, như màu mắt và thân thể anh. Nhưng khi Grant nhìn vào sự ngây thơ kỳ lạ trong mắt Jane, anh biết mình không thể phá hủy tâm trí cô bằng câu chuyện về cuộc sống mà anh đã trải qua, dù có giảm nhẹ tình tiết hết mức có thể. Làm thế nào đó cô vẫn giữ được sự trong sáng và tinh khiết như dòng suối trong con người mình, một phần trẻ thơ không bao giờ bị lấm lem. Không có bất cứ điều gì xảy ra có thể chạm vào người phụ nữ bên trong Jane, mà chỉ làm tăng sự can đảm và dũng khí của cô. Anh đã hai lần chứng kiến cô nỗ lực để lấy lại sự bình tĩnh và can đảm đương đầu với sự sợ hãi lần nữa.

“Anh không có gì để nói hết”, anh nói ôn tồn.

“Ồ, chắc rồi!”, Jane chế giễu, cô quay người đến khi ngòai đối mặt với Grant, chân gập lại như kiểu không xương làm mắt anh chớp chớp. Cô lấy hai tay chống cằm và quan sát, anh quá to lớn, tự chủ và giỏi giang. Cô nghĩ thầm nếu người đàn ông này có một cuộc sống bình thường thì cô sẽ ăn hết đôi giày ống của mình, rồi liếc nhanh vào đôi giày mà ước lượng. Ngay lúc này đây, có một con sâu xanh ươn ướt đang bò trên đó. Ghớm ghiếc. Chấn hấn phải giặt sạch trước khi nuốt chúng vào rồi.

Cô chuyển ánh mắt tầm tôi sang Grant và nghiên cứu anh một cách nghiêm túc như một nhà khoa học đang làm việc với kính hiển vi. Khuôn mặt có sẹo cứng nhắc, một công trình khác thường của mặt phẳng và góc cạnh, làn da rám nắng bị kéo căng qua khung xương như điêu khắc đầy vẻ dữ tợn của anh. Đó là mắt của đại bàng, hoặc một con sư tử, Jane không thể quyết chính xác là loại nào. Màu hổ phách sáng và anh hơn màu topaz, rất giống màu kim cương vàng, và cũng như mắt đại bàng luôn nhìn thấy rõ mọi thứ. Đôi mắt quá cảnh giác, không biểu lộ cảm xúc gì, đôi mắt đó ẩn chứa một gánh nặng không thể chịu đựng được và sự giễu cợt chán nản.

“Anh là một đặc vụ phải không?”, Jane hỏi, điều tra một cách tò mò. Làm thế nào đó, trong những khoảnh khắc ít ỏi này, cô đã loại bỏ ý nghĩ là Grant là một tên tay sai của ai đấy. Cô nghĩ là cùng lĩnh vực đó nhưng khác tổ chức.

Anh nhếch môi thoái thác. “Không phải.”

“Được rồi, hãy thử ở góc độ khác nhé. Anh đã từng là một đặc vụ phải không?”

“Là loại đặc vụ nào cơ?”

“Ngừng lảng tránh những câu hỏi của em đi! Loại đặc vụ trinh thám. Anh biết mà, những người mặc áo bành tô có bốn mươi nhân dạng khác nhau.”

“Không phải. Trí tưởng tượng của em đi quá xa rồi. Anh quá dễ nhận dạng để có bất cứ vỏ bọc nào có thể che đậy được.”

Điều đó thì đúng rồi. Anh nổi bật như một chiến binh trong một buổi tiệc trà. Lòng Jane trở nên an ổn, và cô biết. “Anh nghỉ hưu rồi à?”

Grant yên lặng một lúc lâu đến mức Jane nghĩ anh sẽ không trả lời cô. Dường như anh đang nghĩ đến điều gì đó hoàn toàn khác.

Rồi anh nói dứt khoát, “Phải, đã nghỉ hưu. Được một năm rồi”.

Nét mặt nghiêm nghị, trông rỗng của anh khiến lòng Jane đau nhói. “Anh đã từng là một... vũ khí, phải không?”

Ánh mắt anh quắc lên trông thật khủng khiếp khi Grant chậm chậm quay sang nhìn cô. “Phải”, anh nói khắc nghiệt. “Là một loại vũ khí.”

Họ nhằm vào anh, bắt anh, và nhìn anh gục ngã. Jane nhận ra anh không có đối thủ. Cả trước khi cô biết Grant, khi anh lén vào căn phòng tối tăm của cô như một cái bóng, cô đã biết anh có thể trở nên nguy hiểm chết người như thế nào. Và có một điều gì đó khác nữa, thứ cô có thể nhìn thấy lúc này. Anh đã nghỉ hưu, quay lưng lại với cuộc sống ác nghiệt và tối tăm đó. Chắc chắn cấp trên của anh không muốn mất một tài năng như thế.

Jane vươn tay khẽ chạm vào tay anh, những ngón tay thanh thanh, mềm mại bao quanh bàn tay mạnh mẽ khác thường của anh. Tay cô nhỏ hơn nhiều và mỏng manh đến nỗi Grant có thể nghiền nát nó chỉ bằng một cử động bất cẩn của những ngón tay, nhưng hàm ếch trong sự đụng chạm của Jane là sự tin tưởng anh sẽ không bao giờ mạnh tay với mình.

Một hơi thở sâu làm bờ ngực rắn chắc của anh phồng lên. Anh muốn chiếm lấy cô ngay tại đây, ngay lúc này, trên nền đất bản thủ. Anh muốn đẩy cô nằm dài ra rồi kéo hết quần áo xuống và chôn mình vào trong cô. Anh muốn nhiều hơn một cái chạm tay của cô, anh muốn tất cả sự vuốt ve của cô, từ trong ra ngoài. Nhưng ham muốn làn da mịn màng như satin của Jane là một sự cưỡng bách quá lớn mà Grant không thể thỏa mãn chỉ với một chút chiếm hữu nhanh chóng, và lúc này thì không có thời gian để tận hưởng nhiều hơn. Mưa rơi nhẹ dần và sẽ tạnh hẳn ngay thôi. Cơn ớn lạnh mơ hồ chạy dọc sau gáy khiến anh cảm thấy họ không thể nán lại lâu hơn nữa.

Nhưng đây là lúc mà cô nên biết. Grant rút ngón tay mình ra khỏi tay Jane, nâng cằm cô lên. Ngón tay cái chà nhẹ lên đôi môi cô. “Sớm thôi”, anh nói bằng giọng khàn khàn vì ham muốn, “Em sẽ nằm xuống vì anh. Trước khi anh mang em về với bố mình, anh sẽ phải có em, và theo cảm nhận của anh lúc này, anh nghĩ sẽ phải mất nhiều thời gian lắm trước khi anh thỏa mãn với em”.

Jane ngồi đông cứng, đôi mắt như mắt thú rừng bị hoảng hốt. Cô thậm chí không thể phản kháng, vì ham muốn khắc nghiệt trong giọng nói của Grant làm tâm trí và làn da cô tràn ngập những ký ức. Một ngày trước đây, anh đã đứng giữa dòng suối, hôn và vuốt ve cô bằng những bản năng nguyên sơ nhất, đến nỗi lần đầu tiên trong đời, Jane cảm thấy sự căng thẳng cuộn xoáy, quấn thắt trong lòng mình. Lần đầu tiên cô muốn một người đàn ông, và bị sốc vì sự khác lạ của cơ thể mình. Giờ anh lại quyến rũ cô, nhưng lần này là dùng lời nói. Grant đã nói ra ý định của anh một cách thẳng thừng, và những hình ảnh hai người nằm dài, quấn lấy nhau bắt đầu hiện lên tròn tâm trí Jane, cơ thể khỏa thân tuyệt đẹp của anh dán vào cô.

Anh quan sát nét mặt biến đổi liên tục trên gương mặt cô. Jane trông có vẻ kinh ngạc, thậm chí là hơi sốc nhưng cô không giận dữ. Grant có thể đọc được sự giận dữ, hay thậm chí là vui thích, nhưng sự ngạc nhiên trống rỗng thì thật sự đánh đổ anh. Cứ như chưa người đàn ông nào nói rằng anh ta muốn cô. Tốt, cô sẽ quen với ý nghĩ đó thôi.

Mưa đã tạnh, Grant vác hai chiếc ba lô cùng cây súng lên vai. Jane đi theo anh mà không nói lời nào kể từ khi anh bước ra khỏi mỏm đá đang bắt đầu bị hun nóng. Hơi nước bốc lên thành những gợn mây, gần như ngay lập tức, họ lại như bị vẩy trong chiếc chăn ẩm ướt, ngọt ngào.

Jane yên lặng đến hết buổi chiều đó, chìm đắm trong suy tư. Grant dừng lại bên một con lạch nhỏ, nhỏ hơn nhiều so với chỗ họ thấy trước đó và liếc sang cô. “Muốn tắm không? Em không thể ngâm mình nhưng có thể vẩy nước lên.”

Mắt Jane sáng lên, và lần đầu tiên trong buổi chiều đó, đôi môi đầy đặn của cô nở nụ cười. Grant không cần câu trả lời để biết cô thấy ý tưởng của anh thế nào. Cười toe toét, anh lôi ra một cục xà phòng nhỏ từ trong ba lô và đưa cho cô. “Anh sẽ trông chừng, rồi đến lượt em cũng sẽ làm thế. Anh ở ngay trên kia.”

Jane nhìn lên dốc mà anh chỉ. Đó là vị trí thuận lợi nhất quanh đây, anh có thể quan sát rõ con suối và khu vực xung quanh. Cô bắt đầu tự hỏi liệu Grant sẽ trông chừng cả mình chứ, nhưng cô giữ chặt câu hỏi đó lại trong

miệng. Anh cũng đã từng cởi áo cô, không còn gì để mà e thẹn nữa rồi. Ngoài ra, Jane cảm thấy tuyệt đối an toàn khi biết rằng anh đang ở gần bên mình.

Anh đứng vững chãi trên bờ suối như một con mèo, và Jane quay mặt ra dòng suối. Nó chỉ rộng khoảng bảy feet và sâu không quá mắt cá chân. Dù vậy, dòng suối nhỏ này vẫn cứ là thiên đường với cô. Jane lục tìm cái quần con duy nhất trong ba lô rồi ngồi xuống cởi đôi bốt. Cô bồn chồn liếc qua vai để xem Grant ngồi ở đâu, cô thấy anh đang nhìn đi hướng khác, nhưng cô biết, anh sẽ để cô trong phạm vi tầm mắt của mình. Cô dứt khoát cởi khóa quần và lột bỏ chúng. Không có gì có thể ngăn cản cô tắm rửa... ngoại trừ một con trăn thì có lẽ, hoặc báo đốm, Jane âm thầm bỏ sung báo đốm vào danh sách.

Cô khóa thân, rón rén đến bên một tảng đá phẳng lớn và ngồi xuống. Nước đang chảy xuống từ thượng nguồn thật sự mát mẻ tuyệt diệu, nhưng nước âm âm cũng tốt cho làn da bị hun nóng của cô. Cô khóa nước lên mặt và đầu cho đến khi tóc ngấm nước.

Cô cảm thấy lớp mồ hôi nhớp nháp dần dần rời khỏi tóc mình, cho đến khi mớ tóc lại mượt mà và trượt qua kẽ tay. Rồi cô với lấy thanh xà phòng bên dưới chân và chà khắp cơ thể mình. Sự xa hoa nho nhỏ thế này cũng khiến cô cảm thấy như một con người mới, thật yên bình. Được tắm dưới con suối sạch sẽ, mát lạnh chỉ là một niềm vui nho nhỏ, nhưng thêm vào đó là được tự do khóa thân hoàn toàn mà không có bất cứ hạn chế nào. Cô biết Grant sẽ ở đó, biết rằng anh đang ngắm nhìn mình làm ngực cô se lại.

Nếu anh xuống đây và đắm mình trong dòng nước cùng với cô thì sẽ như thế nào nhỉ? Nếu anh lấy cái chăn ra khỏi ba lô và đặt cô nằm trên đó thì sao? Jane nhắm mắt và run lên vì kích động. Cô tưởng tượng cơ thể săn chắc của anh ấn xuống, đẩy vào trong mình. Đã nhiều năm rồi, và chút kinh nghiệm có được với Chris không nói lên được Jane là một người phụ nữ đầy ham muốn, nhưng với Grant thì lại hoàn toàn khác.

Trái tim Jane đập cuồn cuộn trong ngực khi tay cô khum nước dội lên người. Cô đứng lên, xoắn và giữ tóc cho ráo nước, run rẩy lộ ra chiếc quần

con sạch sẽ rồi miễn cưỡng mặc lại bộ quần áo bản của mình. “Em xong rồi”, cô vừa gọi vừa buộc lại đôi bốt của mình.

Anh bước đến bên cạnh cô mà không gây ra một tiếng động nào. “Ngồi ngay chỗ anh đã ngồi ấy”, anh chỉ, đặt cây súng trường vào tay cô. “Em có biết sử dụng không?”

Tuy cây súng nặng nhưng đôi tay mỏng manh của cô có vẻ có thể điều khiển được nó. “Biết, em bắn khá giỏi.” Môi cô cong lên cười gượng gạo. “Nhưng chỉ giỏi khi mục tiêu là điểm giấy và bỏ câu bằng đất sét.”

“Thế cũng đủ rồi”, Grant bắt đầu cởi nút áo, và Jane cứ đứng yên đó nhìn chăm chăm vào bàn tay anh. Anh dừng lại. “Em sẽ trông chừng cho anh từ dưới này à?”

Cô đỏ mặt. “Không. Xin lỗi anh.” Cô vội quay đi và leo lên bờ, ngồi vào chính xác chỗ anh đã ngồi. Ở vị trí này cô có thể quan sát cả hai bờ, nhưng cùng lúc, nó lại là một chỗ nấp khá an toàn nếu có chuyện gì xảy ra. Có lẽ anh đã chọn vị trí thuận lợi nhất mà thậm chí còn không cần suy nghĩ, chỉ là tự động sàng lọc các khả năng và định vị chỗ tốt nhất mà thôi. Grant có thể đã nghỉ hưu, nhưng kỹ năng của anh thì đã ăn sâu vào máu rồi.

Khóe mắt của Jane bắt được một luồng sáng màu đồng, nó nói với cô rằng Grant đang bị bõm trong đòn suôi. Cô dịch chuyển tầm ngắm của mình một chút để có thể nhìn anh, nhưng vừa nhận thức được rằng anh đang hoàn toàn khóa thân thì tim cô lại đập loạn liên hồi trong ngực. Jane nuốt khan rồi liếm môi, bắt tâm trí mình tập trung vào rừng rậm xung quanh, nhưng vẫn liên tục bị thôi thúc phải nhìn anh.

Cô nghe tiếng nước róc rách và thấy Grant đứng đó như một chiến binh nguyên thủy, tràn trệ hoàn toàn như đang ở nhà.

Jane nhắm mắt lại nhưng hình ảnh đó vẫn cứ hiện ra trước mặt. Chậm chạp, cô hoàn toàn không điều khiển được chính mình nữa, cô mở mắt và quay đầu nhìn anh. Grant chỉ còn là một vật chuyển động nhỏ xíu, một phần inch thôi, cho đến khi cô có thể thấy anh, nhưng vẫn chưa đủ. Len lén nhìn trộm thì sao mà đủ được chứ. Jane muốn khám phá từng centimet trên cơ

thể Grant, đắm chìm trong cơ thể mạnh mẽ của anh. Cô quay hẳn sang để ngắm anh và đông cứng.

Anh quá đẹp, đẹp đến nỗi cô nhìn mà quên cả hít thở. Mà nếu không đẹp trai, thì anh sở hữu một sức mạnh nguyên sơ và uyển chuyển của loài thú săn, tất cả vẻ đẹp hùng dũng của một thợ săn. Grant có làn da rám nắng rất sạm, thậm chí có màu nâu. Không như cô, anh hoàn toàn không quay lưng đi khi thấy cô nhìn mình, anh hoàn toàn chẳng để tâm, ngại ngùng gì hết. Anh đang tắm, có nhìn hay không thì đó là chuyện của cô.

Làn da Grant bóng mượt nhờ nước, và những giọt nước trên tóc nhỏ xuống ngực anh lấp lánh như những viên kim cương. Lông ngực sạm màu dù mái đầu anh lại vàng hoe như bị cháy nắng. Nó bao phủ ngực anh, chạy dọc một đường mảnh xuống chiếc bụng bằng phẳng đầy cơ bắp, và lại um tùm ở điểm nối giữa hai chân anh. Đôi chân rắn rỏi như thân cây, dài và cuộn cuộn cơ bắp, mỗi cử động của Grant đều làm nổi bật nhữn làn gợn của các thớ cơ. Cứ như là cô đang ngắm người mẫu bước ra từ trong tranh của một họa sĩ bậc thầy.

Grant xoa xà phòng lên khắp người, rồi ngồi xuống để dội nước y như cách cô đã làm, chụm hai tay lại để vốc nước lên. Khi dội sạch sẽ cơ thể, anh đứng lên rồi nhìn thẳng vào cô, có lẽ để kiểm tra cô, và anh bắt gặp ánh mắt của Jane. Cô không thể nhìn đi chỗ khác, không thể giả vờ rằng mình đã không nhìn chằm chằm vào anh với cảm nhận sâu sắc đến đau đớn. Grant vẫn đứng yên dưới suối, chỉ nhìn Jane, để mặc cô ngắm và thu hết mọi chi tiết của cơ thể anh vào mắt. Dưới ánh mắt tìm kiếm của cô, cơ thể anh bắt đầu bị khuấy động và cương cứng hoàn toàn.

“Jane”, anh gọi rất nhỏ nhưng cô vẫn nghe thấy. Cô qua hòa hợp với Grant, quá nhạy cảm với từng cử động của anh đến nỗi cô có thể nghe thấy anh, dù chỉ là tiếng thì thầm. “Em có muốn xuống đây không?”

Muốn. Ôi Chúa ơi, muốn hơn bất cứ thứ gì. Nhưng Jane vẫn sợ những cảm nhận của mình, thế nên cô dừng lại. Đây là một phần trong con người của chính mình mà Jane chưa từng biết, cô cũng không chắc mình có thể kiểm soát hay không.

“Em không thể”, cô đáp, giọng cô cũng nhỏ như anh. “Chưa phải lúc này.”

“Vậy thì quay mặt đi, em yêu, trong khi em vẫn còn sự lựa chọn.”

Người Jane run lên, hầu như không thể cử động theo ý muốn, nhưng cuối cùng cơ thể cũng đáp lại mệnh lệnh và cô quay mặt đi, lắng nghe tiếng động khi Grant rẽ nước đi lên. Không đầy một phút sau anh đã im hơi lặng tiếng xuất hiện bên cạnh và lấy lại cây súng từ tay cô. Anh mang cả hai cái ba lô. Vẫn như cũ, anh chẳng nói câu nào về những gì đã xảy ra. “Chúng ta đi khỏi con suối này rồi cắm trại. Trời sắp tối rồi.”

Ban đêm. Những giờ dài dằng dặc, nằm bên cạnh anh trong căn lều tối đen. Jane theo sau anh, khi Grant dừng lại, cô giúp anh làm những việc như đã làm đêm trước, dựng lều và nguy trang cho nó. Cô không phản đối việc ăn thứ lương khô lạnh ngắt, nhưng cô ăn mà thật sự không nếm ra được mùi vị gì. Jane bò vào lều và cởi đôi boot ra, chờ anh vào cùng với cô.

Khi anh vào, họ nằm lặng lẽ bên cạnh nhau, chong mắt nhìn ánh sáng mờ mờ rồi dần biến mất.

Sự căng thẳng bao trùm lấy Jane khiến cơ thể cô đông cứng lại. Bóng tối nhấn chìm cô, cứ như một con quái vật vô hình hút hết hơi thở của cô. Đêm nay không có danh sách những câu hỏi tuôn ra từ miệng cô nữa, và lần cuối cùng cô cho phép bản thân mình hèn nhát vì bất cứ điều gì là từ rất nhiều năm trước rồi. Cô không còn nhận ra chính mình nữa.

“Em có sợ anh không?”, anh hỏi một cách dịu dàng.

Chỉ giọng nói đó thôi cũng làm cô thả lỏng người. “Không”, cô thì thầm.

“Vậy thì đến đây và để anh xua bóng tối ra khỏi em.”

Jane cảm thấy bàn tay Grant chạm vào cánh tay mình, cô xích lại gần anh hơn, rồi được anh ôm gọn trong vòng tay mạnh mẽ. Không còn gì có

thể khiến cô sợ hãi khi ở trong vòng tay anh. Anh để cô gối lên tay, ấn đầu cô vào chỗ hõm ở cổ. Anh dịu dàng vuốt tóc cô, hôn lên đỉnh đầu cô. “Ngủ ngon em yêu”, anh thì thầm.

“Ngủ ngon”, cô đáp lại.

Rất lâu sau khi Grant đã ngủ, Jane vẫn chong mắt trong vòng tay anh dù cô không thấy gì cả. Trái tim dội mạnh trong lồng ngực, và sâu thẳm trong lòng, cô cảm thấy hoảng sợ. Không phải nỗi sợ khiến cô không ngủ được, mà là cảm xúc cuộn cuộn không ngừng thay đổi mọi thứ trong lòng cô. Jane biết chính xác chuyện gì đang đến với mình. Lần đầu tiên sau nhiều năm, mọi thứ trở nên đúng đắn đối với cô.

Cô đã học được cách thích nghi với cuộc sống thiếu thốn niềm tin. Cho dù cô cũng đã học được cách hưởng thụ cuộc sống tự do của mình nhưng luôn có sự cảnh giác tồn tại đâu đó khiến Jane ngăn cản đám đàn ông tiếp cận mình. Trước đây, cô chưa bao giờ bị một người đàn ông cuốn hút đủ mạnh để buông bỏ sự đề phòng... cho đến bây giờ. Cho đến khi gặp Grant. Và giờ sự cuốn hút đã trở thành thứ gì đấy mạnh mẽ hơn. Sự thật đó làm Jane choáng váng, nhưng cô phải chấp nhận nó: Cô yêu anh.

Cô không mong đợi điều đó, nhưng hai ngày qua cô đã cảm nhận được tình yêu đó giằng xé lòng mình. Grant thô ráp và tự chủ, xấu tính, khiếu hài hước của anh không tài nào phát huy nổi, nhưng anh đã dịu dàng rửa máu trần cho cô, nắm tay cô suốt đêm, và làm tất cả để chuyến phiêu lưu vất vả của họ dễ dàng hơn với cô. Anh muốn cô, nhưng không chiếm đoạt cô chỉ vì cô chưa sẵn sàng. Cô sợ tới vì thế anh ôm cô vào lòng. Yêu anh là điều dễ nhất và cũng là điều khó nhất mà cô từng làm.

Chương 7

Một lần nữa, Grant thức giấc và nhận ra rằng Jane đang cuộn mình trên người anh, nhưng chuyện này không hề làm phiền anh chút nào, mà anh lại ngủ ngon lành suốt đêm. Nhẹ nhàng trượt bàn tay trên lưng Jane, anh đã chấp nhận sự thật rằng bản năng mãnh liệt thông thường của mình không hề có tí đề phòng nào với cô gái này, bởi vì trong cô tuyệt đối không có một

chút nguy hại, ngoại trừ sự nguy hiểm tiềm ẩn nơi cô khiến anh phát cuồng. Cô xoay xử làm điều đó với mỗi nhịp điệu khê đung đưa hông của mình.

Say sưa cảm nhận sự động chạm ấm áp của Jane trên suốt chiều dài cơ thể, Grant dịch chuyển bàn tay xuống thấp hơn, cảm nhận vóc dáng thanh mảnh của cô, xương sườn nhỏ bé, sống lưng thanh nhã, chỗ hõm xuống đầy cảm dỗ phía cuối lưng, sau đó là đôi gò căng tròn, mềm mại của mông cô. Anh khum lòng bàn tay trên đó, những ngón tay tham lam xoa nắn. Jane khê làm bầm cựa quậy, cô áp sát vào anh, hất lộn tóc xoăn đã rũ xuống mặt. Hai hàng lông mi cong vút của cô rung rinh, sau đó hoàn toàn khép lại một lần nữa.

Grant mỉm cười, thích thú với cách cô từ từ thức dậy, từng chút từng chút một, rên rỉ và càu nhàu trong khi vẫn đang nửa tỉnh nửa mơ. Jane cau mày và bĩu môi, dịch người sát vào anh như thể gắng chìm sâu vào anh hơn, như không muốn thức dậy. Sau đó cô mở mắt ra, chớp chớp vài lần, và cái bĩu môi nhanh chóng chuyển thành nụ cười. Cô nở nụ cười chậm chậm có thể làm tan chảy cả khối băng với anh.

“Chào buổi sáng”, Jane nói và ngáp một hơi. Cô vươn vai sau đó đột nhiên đông cứng tại chỗ. Cô nhấc đầu lên, nhìn chằm chằm vào Grant hết sức kinh ngạc. “Em đang nằm trên người anh”, cô ngây người.

“Một lần nữa”, anh xác nhận.

“Lần nữa?”

“Em cũng đã nằm lên người anh mà đánh một giấc vào đêm trước. Rõ ràng là nắm tay em trong khi ngủ là không đủ, em nghĩ mình cần phải đè anh xuống.”

Cô trượt khỏi người anh và ngồi dậy trong lều, vuốt lại y phục đã nhăn nhúm, xoắn tít lại. Cô đỏ bừng mặt và nói, “Em xin lỗi, em biết anh đã rất không thoải mái”.

“Đừng xin lỗi, anh đã tận hưởng nó”, Grant lè nhè. “Nếu em thật sự muốn bù đắp cho chuyện đó, vậy thì, tối nay chúng ta sẽ đảo ngược vị trí.”

Hơi thở của Jane như nghẹn lại và cô nhìn chăm chăm vào anh trong ánh sáng mờ mờ. Đôi mắt cô long lanh và tan chảy. Vâng. Mọi thứ trong cô muốn gào lên đồng ý. Cô muốn thuộc về Grant, muốn biết mọi thứ trên cơ thể anh và để anh biết mọi thứ về cô. Cô muốn nói với anh, nhưng không biết làm sao sắp xếp các từ ngữ với nhau. Đôi môi Grant cong lên thành nụ cười. Sau đó anh ngồi dậy và với lấy đôi giày ống, xỏ chân vào rồi buộc dây lại. Hiển nhiên, anh cho rằng sự im lặng của Jane đồng nghĩa với lời từ chối, vì thế anh bỏ qua chủ đề này và bắt đầu nhiệm vụ tháo dỡ lều trại.

“Chúng ta chỉ đủ thức ăn thêm một bữa nữa”, anh nói sau khi ăn xong. “Sau đó anh sẽ bắt đầu đi săn.”

Jane không thích cái ý tưởng đó chút nào cả. Đi săn đồng nghĩa với việc Grant sẽ để cô lại một mình trong khoảng thời gian dài. “Em không ý kiến gì với chế độ ăn chay này đâu”, cô nói đầy hy vọng.

“Có lẽ không đến nỗi vậy đâu. Chúng ta sắp ra khỏi khu rừng. Nếu anh đoán không nhầm chúng ta đã gần đến bìa rừng. Có thể ta sẽ thấy các cánh đồng và những con đường lớn vào hôm nay. Nhưng chúng ta sẽ tránh xa người dân cho đến khi anh chắc chắn mình đủ an toàn, được chứ?”

Cô gật đầu đồng ý.

Đúng như Grant dự đoán, đến giữa trưa họ đột ngột nhận ra là mình đã đến bìa rừng. Họ đứng ở phía trên cao của một vách núi, trải dài bên dưới là thung lũng với những cánh đồng trồng trọt, một mạng lưới nhỏ các con đường, và một ngôi làng ấm cúng nằm tọa lạc ở rìa phía Nam. Jane chớp mắt trong ánh sáng rực rỡ. Cứ như thể họ đang bước sang một thế kỷ khác. Thung lũng trông rất trong lành, xanh tươi và màu mỡ. Nó nhắc cô nhớ rằng Costa Rica là một quốc gia phát triển nhất ở Trung Mỹ, bất chấp sự rậm rạp, dày đặc của khu rừng nguyên sinh phía sau cô.

“Ôi!”, cô thở hắt ra. “Được ngủ trên giường lần nữa sẽ thật tuyệt đúng không?”

Grant chỉ lau bầu thay cho sự trả lời, mắt nheo lại quét qua khắp thung lũng để tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu bất thường nào. Jane đứng bên cạnh, chờ anh quyết định. Họ phụ thuộc vào nó.

Đột nhiên Grant chụp lấy tay Jane và giật mạnh, kéo cô lùi lại vào trong tán lá che phủ, ấn cô hụp xuống mặt đất phía sau một bụi cây khổng lồ, chỉ là vừa ngay lúc chiếc trực thăng bất ngờ bay âm âm bên trên đầu họ. Nó đang bay là trên mặt đất, sau những hàng cây, Jane chỉ kịp nhìn thoáng qua trước khi nó mất hút sau những tán cây. Đây là một chiếc trực thăng được trang bị súng liên thanh và đã được sơn ngụy trang.

“Anh có thấy bất cứ dấu hiệu nhận dạng nào không?”, cô buột miệng hỏi, móng tay cắm sâu vào da anh.

“Không. Không có.” Anh nghiêng chặt quai hàm lồm chồm râu. “Không có cách nào để biết được nó thuộc về ai, nhưng giờ chúng ta chẳng còn cơ hội nào khác. Giờ thì chúng ta biết là không thể nào thản nhiên đi bộ xuống thung lũng được. Chúng ta sẽ tìm cách xuống và cố gắng tìm ra nhiều chỗ ẩn nấp.”

Nếu có bất cứ điều gì tệ hơn thì đó hẳn là địa hình bây giờ thậm chí còn khó vượt qua gấp bội. Họ đang ở bờ vực của dãy núi lửa và mặt đất dường như được đục trở bởi bàn tay hung bạo. Không thể nói nó thẳng đứng lên hay xuống được. Bước chân trở nên chậm chạp, đầy đau khổ khi họ trèo xuống con dốc đá thẳng đứng và men lên hẻm núi dốc cao. Khi dừng lại để nghỉ ngơi, có lẽ họ đã đi được ít nhất một phần tư chiều dài thung lũng, và cẳng chân Jane ê ẩm hơn bao giờ hết kể từ ngày đầu tiên họ điên cuồng tháo chạy xuyên rừng.

Như đã được định sẵn, ngay khi vừa ăn xong, họ nghe thấy tiếng sấm âm âm. Grant nhìn xung quanh để tìm chỗ ẩn náu, xem xét mọi mỏm đá trồi ra. Sau đó anh chỉ: “Anh nghĩ cái hang trên kia có lẽ được. Nếu thế thì chúng ta rất thoải mái đấy.”

“Sao cơ?”, Jane hỏi, chau mày lại.

“Ngoan ngoan ngồi đây”, anh giải thích. “Đây là một nơi cư trú sang trọng nếu so sánh với những gì chúng ta đã trải qua.”

“Trừ khi nó có chủ rồi.”

“Đó là lý do em phải ngồi yên dưới đây trong lúc anh đi kiểm tra.” Grant bám vào những bụi cây, dây leo, rễ cây và bất cứ chỗ bám chân nào mà anh có thể tìm ra để leo lên vách đá phủ đầy dương xỉ của hẻm núi. Hẻm núi khá hẹp và dốc đứng, bao quanh họ cả tứ phía. Hình dáng vách núi rõ ràng đã thu hút sự tò mò của hàng hà sa số cách loài chim bay đến, riu rít giữa các hàng cây như những đồ trang trí Giáng sinh sống động, chúng tô thêm màu sắc cho hẻm núi bằng những bộ lông rực rỡ. Ngay phía trên đầu là khoảng trời cuộn cuộn những đám mây đen kịt, không như bầu trời quang đãng mà cô vừa thấy chỉ một lúc trước.

Grant đi đến cái hang, sau đó ngay lập tức quay lại và vẫy vẫy cô. “Lên đây đi, nơi này chưa ai chiếm đâu, em lên được không?”

“Em có ngã bao giờ chưa nhỉ?”, cô châm biếm rồi bắt đầu trèo lên, nhưng thật ra Jane đã buộc mình tỏ ra hóm hỉnh. Trong lòng cô mỗi lúc một buồn hơn kể từ khi họ nhìn thấy thung lũng. Đến dần khu dân cư nghĩa là thời gian họ bên cạnh nhau càng lúc càng rút ngắn. Trong lúc còn ở trong rừng, chỉ có hai người bị giam hãm ở nơi hoang vắng, biệt lập, cô không hề cảm nhận được thời gian đang trôi qua.

Giờ thì cô không thể phớt lờ sự thật, rằng sẽ nhanh thôi, trong vài ngày nữa thậm chí ít hơn, những giây phút anh và cô bên nhau sẽ kết thúc. Cô có cảm giác như mình đã lãng phí quá nhiều thời gian, như thể thứ quý giá nhất sắp vượt khỏi tầm tay rồi mới chợt nhận ra mình đã từng nắm giữ nó. Jane hốt hoảng khi nghĩ mình vừa khám phá ra tình yêu để rồi vượt mất nó ngay sau đó, bởi vì đã không còn đủ thời gian để tình yêu của họ lớn lên.

Grant đưa tay xuống và tóm lấy Jane, anh dễ dàng nhấc cô lên ở vài bước cuối. “Em cứ thả lỏng đi, chúng ta sẽ ở đây một lúc. Đây là cơn bão lớn nhất từ trước tới giờ.”

Jane cẩn thận quan sát chỗ trú ẩn của họ. Nó không hẳn là một cái hang động, mà chỉ to hơn một chút so với chỗ hõm trên bề vách đá, sâu khoảng tám feet. Phía trên đầu họ là một mép đá chìa ra cao khoảng mười đến mười một feet ở cửa và chỉ cao tầm năm feet ở cuối hang. Trong hang gồ ghề và có một tảng đá to cỡ một chiếc ghế tình nhân có hình dáng như củ lạc, nằm gần miệng hang. Nhưng nó hoàn toàn khô ráo, và bởi vì hang không sâu nên không tối đen, vì thế Jane thấy mình không cần bới lông tìm vết làm gì nữa.

Đã quen với giác quan ma quái về thời tiết của Grant, Jane không ngạc nhiên khi bắt đầu nghe thấy tiếng mưa rào rào trút xuống cành cây lúc anh vừa trải tấm bạt ở cuối hang. Anh trải nó sau tảng đá lớn, tận dụng nó để che chắn cho họ. Cô ngồi xuống tấm bạt và co chân lên, vòng hai cánh tay quanh đầu gối rồi chống cằm, lắng nghe tiếng mưa mỗi lúc một nặng hạt hơn.

Chẳng mấy chốc ngoài kia như có tấm màn nước dày đặc và âm ã, che khuất cả tầm nhìn của họ, tưởng chừng như họ đang ở dưới một cái thác nước. Jane có thể nghe thấy tiếng sấm rền vang, và cảm thấy mặt đất bên dưới rung chuyển. Giờ trời đã tối vì màn mưa đã tẩy sạch những tia nắng xuyên qua vòm lá dày đặc. Cô có thể thấy rõ hình dáng Grant đang đứng ở cửa hang, anh đang tựa vai vào vách đá, thỉnh thoảng rít từng hơi thuốc.

Vì cơn mưa làm nhiệt độ không khí giảm xuống nên cô cảm thấy toàn thân lạnh buốt. Ghì chặt lấy đôi chân để tìm kiếm chút hơi ấm, Jane nhìn chăm chăm vào hình dáng lờ mờ của bờ vai mạnh mẽ, nổi bật trước màn mưa xám. Grant không phải người đàn ông dễ thấu hiểu. Bản thân anh vốn mờ ảo như rừng rậm nhưng chỉ cần nhìn thấy dáng lưng vững chãi đó là Jane cảm thấy an toàn và được che chở hơn bao giờ hết. Cô biết anh sẽ bảo vệ mình khỏi bất cứ nguy hiểm nào. Anh đã hơn một lần mạo hiểm cuộc sống của mình như một chuyện hiển nhiên, như thể bị bắn là biến cố xảy ra hằng ngày vậy. Có lẽ với anh là thế, nhưng Jane không dễ dàng tiếp nhận được chuyện này.

Grant hút xong điếu thuốc bèn cuộn nó lại rồi nhét vào bao. Jane không tin là có kẻ nào đó sẽ theo dấu họ suốt cơn mưa, nhưng tính thận trọng đã là

bản năng thứ hai của Grant. Anh quay trở lại dáng vẻ điềm tĩnh quan sát cơn bão, lặng yên đứng canh gác trong lúc cô nghỉ ngơi.

Trong lòng cô quặn lại và nhói đau. Anh thật cô độc. Grant là một người đàn ông cứng rắn, lẻ loi, nhưng mọi thứ về anh đều hấp dẫn Jane như một thói nam châm mãnh liệt, lôi kéo cả trái tim lẫn thể xác cô.

Mắt Jane mờ nước khi cô ngắm nhìn anh. Khi chuyện này kết thúc, Grant sẽ bước đi như thể những ngày trong khu rừng này chưa hề tồn tại. Tất cả chỉ là công việc thông thường của anh. Những gì cô có thể có và từng có với anh chỉ là hiện tại, cũng có thể là vài ngày nữa trước khi chuyện này kết thúc. Và thế thì không thể nào đủ được.

Jane đang cảm thấy lạnh, run rẩy đến tận xương. Màn mưa dày đặc không ngớt đã mang theo hơi lạnh khủng khiếp. Và chính tâm trạng sâu thẳm trong lòng làm cô cảm thấy lạnh tới tận tâm can.

Theo bản năng, Jane bước tới bên cạnh Grant, hết như con mèo lượn lờ tìm kiếm hơi ấm và bị hơi ấm vững chãi cũng như sự khuây khỏa của anh cuốn hút. Cô lặng lẽ trượt tay quanh thắt lưng rắn chắc rồi vùi mặt vào khuôn ngực ấm áp kỳ diệu của Grant. Liếc nhìn xuống cô, lông mày anh nhướng lên dò hỏi nhẹ nhàng. “Em lạnh”, Jane thì thầm, tựa đầu vào anh và trầm ngâm nhìn cơn mưa.

Grant quàng cánh tay xung quanh vai Jane, ôm cô vào lòng và chia sẻ hơi ấm với cô. Cô rùng mình, anh chà sát bàn tay lên cánh tay trần của cô, cảm nhận làn da mát lạnh. Tự cho phép mình tiếp tục lang thang lên trên, vuốt ve xương gò má mượt mà của cô, dịu dàng vuốt lọn tóc rối khỏi khuôn mặt cô. Tâm trạng Jane không vui, cô mèo bé nhỏ ngộ nghĩnh này đang nhìn chăm chú vào màn mưa như thể nó sẽ không bao giờ tạnh, nỗi buồn dâng lên cả cặp mắt mờ nước và đôi môi căng mọng. Khum cầm cô trong bàn tay, anh nghiêng mặt cô để có thể quan sát vẻ mặt trầm lặng của cô. Khóe môi thô cứng của anh nở nụ cười. “Chuyện gì vậy, em yêu? Cơn mưa làm tâm trạng em tuột dốc sao?” Trước khi cô có thể trả lời, Grant đã cúi xuống và hôn cô, sử dụng liệu pháp chữa trị của riêng mình.

Bàn tay Jane vươn tới, níu lấy vai anh làm điểm tựa. Miệng anh thô ráp và đòi hỏi, thật quá ngọt ngào. Những gì cô mong muốn là hương vị của Grant và cảm xúc của anh. Răng cô hé mở, chậm chạp tìm kiếm đầu lưỡi anh. Sâu thẳm bên trong Jane, một ngọn lửa bắt đầu cuộn xoáy, và cô cũng uốn cong người dán chặt lấy Grant trong vô thức, anh đọc được hành động đó ngay tức thì.

Khẽ nhắc môi ra khỏi môi cô, anh thì thào, “Em yêu, hành động này như đang mời gọi anh”.

Đôi mắt đen láy thoáng sững sốt khi Jane nhìn anh. “Em nghĩ là thế”, cô thì thầm.

Grant buông đôi tay cánh tay xuống và xiết chặt quanh hông Jane, nhắc bổng cô lên ngang với anh. Cô quàng tay quanh cổ anh và hôn anh cháy bỏng, đắm chìm trong hương vị và cảm giác của đôi môi anh, thậm chí không nhận thức được anh đã di chuyển cho đến khi anh đặt mình nằm xuống trên tấm vải bạt. Ánh sáng lờ mờ ở góc hang đã che giấu mọi cảm xúc trong mắt anh, nhưng Jane có thể cảm nhận được cái nhìn mãnh liệt của đôi mắt màu hổ phách trên người mình khi Grant lặng lẽ bắt đầu mở từng khuy áo. Miệng Jane trở nên khô khốc, nhưng những ngón tay run run của cô lần với tới ngực anh và cô cũng lần lượt mở từng cúc áo của anh.

Khi áo của hai đều mở tung, Grant khẽ nhún vai để áo rơi xuống và ném nó trên tấm bạt, ánh mắt anh chưa bao giờ rời khỏi Jane. Giật mạnh áo ra khỏi lưng quần, anh tóm lấy mép áo và kéo tuột nó ra khỏi đầu. Anh cũng ném nó sang một bên, hoàn toàn phơi bày bộ ngực trần vững chãi. Cũng như ngày trước, thân hình bán khỏa thân của anh đã mê hoặc cô. Ngực Jane đau đớn, chỉ hít thở thôi cũng khó khăn. Sau đó những ngón tay ấm nóng, chai sần bắt đầu luồn dưới áo cô, trên bầu ngực cô, nâng niu nó vào vừa khít trong lòng bàn tay anh. Hơi ấm của tay anh tương phản với làn da mát lạnh của Jane, làm cô thở hổn hển trong cơn choáng váng vì khoái lạc. Khép mắt lại, cô uốn cong người theo tay anh. Ngực anh nhấp nhô trên từng hơi thở sâu, rúng động.

Jane nhận thấy ham muốn căng thẳng phát ra từ anh trong những đợt sóng dữ dội. Không như những người đàn ông khác cô từng biết, Grant làm

cô nhận thức sâu sắc bản năng giới tính của anh, của chính mình và những công năng của nó. Con nhận nhạo trống rỗng bắt đầu giày vò giữa hai chân Jane, và theo bản năng cô khép hai chân lại để cố làm dịu đi cơn nhức nhối.

Chân cô chỉ lướt qua một cử động nhẹ nhàng nhưng Grant cũng cảm nhận được. Một bàn tay anh rời khỏi bầu ngực Jane và trượt xuống bên dưới, đi qua bụng và hông rồi đến bắp đùi đang khép chặt của cô. Những ngón tay anh không ngừng vuốt ve Jane và một cơn khoái lạc bùng nổ dọc theo cơ thể cô. Tiếng rên rỉ khe khẽ thoát khỏi đôi môi cô, sau đó cô ưỡn người về phía anh. Grant khám phá cô qua lớp vải quần, tạo nên những đợt sóng khoái lạc, choáng váng đến nỗi đầu gối Jane mềm nhũn và cô rướn mình áp vào anh, bầu ngực trần bị ép phẳng dưới lồng ngực thô ráp sạm lông và vạm vỡ của anh.

Grant nhanh chóng đặt cô nằm xuống trên tấm bạt, quỳ bên cạnh, hai bàn tay anh dữ dội và cấp bách. Anh phải tạm dừng để cởi đôi giày ống của cô, và chỉ trong khoảnh khắc, Jane đã khóa thân, ngoại trừ chiếc áo sơ mi vẫn khoác hờ trên vai cô. Không khí ẩm ướt làm cô rùng mình, và cô vươn tới anh. “Em lạnh”, Jane rên rỉ khe khẽ, “Sưởi ấm cho em với”.

Cô dâng hiến cho anh quá cởi mở và chân thật, nhưng anh vẫn muốn nhiều hơn nữa. Anh đã ôm Jane lúc cô gần như khóa thân trong vòng tay vào hôm trước. Trong dòng suối, làn da mịn như nhung đã được trao cho anh, nhưng anh đã không đủ thời gian khám phá cô như anh muốn. Cơ thể cô vẫn là điều bí ẩn đối với Grant, anh muốn chạm vào từng centimet da thịt cô, nếm và thưởng thức làn da lụa là, mềm mại này.

Mắt Jane mở to dò hỏi khi Grant quỳ gối bên cô, giữ bản thân tránh khỏi vòng tay rộng mở của mình. “Vẫn chưa đâu, em yêu”, anh nói, giọng trầm trầm. “Để anh ngắm nhìn anh trước.” Nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Jane và ấn chúng xuống tấm bạt phía trên đầu cô, khiến bầu ngực đầy đặn, xinh xắn cong lên như thể khăn nài miệng anh. Neo giữ cổ tay cô bằng một tay, Grant trượt bàn tay còn lại đến đôi gò bồng đảo đầy cảm dỗ đang nhẹ nhàng nhấp nhô theo hơi thở của cô.

Một âm thanh hỗn hển khẽ thoát khỏi cổ họng Jane. Tại sao anh giữ tay cô như thế? Bị giữ như thế, trải ra cho anh ngắm nhìn, làm cô cảm thấy bất

lực và bị bóc trần một cách kinh khủng, nhưng cùng lúc cô cũng cảm thấy an toàn đến kỳ lạ. Grant gần sát đến nỗi Jane cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ anh, ngửi được mùi xạ hương nam tính của làn da anh. Cô cong người cố gắng áp mình vào làn da ấm áp và đượm mùi xạ hương đó, nhưng anh lại ép cô xuống sàn lần nữa.

Jane thấy mình như đang nằm trên đồng lửa, da cô bùng cháy với khoái cảm sắc bén, đắm chìm trong cảm giác ngây ngất và không thể chịu đựng được. Cô quần quai, ghì chặt đôi chân lại, cố gắng kiềm chế cơn nhức nhối đang đe dọa kiểm soát cô.

Dưới sự vuốt ve của anh, Jane bắt đầu run rẩy mãnh liệt. “Grant”, cô rên rỉ, giọng như van nài, run run, bất lực.

“Từ từ đã nào”, anh dỗ dành, thổi hơi thở ấm nóng qua da thịt cô. Anh muốn cô quá mãnh liệt đến nỗi thấy mình sắp nổ tung, nhưng cùng lúc đó, anh cứ muốn vuốt ve, muốn ngắm nhìn Jane uốn cong người càng lúc càng cao hơn nữa vì muốn anh. Anh say đắm da thịt cô và vẫn cố gắng thỏa mãn bản thân.

Jane đã lên đỉnh trong vòng tay anh, ánh mắt bị bao phủ bởi màn sương của cảm xúc chấn động mạnh mẽ đến nỗi cô đã thét lên trong vô thức.

Jane siết chặt tay trên tấm bạt, cắn chặt môi để kìm nén tiếng rên rỉ khi cơ thể cô được lấp đầy và căng ra vì xúc cảm. Grant dừng lại, cơ thể to lớn của anh run rẩy trên người Jane, anh cho cô thời gian để chấp nhận mình. Lúc này đột nhiên Jane cảm thấy không thể chịu đựng được bất cứ khoảng cách nào giữa họ nữa, cô rướn người lên, đón nhận lấy tất cả của anh, vươn tay ra để kéo anh lại gần.

Cô hoàn toàn không để ý đến những giọt nước mắt đã chảy dài thành vệt lóng lánh hai bên thái dương, nhưng Grant nhận ra chúng và nhẹ nhàng lau đi bằng ngón tay cái thô ráp của mình. Grant bắt đầu chuyển động chậm chậm. Quá gần tới đỉnh điểm của sự bùng nổ đến nỗi sống lưng cũng cảm giác được niềm hạnh phúc bay bổng này, nhưng anh muốn để dành đến cuối cùng. Grant muốn cảm dỗ Jane để cô lại bùng nổ thỏa mãn lần nữa, anh muốn nhìn thấy cô điên cuồng trong vòng tay anh.

“Em vẫn ổn chứ?”, anh hỏi, giọng khàn khàn, khẽ ném giọt nước mắt mới trào khỏi khóe mắt cô. Nếu làm đau Jane thì anh sẽ không kéo dài thêm nữa cho dù dừng lại ngay lúc này sẽ khiến anh như bị xé toạc ra từng mảnh.

“Vâng, em ổn”, Jane thì thào, bàn tay vuốt ve những cơ bắp đang rung động ở lưng anh. Ổn... đúng là một từ hay để diễn tả cảm giác tuyệt vời một cách hoang dại khi cô được hoàn toàn thuộc về anh. Jane chưa từng mơ có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc như thế này. Cứ như thể cô tìm lại được một nửa kia mà trước đây cô không nhận ra mình đã lạc mất. Cô chưa từng mơ rằng mình có thể có cảm giác như vậy. Những ngón tay của Jane vô thức bấu chặt vào lưng anh khi những chuyển động chậm rãi, kéo dài bắt đầu đốt cháy cơ thể cô.

Grant cảm nhận được sự hưởng ứng của Jane và mãnh liệt chôn vùi môi mình vào chỗ hõm nhạy cảm giữa cổ và xương quai xanh của cô, khẽ cắn nhẹ chỉ vừa đủ cho cô cảm nhận nơi anh vừa cắn. Cô rên rỉ, âm thanh mềm mại, dịu dàng mất kiểm soát đó khiến Grant gần như phát cuồng, rồi anh đánh mất tự chủ.

Tại đây, lúc này, Grant không còn nhận thức về thời gian, không còn nghĩ đến những nguy hiểm đang rình rập, anh chỉ còn biết đến người phụ nữ đang nằm bên dưới mình. Khi ở trong vòng tay Jane, anh không còn chút cảm giác về bóng tối băng giá trong trí óc và tâm hồn mình.

Kết thúc cơn lốc mãnh liệt của cảm xúc, họ nằm im lìm, kiệt sức bên nhau. Mỗi người đều do dự không biết phải làm gì vì đều e sợ sẽ phá vỡ sự yên ấm mong manh mà họ đang có. Đôi vai to lớn của Grant như sắp nghiền nát cô, khiến Jane thấy thật khó thở, nhưng cô sẽ rất vui sướng nằm đó với anh trong suốt quãng đời còn lại. Những ngón tay của cô chậm rãi vuốt ve mái tóc vàng sẫm đẫm mồ hôi. Grant không rời khỏi cô, mà thay vào đó anh nằm hẳn trên người Jane, ôm ghì chặt cô vào lòng rồi lơ mơ ngủ.

Có lẽ giữa họ đã tiến triển quá nhanh, nhưng Jane không thấy hối hận về điều đó. Cô hạnh phúc mãnh liệt khi dâng hiến bản thân cho Grant. Cô chưa từng yêu bao giờ, chưa từng muốn khám phá những bí ẩn thể xác giữa nam

và nữ. Thậm chí cô còn tin chắc rằng mình không phải là người có đam mê thể xác, và đã quyết định hưởng thụ cuộc sống cô độc. Bây giờ thì toàn bộ nhận thức của Jane đã thay đổi, như thể cô đã khám phá ra kho báu bên trong bản thân mình. Sau khi bị bắt cóc, cô đã bắt đầu né tránh mọi người, ngoại trừ một vài người đáng tin cậy mà mình yêu quý như: bố, mẹ, Chris, và vài người bạn.

Ngay cả khi kết hôn với Chris, cô vẫn cô độc, không thể chia sẻ cảm xúc với anh ấy. Có lẽ đó là lý do tại sao cuộc hôn nhân của họ đổ vỡ, bởi cô đã không sẵn sàng để anh lại đủ gần để trở thành người chồng thật sự. Ồ, họ đã từng có những thân mật vợ chồng, nhưng Jane không đáp lại, và hiển nhiên Chris đã ngừng làm phiền cô. Đó chính xác là những gì cô cảm nhận: Bị làm phiền. Chris xứng đáng có được người vợ tốt hơn. Anh là bạn thân nhất của cô, nhưng chỉ là một người bạn chứ không phải người tình. Chris hạnh phúc hơn rất nhiều với người phụ nữ mà anh đã tái hôn, người phụ nữ đó ấm áp, sẵn sàng đáp lại anh và luôn tôn sùng anh.

Cô quá chân thật với bản thân để vờ rằng cuộc hôn nhân của họ thất bại là do Chris. Đó hoàn toàn là lỗi của cô và Jane biết điều đó. Cô nghĩ mình là người phụ nữ khiêm tốn. Giờ thì cô đã biết mình cũng có tình cảm nồng nàn, ấm áp của người phụ nữ đang yêu... bởi vì đây là lần đầu tiên cô biết yêu. Cô đã không thể đáp lại những cảm xúc của Chris, vì đơn giản là cô không yêu anh như một người phụ nữ nên yêu một người đàn ông mà cô ta cưới.

Jane đã hai mươi chín tuổi, cô sẽ không giả vờ ra vẻ e thẹn khi bản thân mình không cảm thấy thế. Cô yêu người đàn ông đang nằm trong vòng tay mình, và cô sẽ tận hưởng trọn vẹn nhất bất cứ khoảng thời gian nào mà cô có với anh. Hy vọng là cô sẽ có anh cả cuộc đời này, nhưng nếu số phận không thể như vậy, cô sẽ không để bản tính bẽn lẽn lừa mất bất cứ giây phút nào trong khoảng thời gian mà họ có. Cuộc đời cô hầu như đã trôi dạt đi hai mươi năm trước khi nó thật sự bắt đầu. Cô biết rằng đời người và thời gian quá quý giá để có thể lãng phí.

Ebook: **Kiko**

Nguồn ebook: <http://cungquanghang.com>

Có thể việc này đối với Grant không có ý nghĩa gì để trân trọng và yêu thương như đối với cô. Trực giác của Jane mách bảo rằng cuộc đời anh cay đắng hơn cô nhiều, rằng anh đã chứng kiến những thứ làm thay đổi con người mình và đánh cắp niềm vui trong đôi mắt anh. Những trải nghiệm đã làm Grant cứng rắn hơn và để lại trong anh sự căm trọng phi thường. Nhưng kể cả khi anh chỉ muốn giải khuây một chút với cô hay cần giải quyết nhu cầu sinh lý, thì tình yêu của cô cũng đủ lớn để có thể trao cho Grant tất cả những gì anh cần từ cô, không hề chần chừ. Jane yêu cũng giống như khi cô làm mọi việc khác, toàn tâm toàn ý và thật dũng cảm.

Grant khẽ cựa mình, nhồm người dậy và nhìn cô chăm chú. Đôi mắt vàng rực của anh vẫn khuất trong bóng tối, nhưng có điều gì đó trong mắt anh khiến trái tim Jane đập nhanh hơn, khi anh nhìn cô theo cái cách mà một người đàn ông nhìn người phụ nữ thuộc về anh ta. “Anh quá nặng so với em.”

“Phải rồi, nhưng em không quan tâm.” Jane siết chặt đôi tay quanh cổ Grant, cố gắng kéo anh nằm xuống lại, nhưng sức anh thật sự lớn hơn cô nhiều, nên hiển nhiên, cô chẳng thể làm anh nhúc nhích nổi.

Anh trao cho cô một nụ hôn thật nhanh và mãnh liệt. “Trời đã tạnh mưa rồi, chúng ta phải đi thôi.”

“Chúng ta không thể ở lại đây đêm nay sao? Chúng ta có an toàn không?”

Anh không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nhấc mình lên rồi ngồi dậy, với tay tới đóng quần áo, và như thế đã đủ cho một câu trả lời. Cô thở dài, nhưng cũng ngồi dậy và vợ lấy đóng quần áo của mình. Tiếng thở dài đột nhiên khựng lại khi Jane bắt đầu nhận thức các vết bầm tím khác nhau mà cô vừa thu hoạch được sau khi làm tình trên mặt đất.

Jane có thể thề là anh không hề nhìn cô, nhưng khả năng nhận thức mọi thứ xung quanh của Grant thật kinh hoàng. Đầu anh giật mạnh một vòng và cau mày lại. “Anh có làm đau em không?”, anh đột nhiên hỏi.

“Không, em không sao mà.” Grant có vẻ không tin lời đảm bảo của cô. Khi họ từ từ tuột dốc đến đáy của hẻm núi, anh đi lên trước cô. Anh nhắc bổng Jane lên vai và ôm cô đi tiếp mấy mét cuối con dốc, mặc kệ cô giật mình rồi sau đó biến thành cái tiệt và phản đối.

Phản kháng lại Grant thật phí thời gian, vì dù gì thì anh cũng chỉ đơn giản lơ tịt cô đi. Khi anh yên lặng đặt cô xuống và bắt đầu bước tiếp, Jane không có lựa chọn nào khác ngoài bước theo anh.

Buổi chiều hôm đó họ nghe thấy tiếng trực thăng hai lần, và cả hai lần Grant đều kéo cô nấp sau bụi rậm, chờ cho đến khi âm thanh hoàn toàn biến mất rồi mới bước ra. Thấy Grant mím chặt môi là cô biết anh không nghĩ mấy chiếc trực thăng ngẫu nhiên quần xung quanh đây. Họ đang bị săn đuổi, và nhờ những lùm cây rậm rạp của khu rừng họ mới không bị bắt. Jane căng thẳng khi nghĩ đến việc hai người sắp ra khỏi khu rừng. Cô không chỉ lo sợ bản thân mình, mà còn lo cho cả Grant. Anh đã đặt bản thân vào tình thế nguy hiểm chỉ vì ở cùng cô. Turego muốn bắt sống cô, nhưng Grant không có giá trị với hắn.

Nếu có thể lựa chọn giữa mạng sống của Grant và việc giao cho Turego thứ hắn muốn, Jane biết cô sẽ chọn Grant. Cô sẽ phải tóm lấy thời cơ với Turego, nhưng bây giờ thì không thể tiếp cận hắn như cách cô đã làm lần đầu. Bây giờ hắn đã biết cô không phải thứ đồ chơi lãng nhãng, quyen rũ những gã giàu có. Cô đã biến hắn thành thằng ngốc và hắn sẽ không đòi nào quên.

Grant bước qua thân cây to lớn đổ ngang đường, xoay người ôm lấy thắt lưng và nhắc bổng Jane qua thân một cách nhẹ nhàng. Anh ngừng lại, vén một lọn tóc rối khỏi khuôn mặt cô, dịu dàng một cách đáng kinh ngạc. Cô biết đôi tay đó có thể giết chết người như thế nào. “Em quá trầm lặng”, anh khẽ nói. “Em làm anh nghĩ em đang dự tính kế hoạch gì đó, anh thấy lo rồi đấy.”

“Em chỉ đang suy nghĩ”, cô biện hộ.

“Đó chính là điều anh lo sợ.”

“Nếu Turego bắt được chúng ta...”

“Hắn sẽ không làm được”, anh nói dứt khoát. Nhìn chăm chú vào mặt cô, bây giờ Grant đã thấy nhiều hơn ở người phụ nữ quyến rũ với mắt đen láy ấy. Bây giờ anh đã hiểu Jane, biết sự can đảm và mạnh mẽ, biết cả nỗi sợ hãi bí mật cũng như bản tính lạc quan tỏa sáng của cô. Anh cũng biết cả tính khí nóng nảy của Jane, cô có thể bùng nổ và dụi đi chỉ trong phút chốc.

Lời khuyên của Sabin là thà thủ tiêu cô nhanh gọn còn hơn để Turego bắt được cô, Grant đã chứng kiến đủ kiểu chết tàn bạo nên đã đồng ý với Sabin rằng đó là một lựa chọn mang tính thực tế vào thời điểm đó. Nhưng đó là trước khi anh biết Jane, ném trái hương vị và cảm nhận làn da lụa là của cô, ngắm nhìn cô trở nên hoang dại bên dưới anh. Bây giờ nhiều thứ đã thay đổi rồi. Grant cũng đã thay đổi, theo cái cách mà anh chẳng hề chào đón cũng như trông đợi, nhưng anh buộc phải thừa nhận. Jane đã trở nên quan trọng đối với anh. Anh không cho phép điều đó xảy ra, nhưng theo thời gian, anh phải chấp nhận nó. Jane có thể là của anh cho đến khi cô an toàn, nhưng không còn lâu nữa. Anh không có chỗ ở ổn định cho một gia đình, bởi anh vẫn không chắc mình có bao giờ sống ngoài ánh sáng một lần nữa được không.

Cũng như Sabin, anh đã lẫn khuất quá lâu trong bóng tối. Những vết u ám trong tâm hồn vẫn còn đó, chúng vẫn hiện ra trong đôi mắt vô cảm của anh. Chúng vẫn nhìn thấy những điều khủng khiếp đến không thể chấp nhận được.

Nếu theo đúng kế hoạch ban đầu, họ đã lên chiếc trực thăng đó và cô sẽ an toàn ở nhà lúc này. Và anh sẽ không bao giờ thật sự hiểu cô, anh sẽ trả Jane về với bố cô và rời ra đi dễ dàng. Nhưng thay vào đó, họ buộc phải trải qua những ngày chỉ có hai người với nhau. Họ đã ngủ bên cạnh nhau, cùng nhau ăn, cùng chia sẻ những thời khắc hiểm nguy và sự hóm hỉnh. Có lẽ tiếng cười quen thuộc với anh hơn. Grant đã ném trái nhiều loại nguy hiểm với nhiều người, nhưng sự hài hước thì thật hiếm hoi trong cuộc đời anh.

Quý tha ma bắt người phụ nữ như cô đi. Trong khi Grant trông chờ một ả đàn bà hư hỏng, xung xịa, thì Jane lại sống động, hiền hậu, và còn rất

quyến rũ. Cô thật đáng nguyên rủa vì đã khiến những gã đàn ông ham muốn cô, vì đã làm chính anh ham muốn cô. Lần đầu tiên trong đời, Grant cảm thấy cơn ghen tuông căm giận dâng lên trong lòng ngực. Anh biết mình sẽ phải rời xa cô, nhưng cho đến lúc đó, anh muốn Jane là của anh, chỉ của riêng mình anh. Nhớ đến cảm giác cơ thể cô bên dưới thân mình, Grant biết rằng anh phải có cô lần nữa. Đôi mắt vàng rực của anh nheo lại khi cảm giác chiếm hữu mãnh liệt đang bóp nghẹt lấy tim anh. Khuôn mặt anh hiện lên biểu cảm hung hăng đã bị kìm nén, đây là nét mặt mà những người quen biết khi thấy sẽ không dám khiêu khích anh. Bình thường Grant Sullivan đã đủ nguy hiểm rồi, lúc giận lên anh thật sự nguy hiểm chết người. Bây giờ Jane là của anh, và mạng sống cô đang bị đe dọa.

Anh đã đánh mất quá nhiều thứ: tuổi trẻ, nụ cười, niềm tin, thậm chí là một phần nhân tính của mình. Grant không thể chịu đựng được việc phải mất thêm bất cứ điều gì khác. Anh tuyệt vọng cố gắng đoạt lại tâm hồn mình. Anh cần tìm lại chàng trai Georgia năm nào dù chỉ một phần nhỏ, chàng trai đã chân trần dạo bước trong bùn lầy ẩm áp trên cánh đồng, chàng trai đã học cách sống sót trong đầm lầy bí ẩn mê mông. Tham gia cuộc chiến ở Đông Dương đã bắt đầu công cuộc phá hủy phần người trong anh, và những năm tháng hoạt động tình báo gần như đã hoàn thành việc đó.

Jane và sự can đảm gan dờ của cô đã trở thành nguồn sống ẩm áp duy nhất mà Grant đã cảm nhận được trong những năm qua.

Anh vươn tay ra, những ngón tay mạnh mẽ ngấp ngừng chạm nhẹ vào gáy cô. Jane ngạc nhiên, tò mò nhìn anh, và nụ cười mong manh trên môi cô dần xóa tan biểu cảm dữ dội mà anh không kịp che giấu.

“Grant, có chuyện gì không ổn sao?”

Không suy nghĩ, anh kéo Jane đến gần và hôn lên đôi môi căng mọng của cô, đôi môi vẫn còn hơi sưng sau những gì họ đã chia sẻ trong hang đá. Grant tận hưởng đôi môi đó, chậm rãi hôn thật sâu. Cô nức nở vì khoái lạc, quàng cánh tay quanh cổ anh và nhón chân lên để ấn sâu hơn nữa vào anh. Grant cảm nhận được điểm nối mềm mại giữa hai bắp đùi cô và ghì chặt lấy Jane, cơ thể anh run rẩy vì khao khát khi cô tự động điều chỉnh mình cho khớp với phần cứng rắn của anh.

Cô là của anh, như chưa bao giờ thuộc về bất cứ người đàn ông nào khác.

Sự an toàn của Jane phụ thuộc vào việc anh có thể đưa cô ra khỏi đất nước này nhanh đến mức nào, vì anh có cảm giác Turego càng lúc càng đến gần chỗ họ. Hắn sẽ không bao giờ bỏ cuộc nếu chưa lấy được đoạn vi phim. Grant thì sẽ không đòi nào để Turego đụng đến Jane thêm lần nào nữa. Rồi môi cô ra, anh thì thào bằng giọng thô ráp, “Giờ em là của anh. Anh sẽ chăm sóc em”.

Jane ngả đầu tựa vào ngực anh. “Em biết”, cô khẽ nói.

Chương 8

Đêm đó đã vĩnh viễn thay đổi cách Jane nghĩ về bóng tối. Biết rằng nỗi khiếp sợ bị bỏ mặc một mình trong bóng đêm sẽ vẫn còn tồn tại, nhưng khi Grant chạm vào cô, anh có thể đẩy lùi nỗi sợ hãi. Bóng tối lúc này lại trở thành chiếc chăn ấm áp, an toàn cuộn chặt xung quanh hai người, tách biệt họ khỏi thế giới. Lúc này cô chỉ còn cảm nhận bàn tay anh trên cơ thể mình và lãng quên đêm tối.

Grant hôn cho đến khi cô bám chặt lấy anh, lặng lẽ cầu xin anh giải thoát mình khỏi ham muốn mà anh đã khuấy động. Sau đó anh nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo cho cả hai, rồi lăn người xuống, nhắc cô lên, “Sáng nay anh đã làm em đau”, Grant nói, giọng anh thật trầm và thô ráp. “Lần này em làm chủ, tận hưởng sự thoải mái bao nhiêu tùy em đây.”

Thoải mái không phải là vấn đề, làm tình với anh là niềm hạnh phúc tột đỉnh nguyên sơ và Jane không thể đặt giới hạn nào cho điều đó. Cô bắt đầu mất kiểm soát, chuyển động hoang dã trên người anh và khoái cảm không thể kìm nén của Jane cuối cùng cũng kéo đứt sợi chỉ kiểm soát mỏng manh mà anh cố gắng duy trì. Niềm hạnh phúc hoang dã họ trao nhau đã xóa sạch tâm trí Jane, đầu óc cô trống rỗng, chỉ trừ anh và tình yêu cuộn xoáy trong cô. Không còn bóng tối. Với đam mê và ham muốn dữ dội của cơ thể mình, Grant đã cuốn cô ra khỏi bóng đêm. Khi cô thiếp đi trong vòng tay anh, bóng tối u ám, dày đặc chẳng thể nào vây lấy họ nữa.

Sáng hôm sau, như mọi khi, Jane từ từ tỉnh giấc, cựa mình, khẽ lẩm bẩm rồi rúc vào cơ thể ấm áp, rắn chắc tuyệt vời bên dưới thân mình, thậm chí ngay cả trong giấc ngủ cô cũng biết đó là Grant. Jane chớp chớp mắt và thấy trời vẫn còn tối, vì vậy cô lại nhắm mắt rồi quay sang vùi mặt vào cổ anh.

“Trời sắp sáng rồi, em yêu”, Grant thì thầm qua những lọn tóc của Jane, nhưng vẫn không thể bắt bản thân mình buông cô ra để ngồi dậy và mặc quần áo. Bàn tay anh trượt khắp làn da trần mượt mà của cô, tiếp tục khám phá mọi chỗ mà mình đã vuốt ve và âu yếm suốt đêm qua. Sự hưởng ứng của cô vẫn đốt cháy anh. Jane cười mở và phóng khoáng, ham muốn và dâng hiến cho anh quá chân thật đã làm Grant quên cả hít thở.

Jane rên rỉ và anh kéo cô ngồi dậy, sau đó rướn người kéo mở vạt liềm và để ánh sáng lò mờ tràn vào. “Em dậy chưa nào?”

“Vẫn chưa”, Jane càu nhàu, ngả người dựa vào anh và ngáp.

“Chúng ta phải đi thôi.”

“Em biết”, cô lẩm bẩm gì đó trong miệng, quơ tay tìm thấy thứ mà cô cho là áo sơ mi của mình và bắt đầu cố gắng gỡ nó ra. Cái áo quá to, Jane ỉu xìu dừng tay lại và đưa nó cho Grant. “Em nghĩ là áo của anh đấy. Nó quá to so với em.”

Grant cầm lấy cái áo, còn Jane bò quanh tìm cho đến khi cô mò được cái áo của mình dưới tấm mền mà họ đã nằm lên. “Anh không thể trộm một chiếc xe tải hoặc cái gì đó tương tự sao?”, cô hỏi, thậm chí còn chẳng muốn nghĩ đến phải cuộc bộ thêm một ngày nữa.

Anh không cười phá lên, nhưng cô có thể cảm thấy khóe môi anh giật giật.

“Đó là phạm pháp, em biết mà.”

“Đừng có cười nhạo em! Chắc anh phải học nhiều khóa huấn luyện chuyên môn nhĩ? Chẳng lẽ anh không biết đấu dây dẫn lửa sao?”

Grant thở dài. “Anh đoán mình có thể khởi động bất cứ thứ gì ta tìm thấy, nhưng ăn trộm một chiếc xe cũng đồng nghĩa với việc thông báo cho Turego biết tung tích của chúng ta.”

“Chúng ta còn cách Limon bao xa? Chắc là mình có thể đến đó trước khi Turego lùng sục hết tất cả những ngôi làng từ đây đến đó chứ?”

“Quá rủi ro, cung à. Đánh cược an toàn nhất của mình là vượt qua phía đông khu đầm lầy, sau đó đi xuống hướng ven bờ biển. Chúng ta không thể bị theo dấu vết ở đầm lầy.” Grant dừng lại. “Anh cần vào trong làng tìm thức ăn, còn em vẫn sẽ núp nguyên trong rừng.”

Jane giật lùi lại. “Có mà điên ấy.”

“Chết tiệt, em không biết là nếu mình thò mặt ra sẽ rất nguy hiểm hả?”

“VẬY còn *mặt anh* thì sao? Ít nhất em có màu tóc và mắt tương tự nhiều người khác. Đừng quên, tên lính đã thấy anh, và chắc hẳn, anh bạn phi công của anh cũng đã kể cho bọn canh gác về anh, vì thế chúng sẽ biết ta ở cùng nhau. Đó là chưa kể đến cái bờm tóc dài, vàng hoe của anh chắc chắn không phổ biến đến mức đấy đâu.”

Grant vò mái tóc bờm xờm của mình, hơi ngạc nhiên là nó đã dài thế này. “Vẫn không thay đổi được gì đâu.”

Cô khoanh tay ương bướng. “Anh sẽ chẳng đi bất cứ đâu mà không có em.”

Im lặng bao trùm giữa họ trong một khoảnh khắc. Khi Jane bắt đầu nghĩ mình đã giành được chiến thắng một cách quá dễ dàng thì Grant lên tiếng, tông giọng êm ả đến nỗi nó khiến cô rùng mình, ớn lạnh xương sống, bởi vì đó là giọng điệu khó nghe nhất mà cô từng biết. “Em sẽ làm theo những gì anh nói, hoặc anh sẽ trói em lại, nhét khăn vào miệng rồi vút em vào trong lều.”

Giờ thì đến lượt Jane im thin thít. Sự thân mật giữa họ hôm qua khiến cô quên mất anh là một chiến binh trước, sau đó mới là người tình của mình. Dù lúc Grant làm tình với cô rất đam mê, rất dịu dàng, nhưng anh cũng là người đàn ông đã hạ gục và vác cô băng rừng. Jane không còn oán anh chuyện đó sau khi trao thân cho anh, nhưng đây là điều gì đó hoàn toàn khác. Cô cảm thấy như thể Grant đang cố ý nhắc mình nhớ bản chất mối quan hệ bản năng nguyên thủy giữa họ, muốn Jane nhận thức rằng sự thân mật thể xác giữa họ không làm cô bình đẳng trong mắt anh. Cảm giác cứ như anh tận hưởng thân xác cô bởi cô sẵn lòng dâng hiến, nhưng không thấy lý do gì để cô có thể tác động đến anh.

Jane quay mặt đi, lóng ngóng với cái áo của mình rồi cuối cùng cũng làm nó thẳng ra. Cô không để Grant thấy chút dấu vết tổn thương nào trong mắt mình, cô đã biết tình yêu mình cảm nhận được hoàn toàn chỉ đến từ một phía.

Anh chộp lấy cái áo cô đang cầm và ném nó đi. Jane giật mình ngược nhìn anh. “Em phải mặc áo, anh nói chúng ta cần phải...”

“Anh biết mình nói gì”, Grant gầm gừ, đẩy cô nằm xuống trên tấm mền. Bị cảm dỗ bởi cơ thể mềm mại của Jane, nhận ra mình đã làm cô tổn thương và cái “ngược cầm” đặc thù để che giấu cảm xúc, tất cả điều đó khiến Grant không thể nào nhớ được vấn đề cấp bách là phải đi tiếp. Lỗi băng sâu trong lòng ngăn anh không nói được Jane có ý nghĩa như thế nào đối với mình. Những năm sống bên bờ vực của sự sống và cái chết đã ăn sâu vào anh, Grant vẫn chưa bỏ được cái kiêu lãnh đậm của chính mình, và có lẽ anh sẽ chẳng bao giờ có thể làm được. Tính cách này vẫn đóng vai trò trọng yếu, giúp anh khép kín những phần quan trọng nhỏ, xa cách và lạnh lùng. Dầu vậy, anh không thể để Jane quay mặt đi với biểu hiện cảnh trọng, trống rỗng như vậy được. Cô là của anh và giờ là lúc cô nên chấp nhận điều đó.

Anh ôm lấy cô, cơ thể họ khóa chặt thân mật với nhau. Anh đắm chìm trong những làn sóng khoái cảm mãnh liệt khiến họ níu chặt nhau, cùng nhau vươn tới tột đỉnh của đam mê.

Grant không còn cảm thấy nhu cầu cô lập bản thân mình. Jane đã lấy đi một phần con người mà anh không hề muốn giao ra nhưng chẳng có cách nào ngăn lại được. Như thể anh đã trèo lên chiếc xe đang trượt dốc và không có cách nào để thoát ra được cho đến khi nó lăn đến cuối đường. Grant chỉ còn cách phải tiếp tục cuộc hành trình và có ý định tận dụng mọi khoảnh khắc khoái lạc mình có thể có trong khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Bàn tay Jane dịu dàng vuốt mái tóc vàng sẫm bờm xờm và vén chúng ra khỏi trán anh. Cô không biết điều gì đã gây ra sự kích động đột ngột và mãnh liệt này, nhưng cô chẳng quan tâm. Quan trọng là, bất chấp mọi thứ, Grant cần cô theo cái cách bản năng nguyên thủy mà anh không hề mong muốn nhưng cũng không thể chối từ. Đây không phải là những gì cô muốn, nhưng đó là khởi điểm. Jane nhẹ nhàng vuốt ve vai anh, cảm nhận những cơ bắp rắn chắc ẩn dưới làn da rám nắng của anh. Các cơ bắp co giật rồi giãn ra dưới bàn tay cô và anh thả lỏng người trên cơ thể cô khi phản ứng căng thẳng qua đi.

“Bây giờ chúng ta thật sự phải đi rồi”, anh làu bàu trên ngực cô.

“Umm”, cô không muốn nhúc nhích, chân tay nặng nề, hoàn toàn thả lỏng không còn chút hơi sức. Cô có thể vui sướng nằm đó đến hết ngày, ngủ lơ mơ bên anh và thức dậy làm tình lần nữa. Jane biết sự yên bình này sẽ không kéo dài, chẳng bao lâu sau anh cự mình và tách cơ thể họ ra.

Họ không nói gì trong lúc mặc đồ ngoại trừ tiếng sột soạt của quần áo, cho đến khi Jane bắt đầu buộc dây giày. Grant vươn tới và nâng cằm cô lên, ngón tay chà xát khắp môi dưới của cô. “Hứa với anh”, anh đòi hỏi, bắt cô nhìn mình, “Hứa rằng em sẽ làm theo những gì anh nói, không tranh cãi. Đừng bắt anh phải trời em lại.”

Anh đang yêu cầu điều gì, sự vâng lời hay sự tin tưởng đây? Jane ngập ngừng, sau đó nghe theo bản năng mình. “Được rồi”, cô thì thầm. “Em hứa với anh.”

Mặt anh giãn ra, ngón tay cái vuốt ve khóe môi cô. “Anh sẽ chăm sóc cho em”, anh nói và lời đó có ý nghĩa hơn cả một lời hứa hẹn.

Họ tháo dỡ căn lều, sau đó Jane lấy ra phần thức ăn nghèo nàn còn sót lại. Cô dốc hết chai nước khoáng có ga cuối cùng vào trong bi đông của Grant rồi quăng mấy chai rỗng đi, bẻ đôi thanh lương khô cuối cùng mà cô để dành. Nó cùng với một chai nước nhỏ nhỏ là bữa sáng của họ, và đó cũng là những mẫu thức ăn cuối cùng mà họ có.

Buổi sáng gần như đã trôi qua, khi nhiệt độ và độ ẩm tăng cao đến mức hầu như không thể chịu nổi thì Grant dừng lại và nhìn xung quanh. Anh chùi mồ hôi trên trán bằng tay áo. “Chúng ta đến gần ngôi làng rồi. Ở nguyên đây, anh sẽ quay lại trong một giờ hoặc tầm đó.”

“Chính xác thì ‘hoặc tầm đó’ là bao lâu?”, cô hỏi một cách lịch sự, nhưng âm thanh phát ra từ hai hàm răng nghiền chặt làm Grant cười nhăn nhó.

“Là đến khi anh quay lại.” Anh lấy khẩu súng lục ra khỏi vỏ bao và đưa nó cho cô. “Anh đoán em cũng biết cách sử dụng khẩu này phải không?”

Jane cầm cây súng từ tay anh, miệng cô mím lại nghiêm nghị. “Em biết. Sau khi bị bắt cóc, bố đã khăng khăng bắt em học cách tự bảo vệ mình. Trong đó bao gồm khóa học về các loại súng ngắn, cũng như các lớp học tự vệ.” Bàn tay thanh mảnh của cô điều khiển khẩu súng với vẻ nghiêm chỉnh và thành thạo bất đắc dĩ. “Em chưa từng thấy loại nào như khẩu này. Nó là loại gì vậy?”

“Một khẩu Bren mười li”, anh lầm bầm.

Cô nhướn mày. “Không phải loại này vẫn còn đang được thí nghiệm sao?”

Grant nhún vai. “Bởi vài người nào đó. Anh đã dùng nó được một thời gian rồi, nó đúng là thứ anh muốn.” Anh nhìn cô mấy giây, sau đó cau mày. “Em có thể sử dụng được không nếu anh đưa nó cho em?”

“Em không biết”. Mối Jane run run mỉm cười. “Hãy hy vọng là em không cần dùng nó.”

Grant vuốt tóc cô, rất hy vọng cô không bao giờ phải tìm thấy đáp án cho câu hỏi của anh. Anh không bao giờ muốn có bất cứ thứ gì làm phai nhạt nụ cười tươi sáng của Jane. Cúi xuống, anh hôn cô mãnh liệt, trọn vẹn, rồi không nói một lời, nhẹ nhàng lẩn vào trong rừng. Jane nhìn chăm chăm vào khẩu súng một lúc lâu, rồi bước đến gần một cái cây bị đổ cạnh đó và cẩn thận kiểm tra trước khi ngồi xuống.

Jane không thể nào thả lỏng được. Các dây thần kinh trong đầu cô căng như dây đàn, và dù cô không ngó nghiêng xung quanh vì mỗi tiếng chim kêu, hoặc tiếng khi huyên náo, hay những tiếng xào xạt trong các lùm cây, nhưng các giác quan của cô đã trở nên rất nhạy bén với đủ loại âm thanh, tiếng ồn. Cô đã bắt đầu quen có Grant ở bên, chỉ cần có sự hiện diện của anh thôi cũng đủ khiến cô cảm thấy được che chở. Không có anh, cô cảm thấy dễ bị tổn thương và cô đơn hơn cả trước đây.

Nỗi sợ hãi đang ăn mòn Jane, nhưng đó là sợ hãi vì lo cho Grant chứ không phải bản thân cô. Jane biết rất rõ mình đang dính vào chuyện gì và chấp nhận mọi nguy hiểm như là cái giá phải trả, nhưng Grant bị liên lụy chỉ vì cô. Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với anh, cô biết mình sẽ không thể chịu đựng nổi và điều đó làm cô thấy sợ. Làm sao anh có thể kỳ vọng việc đi vào một ngôi làng nhỏ mà không bị chú ý. Mọi thứ về anh đều rất dễ gây sự chú ý, từ vóc dáng đến mái tóc bờm xờm hoe vàng và đôi mắt màu hổ phách hoang dã đó. Cô biết mục tiêu duy nhất của Turego là mình, và bởi vì Grant đã bị nhìn thấy khi họ đi cùng nhau, nên bây giờ cuộc sống của anh cũng ở diện ngàn cân treo sợi tóc như cô vậy.

Đến lúc này Turego hẳn phải biết cô đang giữ đoạn vi phim. Hẳn giờ chắc vừa điên tiết vừa tuyệt vọng, điên tiết vì cô đã biến hẳn thành thằng đàn, và tuyệt vọng vì cô có thể phá hủy sự nghiệp chính trị của hẳn rồi. Jane vịn xoắn những ngón tay lại với nhau, đôi mắt đen đăm đăm nhiều dự định. Cô nghĩ đến việc phá hủy cuộn phim, để chắc chắn rằng nó không rơi vào tay của Turego hoặc bất cứ băng đảng hay chính phủ thù địch nào khác nhưng cô không biết nó chứa thông tin gì, chỉ biết rằng nó quan trọng. Jane không muốn phá hủy những thông tin mà chính quốc gia của mình có thể cần đến. Không chỉ vậy, cô có thể phải cần nó để làm công cụ trao đổi.

George đã dạy dỗ cô rất tốt, nhồi nhét cho cô các thủ thuật quỷ quyệt, nhanh gọn của ông, các thủ thuật đã làm ông vô danh đến nỗi chỉ vài người biết đến sự tồn tại của ông. Nếu bị dồn vào đường cùng, cô sẽ tận dụng mọi lợi thế mà mình có, làm bất cứ điều gì mà cô phải làm... nhưng cô hy vọng tình thế sẽ không tuyệt vọng đến mức ấy. Kịch bản tuyệt vời nhất sẽ là Grant có thể đưa cô trốn ra khỏi đất nước này. Một khi đã an toàn trên đất Mỹ, Jane sẽ tìm cách liên lạc và trao trả cuộn phim cho những người nên có nó. Sau đó, cô có thể tập trung theo đuổi Grant cho đến khi anh nhận ra mình không thể sống thiếu cô. Còn viễn cảnh tồi tệ nhất cô có thể tưởng tượng là Grant sẽ gặp chuyện không may. Jane lập tức lảng tránh mọi ý nghĩ tiếp theo trong đầu mình.

Grant đã tổn thương quá nhiều rồi. Anh là một chiến binh mạnh mẽ, cứng rắn, nhưng anh phải chịu đựng nhiều vết sẹo vô hình trong lòng cũng như những vết in trên cơ thể. Anh đã nghỉ hưu và cố gắng rút lui, nhưng cuộc sống khắc nghiệt phản chiếu qua đôi mắt ấy đã nói với cô rằng anh vẫn sống tách biệt trong bóng tối, nơi ánh mặt trời và hơi ấm không thể xuyên qua.

Bản năng bảo vệ mãnh liệt trào dâng trong Jane. Cô mạnh mẽ và đã từng trải qua những khó khăn đó, cô tự vượt qua được tuổi thơ kinh hoàng đã làm tê liệt cảm xúc của mình. Cô không cho phép điều đó bẻ gãy đôi cánh của mình và học được cách bay cao hơn nữa, hưởng thụ cuộc sống tự do thay vì chìm trong bóng tối. Nhưng Jane không đủ mạnh mẽ để sống cuộc sống không có Grant bên cạnh. Cô phải biết rằng anh vẫn sống sót và khỏe mạnh, hoặc sẽ không còn tia nắng ấm áp nào trong đời mình nữa. Nếu có bất cứ ai dám làm hại anh...

Mồ hôi rịn ra hai bên thái dương và nhỏ giọt xuống giữa ngực Jane. Cô thở dài, tự hỏi mình đã đợi trong bao lâu rồi. Cô lau mặt và xoắn búi tóc lên đỉnh đầu để giảm bớt cảm giác nóng bức sau gáy. Trời quá nóng! Không khí ẩm thấp, da cô như bị đắp một tấm mền được hun nóng và ẩm ướt làm Jane thấy ngột ngạt, khó thở. Trời sẽ đổ mưa sớm thôi, thời điểm này bão thường xuyên ập đến.

Cô dõi theo đàn kiến bò ngang qua một lúc lâu, sau đó cố gắng tiêu khiển bằng cách đếm các loại chim khác nhau đang bay lượn và líu lo trên tầng lá rậm rạp phía trên đầu mình. Trong rừng nhiệt đới bạt ngàn sự sống, Jane đã học được rằng, đi xuyên rừng khá an toàn nếu đi một cách thận trọng, nhưng đây không phải là việc cô muốn thử mà không có Grant. Sự hiểu biết và kinh nghiệm là của anh. Nhưng cô không còn đoán chắc rằng cái chết đang chờ mình phía sau mỗi bụi cây. Động vật trong khu rừng rậm này hầu hết đều nhút nhát, và chạy trốn chết để trốn con người. Vậy nên, sinh vật nguy hiểm nhất trong rừng chính là con người.

Hơn một giờ đã trôi qua, sống lưng Jane cứ có cảm giác bị châm chích rất khó chịu, cô vẫn ngồi nguyên một chỗ, bộ quần áo xanh đen hoàn lẫn với tán lá xung quanh, các giác quan của cô luôn trong tư thế cảnh giác.

Jane không nghe hay thấy điều gì bất thường cả, nhưng cái cảm giác rờn rợn dọc xương sống cứ tăng lên. Nguy hiểm đang ở gần đây, rất gần. Cô từ từ di chuyển, chú ý đến từng tiếng lá xào xạc, và những con côn trùng lúc nhúc đằng sau gốc cây đổ ngang. Chúng ẩn náu trong những dây leo và bụi rậm chết, ăn xác cây cỏ thụ đã mục. Và rồi cảm giác nặng nặng của khẩu súng lục Jane cầm trên tay nhắc cô nhớ rằng Grant hẳn có lý do để bỏ nó lại cho cô.

Cô nhác thấy một chuyển động thoáng qua, nhưng cô chỉ liếc mắt để thăm dò. Vài giây dài đằng đằng trôi qua trước khi cô lại thấy nó một lần nữa, một góc của làn da rám nắng và hình thù gì đó màu xanh lá, không phải màu xanh của cỏ cây hay động vật nào, trừ khi đó là một cái mũ. Người đàn ông đang di chuyển chậm rãi, cẩn trọng, tạo ra vài tiếng động nhỏ. Hắn mang một khẩu súng trường và đang hướng về phía ngôi làng.

Tim Jane nện thình thịch trong ngực. Grant có thể chạm mặt hắn ta, nhưng anh cũng có thể bị tập kích bất ngờ, trong khi tên lính du kích này thì đang truy bắt anh. Jane không nghi ngờ rằng Grant sẽ chiến thắng như thường lệ, nhưng nếu bị đột kích từ đằng sau, anh có thể bị bắn trước khi có cơ hội đánh trả.

Tiếng chong chóng trực thăng đang quạt phành phạch trên không trung, vẫn còn ở xa, nhưng báo hiệu cuộc truy lùng gắt gao. Jane đợi đến khi tiếng ồn đi xa, cô hy vọng rằng tiếng trực thăng sẽ cảnh báo Grant. Ất hẳn là như vậy, anh quá thận trọng để lơ là cảnh giác. Cô biết ơn vì sự xuất hiện của chiếc trực thăng nếu không còn chuyện gì khác xảy ra.

Cô phải tìm được Grant trước khi anh gặp một trong những tên du kích và trước khi chúng phát hiện ra cô. Gã này không phải là người duy nhất tìm kiếm cô.

Cô đã học được nhiều từ Grant trong những ngày qua, biết cách bước đi không một tiếng động như anh, và cả bản năng sử dụng nơi trú ẩn tốt nhất có thể. Jane lướt vào trong rừng, di chuyển chậm rãi, cúi đầu xuống thấp, và luôn ở đằng sau hoặc bên hông của kẻ theo dõi. Tim cô đập loạn trong lồng ngực vì quá khiếp sợ, gần như nghẹt thở, nhưng cô không ngừng nhắc nhở bản thân rằng mình không còn lựa chọn nào khác.

Tóc cô bị dây leo có gai giật ngược lại, đau đến ứa nước mắt trong khi cô phải cắn chặt môi để nén tiếng khóc đau đớn theo phản xạ. Run lẩy bẩy, cô gỡ tóc ra khỏi dây leo. Ôi Chúa ơi, Grant đang ở đâu chứ? Hay anh bị bắt rồi?

Đầu gối run rẩy khủng khiếp đến nỗi cô không thể khom người bước đi được nữa. Jane bắt đầu bò bằng cả hai tay và hai chân như Grant đã dạy, luôn lên trong các lùm cây dày nhất giữa cô và người đàn ông, lóng ngóng nắm chặt khẩu súng trong tay khi cô di chuyển.

Có tiếng sấm ầm ầm từ xa, báo hiệu cơn mưa thường ngày đang đến gần. Cô vừa sợ vừa cầu cho trời mưa. Tiếng mưa sẽ lấn át mọi âm thanh và

làm giảm tầm nhìn đến một vài centimet, tăng cơ hội trốn thoát của cô nhưng đồng thời sẽ làm Grant khó có thể tìm ra cô.

Tiếng lách cách nho nhỏ trong bụi cây đằng sau cảnh báo Jane, nhưng lúc cô xoay người lại thì đã quá muộn. Trước khi cô có thể lia khẩu súng lên, hắn đã quật cô xuống rồi đá văng khẩu súng ra khỏi tay cô đồng thời vặn cánh tay cô ra đằng sau, sau đó vùi mặt cô xuống nền đất. Jane thở hổn hển, và gần như nghẹt thở bởi đầu gối hắn ta đang ấn trên lưng cô. Miệng cô bị nhồi đầy lá cây mục và ẩm ướt. Xoay đầu qua một bên, Jane nhổ bùn đất ra. Cô cố gắng vặn vẹo giật tay ra, hắn chửi thề và xoắn tay cô lên cao hơn đằng sau lưng, bóp nghẹt tiếng kêu đau đớn trong họng cô.

Có ai đó gào lên từ đằng xa, hắn đáp lại, nhưng tai Jane đang lùng bùng và cô không thể hiểu được bọn chúng nói gì. Sau đó hắn ta thô lỗ khám xét người cô, một tay trượt lên khắp cơ thể Jane và khiến cô điên tiết, mặt đỏ dừ. Khi biết cô không còn thứ vũ khí nào khác, hắn thả tay cô ra và lật cô nằm ngửa lên.

Jane chuẩn bị ngồi dậy thì hắn giơ khẩu súng, dí sát vào mặt cô. Cô nhìn nó, sau đó liếc mắt nhìn chằm chằm vào ke đang bắt giữ mình. Có lẽ cô có thể khiến hắn mất cảnh giác. “Anh là ai?” Cô giả vờ gặng hỏi như một người phụ nữ giận dữ đang bị đau, và gạt nòng súng ra như thể nó là côn trùng. Đôi mắt đen của hắn nheo lại một cách ngạc nhiên, sau đó là đắn đo. Jane hùng hổ lao tới, dí mặt cô sát vào mặt hắn, để cho hắn thấy đôi mắt giận dữ của mình. Dùng tất cả vốn tiếng Tây Ban Nha mà cô biết, liên tục nói với hắn những gì cô nghĩ. Để tăng hiệu quả, cô thêm vào tất cả những lời chửi rủa báng bổ mình học được ở trường đại học, thậm chí coi nghĩa của tất cả từ cô đang chửi bới hắn, trong khi trông hắn càng lúc càng choáng váng hơn.

Cô cứ chỉ trỏ vào ngực hắn nhiều lần, bước dồn về phía hắn, và hắn ta thật sự buộc phải lùi lại vài bước. Sau đó, những tên khác cũng tới, trong đó có một người cô đã chạm trán trước đây, và tên bắt giữ cô bắt đầu bình tĩnh lại.

“Câm miệng!”, hắn ta hét lên.

“Tôi không cần”, Jane hét trả, nhưng một tên khác tóm lấy và trói cổ tay cô lại. Điên tiết, Jane đá ngược ra đằng sau, chiếc giày ống của cô đá trúng ống quyển hắn. Hắn hét lên vì đau đớn, sau đó quay phắt người cô lại và giơ nắm đấm lên, nhưng vào lúc cuối hắn không ra tay. Turego chắc hẳn đã ra lệnh không được làm cô bị thương, ít nhất là cho đến khi hắn moi được thông tin mình muốn.

Lắc lộn tóc rối ra khỏi mắt, Jane nhìn chòng chọc vào những kẻ bắt giữ cô. “Các người là ai? Các người muốn gì?”

Chúng lờ đi và thô bạo đẩy cô về phía trước. Vì cánh tay bị trói chặt đằng sau, Jane mất thăng bằng và vấp chân lên mớ dây leo hỗn độn. Cô không thể lấy lại thăng bằng và ngã nhào ra đất. Một trong những tên lính chốt lấy cô theo bản năng. Cô giả vờ như vô tình gạt trúng chân của hắn, làm hắn ngã dúm dúm vào bụi rậm. Jane hạ cánh trên đồng rẫy cây trời khỏi mặt đất với một cú giật nảy làm cô choáng váng và lúng búng lỗ tai.

Grant bất ngờ xuất hiện. Một giây trước anh không ở đó, giây kế tiếp anh đã ở giữa họ. Ba cú ra đòn chớp nhoáng với cánh tay tạt vào mặt và cổ tên đầu tiên khiến hắn ngã gục như con búp bê bị gãy. Còn tên bị Jane gạt chân đã hét và cố gắng giơ súng lên nhưng Grant đá văng nó đi, giáng một cú vào cằm hắn. Một tiếng ạch ghê tởm vang lên, đầu hắn giật ngược ra sau và ngã bổ nhào.

Grant thậm chí không cần dùng sức, nhưng mặt anh đánh lại và điên tiết khi anh kéo cô ngồi dậy và cột cần xoay cô đi. Con dao dễ dàng cắt đứt sợi dây đai buộc quanh cổ tay cô. “Tại sao em không ở yên tại chỗ anh dặn?”, Grant nghiêng răng. “Nếu anh không nghe thấy tiếng em hét lên...”

Cô không muốn nghĩ đến điều đó. “Em đã ở chỗ đây”, Jane phản kháng lại. “Cho đến khi hai tên đó đi ngang qua. Em cố gắng trốn và tìm anh trước khi anh xông thẳng vào chúng.”

Grant không chút kiên nhẫn liếc cô một cái. “Anh sẽ giải quyết chúng.” Anh chốt lấy cổ tay và bắt đầu kéo cô theo sau mình. Jane định biện hộ cho bản thân, sau đó lại thở dài. Bởi vì quá hiển nhiên rằng anh *đã giải quyết*

chúng, cô có thể nói gì nữa đây? Thay vào đó cô tập trung vào bước chân để tránh những tán lá và dây leo có gai.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Im lặng nào!”

Có tiếng nổ lớn, rồi Grant đẩy cô xuống đất, lấy cơ thể mình che chắn. Jane thở hổn hển, ban đầu cô nghĩ đó là tiếng sấm của cơn bão đang đến làm anh giạt mình, rồi tim cô bắt đầu đập loạn trong lồng ngực khi cô nhận ra tiếng nổ đó là gì. Họ vừa bị bắn. Hai tên lúc này không phải là kẻ duy nhất ở gần đây. Mắt Jane nhìn trùng trùng vào vũng nước đen, chúng đang bắn Grant, không phải nhằm vào cô. Chúng được ra lệnh bắt sống cô. Nỗi khiếp sợ bóp nghẹt cổ họng và cô níu chặt lấy anh.

“Grant! Anh không sao chứ?”

“Không sao”, anh làm bầm, vòng tay quanh người Jane và cùng cô bò đến chỗ nấp đằng sau cây gỗ gụ lớn, tha cô đi y hệt loài thú săn mồi của nó. “Khẩu Bren đâu rồi?”

“Hắn đá văng nó ra khỏi tay em... ở đằng kia.” Cô chỉ tay vào chỗ mình để mắt khẩu súng. Grant liếc nhìn quanh để xem cái cây có che chắn đủ cho mình đi tìm cây súng không và chửi thề khi xác định việc này quá nguy hiểm.

“Em xin lỗi”, Jane nói, đôi mắt nâu sậm tràn ngập áy náy.

“Quên nó đi.” Grant tháo khẩu súng trường ra khỏi vai, chuyển động của anh chắc chắn và nhanh nhẹn khi sử dụng khẩu súng. Jane nằm sát mặt đất, quan sát trong khi anh nhìn xung quanh thân cây khổng lồ. Ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt hổ phách của Grant khiến cô thấy hơi sợ, trong khoảnh khắc này anh là một chiến binh thực thụ, đã được huấn luyện quá chuyên nghiệp, mạnh mẽ, lạnh lùng để xem xét tình huống và xác định các bước tiếp theo.

Một phát súng khác rít lên rồi xuyên qua những cái cây, vỏ cây văng sượt qua gần mặt Grant. Anh giật lùi lại, sau đó chùi vết máu chảy xuống gò má vì bị một mảnh vỏ đạn văng trúng.

“Cúi thấp xuống”, anh ra lệnh, giọng nhẹ và dứt khoát. “Trườn qua những bụi cây ngay đằng sau chúng ta và không dừng lại dù có bất kỳ chuyện gì. Chúng ta phải đi khỏi đây.”

Mặt Jane trắng bệch khi nhìn thấy máu chảy dài xuống mặt anh, nhưng cô không nói gì cả. Kiềm chế những cơn run rẩy, cô nghe lời chỉ dẫn, nằm bẹp xuống và trườn qua những bụi cây. Cô cảm thấy Grant ở ngay đằng sau, nắm cổ chân để chỉ đường cho cô. Anh cố tình đi sau cô để che chắn đường đạn bắn tới, tim Jane siết lại đau đớn khi nhận ra điều đó.

Tiếng sấm vang lên rất gần làm mặt đất như rung chuyển. Grant liếc nhìn lên. “Mưa đi”, anh thì thầm. “Mưa đi nào!”

Cơn mưa bắt đầu sau một vài phút, lách tách xuyên qua kẽ lá, sau đó nhanh chóng tăng lên thành trận lụt ầm ầm như cô đã hy vọng. Họ ướt đẫm ngay lập tức, như thể vừa bị đẩy vào thác nước. Grant đẩy cô tiến lên phía trước, lờ đi bất cứ tiếng động nào mà họ tạo ra bởi vì tiếng ầm ầm của cơn mưa đã lấn át mọi thứ khác. Họ bò đi được khoảng một trăm yard, sau đó anh kéo Jane đứng thẳng dậy và kê miệng sát tai cô. “Chạy đi”, anh hét lên, vừa đủ để bản thân mình nghe được qua tiếng mưa dội xuống.

Jane không biết làm thế nào mà mình có thể chạy được, nhưng cô đã chạy. Chân cô đang run lẩy bẩy, hoa mắt và mất phương hướng, nhưng bằng cách nào đó nó đã di chuyển khi Grant kéo cô xuyên qua rừng với tốc độ khủng khiếp. Tầm nhìn nhòe đi, Jane chỉ có thể thấy một mớ lộn xộn màu xanh và mưa, luôn luôn là mưa. Dù không biết hai người đang chạy đi đâu, nhưng cô tin bản năng của Grant sẽ dẫn đường cho họ.

Đột nhiên, họ dừng lại nghỉ chân ở bìa rừng, người ta đã chặt bót các tán cây ở đây, cố gắng đem văn minh đến một vùng nhỏ của rừng mưa nhiệt đới. Loạng choạng băng ngang qua các cánh đồng lầy lội bởi cơn mưa, Jane đi đứng được là nhờ Grant nắm chặt tay cô. Cô đã ngã quỵ một lần và anh kéo lê cô vài bước trước khi kịp nhận ra cô bị ngã. Grant không nói lời nào,

bé thốc Jane lên vai và vác khơi khơi như trước đây, chứng tỏ anh không có chút mệt mỏi nào như cô.

Jane nhắm mắt lại và bám lấy anh, đã bị hoa mắt rồi bây giờ còn thêm buồn nôn nữa, vì dạ dày cô bị xóc nảy trên đôi vai rắn như thép của Grant. Mọi thứ xung quanh đã trở thành cơn ác mộng của vũng bùn bất tận cứ dạt vào họ, bao bọc cả hai trong tấm màn xám dày đặc, không nghe thấy gì xung quanh. Nỗi khiếp sợ vốn được cuộn chặt lại thành một khối nặng nề, lạnh buốt trong lòng, giờ đã vỡ tan ra khi cô nhìn thấy máu trên khuôn mặt Grant. Cô không thể chịu đựng được nếu có chuyện gì xảy ra với Grant, đơn giản là không thể...

Grant nhấc cô ra khỏi vai, đỡ cô dựa vào một thứ gì đó cứng và lạnh. Jane chống tay vào đó lấy điểm tựa và lơ mơ nhận ra đó là bề mặt kim loại. Anh giật mạnh để mở cửa chiếc xe bán tải cũ kỹ và bề cô lên rồi đẩy vào cabin xe. Anh uyển chuyển vặn người trượt vào sau bánh lái, sau đó đóng sầm cửa lại.

“Jane”, anh lo lắng, tóm chặt lấy vai cô và lắc. “Em ổn không? Có bị thương không?”

Jane khóc nức nhưng mắt cạn khô. Cô vươn bàn tay run rẩy chạm vào vết máu đã chảy xuống khuôn mặt đầm nước mưa của Grant. “Anh bị thương rồi”, Jane thì thầm, tuy không thể nghe thấy lời cô dưới tiếng mưa đang trút âm âm lên trần chiếc xe tải cũ kỹ, nhưng anh có thể đọc cử động của đôi môi và ôm ghì cô vào lòng mình, hôn vội lên mái tóc ướt sũng của Jane.

“Anh chỉ bị xước nhẹ thôi, em yêu”, anh trấn an cô. “Còn em thì sao? Em không sao chứ?”

Jane gắng gượng gạt đầu, níu chặt lấy anh, cảm nhận hơi ẩm lạ thường từ cơ thể Grant dù quần áo anh ướt sũng nước. Anh ôm cô một lúc, sau đó kéo hai cánh tay đang quàng quanh cổ mình xuống và đặt cô ngồi bên ghế phụ lái. “Ngồi yên đây trong khi anh khởi động cái xe này. Ta sẽ thoát khỏi đây trước khi tạnh mưa và bọn chúng kịp đuổi tới.”

Grant cúi xuống dưới gầm xe, lôi ra mớ dây dẫn lòng nhùng.

“Anh đang làm gì vậy?”, cô điếng người hỏi anh.

“Đầu dây nối cái thùng cô lỗ sĩ này”, Grant trả lời, cười nhả nhỏ với cô. “Nhìn kỹ nhé, bởi em cứ khăng khăng đòi anh làm chuyện này. Chắc hẳn là em sẽ muốn trộm một chiếc xe tải vào lúc nào đấy nhỉ.”

“Anh không thể nào nhìn rõ đường để lái trong cơn mưa thế này”, Jane nói, giọng vẫn còn thì thào vô lực, thật không giống với bản chất tươi vui, thản nhiên thường ngày của cô. Grant nhíu mày, nhưng anh không thể dừng lại để ôm cô vào lòng và cam đoan với cô rằng mọi thứ sẽ ổn cả thôi. Bản thân anh cũng còn chẳng tin chắc vào điều đó, mọi thứ đã lệch khỏi quỹ đạo, làm anh nhớ lại bản thân mình ghét bị bán đến thế nào... và giờ Jane cũng trở thành mục tiêu. Grant chán ghét tất cả những cái bẫy này nhiều đến nỗi trong mắt hiện lên vẻ chết chóc, ánh mắt này đã trở thành huyền thoại trong những khu rừng rậm và các cánh đồng lúa ở Đông Nam Á.

“Anh nhìn thấy vừa đủ để có thể đưa chúng ta thoát khỏi đây.”

Grant nối hai sợi dây lại với nhau, động cơ rên rỉ và rung chuyển, nhưng không khởi động được. Làm bầm chửi thảm, anh thử lại lần thứ hai, cuối cùng máy đã khởi động. Anh gạt cần số và đạp côn. Họ trông tránh lên đường với chiếc xe già cỗi đang rên rỉ và phản kháng. Mưa nặng hạt đến nỗi cái cần gạt nước mỏng manh trên kính chắn gió hầu như vô dụng, nhưng dường như Grant biết mình đang đi đâu.

Jane nhìn xung quanh, ngỡ ngàng khi thấy rất nhiều tòa nhà qua màn mưa và nhiều ngã rẽ trên con đường họ đang đi. Đây là một trong những ngôi làng thịnh vượng, có rất nhiều đồ đạc hiện đại và nơi này trông chẳng giống một ngôi làng lân cận rừng rậm chút nào.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”, cô hỏi.

“Miền Nam, em yêu. Tới Limon hay hét ra cũng phải đi xa nhất có thể bằng cái thùng khôn khổ này.”

Chương 9

Limon. Cái tên nghe như thiên đường và khi Jane bám chặt vào cái ghế rách tả tơi của chiếc xe bán tải cũ kỹ, thành phố đó dường như ở xa tít mù. Đôi mắt sẫm màu mở to bất lực khi cô nhìn chằm chằm vào tấm kính chắn gió mờ nước mưa, cố gắng nhìn ra con đường. Grant chỉ có thể liếc nhanh nhìn cô vì anh phải tập trung lái xe trong tình trạng thời tiết này. Giữ giọng điềm tĩnh, anh nói, “Jane, lánh thật sát vào trong góc đi. Tránh đầu ra khỏi cửa sổ sau lưng, em hiểu không?”.

“Hiểu”, cô vâng lời, lùi vào trong góc. Chiếc bán tải này có một cửa sổ nhỏ ở đằng sau và hai cái nhỏ hơn ở hai bên cửa xe, chừa lại hai hốc sâu ở trong hai góc. Một cái nhíp xe hỏng đâm vào đui làm Jane phải nhòm mông lên. Phần đệm ghế ở phía trong góc hầu như không còn, chỉ còn lại vài miếng vải vớ vẫn trùm lên dàn nhíp xe. Grant đang ngồi trên miếng bao bố cáu bẩn chắp vá đủ chỗ. Nhìn xuống dưới sàn xe, cô lại thấy một cái lỗ thùng to tương sát cánh cửa.

“Cái xe này quả là đặc sắc đấy”, cô bình luận, lấy lại một chút điềm tĩnh.

“Ồ, nó tệ thật.” Chiếc xe nằm xiêu vẹo bên đâm lầy, và Grant phải dành tất cả sự tập trung của mình mới có thể điều khiển nó chạy được trên đường.

“Làm sao thì anh mới nói cho em biết chúng ta đang đi đâu?”

“Anh không thể. Anh đang đoán.” Grant mỉm cười một cách quỷ quyệt, dấu hiệu của adrenaline đang chạy đua khắp cơ thể anh. Đây là lúc thần kinh của anh hoạt động mạnh nhất, tập trung tất cả trí tuệ và kỹ năng để chống lại kẻ địch một cách nhạy bén và chuẩn xác. Nếu không phải Jane sẽ gặp nguy hiểm, chắc hẳn anh sẽ thích thú với trò chơi mèo vờn chuột này. Grant liều mạng liếc nhanh về phía Jane một lần nữa, cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút khi thấy cô đã bình tĩnh và đang kiềm chế nỗi sợ hãi của mình. Nỗi kinh hoàng vẫn còn đó, nhưng cô đã được trấn an.

“Anh nên là người có phán đoán tốt”, Jane thở hển hển khi chiếc xe tròng trành, nghiêng hẳn qua một bên. “Nếu để xe phi thẳng xuống vực, em thì sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Grant lại cười toe toét và cựa người không thoải mái. Anh chồm người qua vô lăng. “Em có thể lấy mấy cái ba lô này ra không? Chúng vướn vúi quá. Và để nó xuống!”

Jane chồm người qua chỗ ngồi và tháo quai mấy cái ba lô anh đang đeo, kéo chúng ra khỏi lưng Grant để anh có thể ngồi xuống. Làm sao cô lại có thể quên mất cái ba lô của mình chứ? Cơn tê liệt đã làm Jane hoàn toàn quên khuấy đi mất, cô kéo quai đeo luồn qua thắt lưng và cài chúng lại.

Anh không còn chú ý đến cô, nhưng lại cau mày chán nản và gõ gõ khớp ngón tay lên cái đồng hồ xăng. “Chết tiệt!”

Jane rên rỉ, “Đừng nói với em là xe hết xăng nhé!”.

“Anh không biết. Cái đồng hồ chết tiệt này không hoạt động. Chúng ta có thể có một bình đầy xăng hoặc nó có thể tắt ngóm bất cứ lúc nào.”

Jane nhìn quanh quất. Trời không còn mưa ào ào như trước nữa, dù vẫn còn nặng hạt. Sát hai bên đường là rừng rậm, và ngôi làng đã khuất hẳn khỏi tầm nhìn. Con đường không được lát nhựa và chiếc xe này cứ nảy lên từng chập trên mặt đất gồ ghề khiến cô phải níu chặt lấy ghế mới có thể ngồi yên. Nhưng dầu sao thì nó cũng là một con đường đúng nghĩa và chiếc xe vẫn chạy. Thậm chí nếu như bây giờ nó có chết máy thì tình trạng của hai người vẫn còn tốt chán so với lúc trước. Ít nhất thì bây giờ họ không bị bắn. Với chút may mắn, có thể Turego sẽ nghĩ họ còn đang đi bộ và tiếp tục lùng sục gần đó, ít nhất là trong một lúc. Mỗi giây phút quý giá trôi qua càng tăng thêm khoảng cách giữa họ và bọn truy đuổi.

Nửa giờ sau mưa tạnh và gần như ngay lập tức nhiệt độ bắt đầu tăng cao. Jane hạ cửa sổ phía mình xuống, tìm kiếm bất cứ chút không khí mát mẻ nào mà cô có thể nhận được. “Cái này có phải là radio không?”, cô hỏi.

Grant khịt mũi. “Em muốn nghe gì nào, top 40? Không, chiếc xe này không có radio.”

“Không cần phải cộc cằn vậy đâu”, cô khịt khịt mũi.

Grant tự hỏi mình đã từng bị cho là “cộc cằn” trước đây chưa. Anh từng bị gọi theo nhiều kiểu, nhưng chưa bị nói như vậy bao giờ. Jane có cách nhìn kỳ lạ đối với mọi thứ. Nếu họ chẳng may chạm trán với một con báo, chắc hẳn cô sẽ gọi nó là “con mèo đáng yêu” mất. Sự ham muốn quen thuộc dấy lên trong Grant, khiến anh không biết nên bóp cổ hay làm tình với cô. Gương mặt anh rạng rỡ hẳn khi cân nhắc xem điều nào làm mình sung sướng nhất.

Chiếc xe quệt phải một bụi cây đang chìa ra trên con đường hẹp. Jane đã thụp đầu xuống lúc cành cây chìa vào cửa sổ xe để không bị nó quệt trúng mặt, nhưng cả hai người đều bị nước mưa còn đọng trên lá văng vào người.

“Kéo cửa sổ lên đi”, anh ra lệnh, nỗi lo lắng làm giọng anh trở nên sắc bén, Jane nghe lời và ngồi trở lại vị trí cũ. Rồi cô cảm thấy mồ hôi chảy thành dòng trên khuôn mặt và dùng ống tay áo quệt ngang trán. Tay Jane quơ trúng mái tóc và kéo cả mớ tóc bết dính ra khỏi mặt, rồi thất kinh khi thấy đám tóc quăn rối bù. Cô sẽ trả bất cứ giá nào để được tắm! Tắm thật sự ấy, bằng nước nóng, xà phòng và dầu gội, chứ không phải kì cọ ở con suối lờm chờm đá. Thay quần áo sạch nữa! Jane nghĩ đến lược chải tóc trong ba lô nhưng cô không còn sức để lấy nó ra.

Ồ, cô không còn tâm trạng để lãng phí thời gian ao ước điều mình không thể có. Có những nhu cầu thiết yếu hơn cần được đáp ứng. “Anh tìm được thứ gì để ăn không?”

“Trong ba lô của anh.”

Jane chộp lấy cái ba lô và mở khóa, lôi ra một bao đựng bánh mì và phô mai. Đó là tất cả những gì họ có, nhưng cô không còn tâm trạng phàn nàn về thực đơn bị hạn chế này. Thức ăn là thức ăn. Lúc này, thậm chí đến mấy thanh lương khô cũng tốt nữa là.

Jane chồm người qua để lấy con dao từ thắt lưng Grant, rồi nhanh chóng cắt bánh mì và phô mai. Trong vòng chưa đầy một phút, cô đã làm xong hai miếng sandwich phô mai dày cộm và nhét con dao lại vỏ bao. “Anh có thể vừa tự ăn vừa lái xe không, hay là muốn em bón cho anh?”

“Anh có thể xoay xở được.” Vừa vật lộn với cái bánh lái vừa cầm bánh mì cùng lúc sẽ rất nguy hiểm, nhưng để bón được cho anh ăn thì Jane phải trượt lại gần, như vậy đầu cô sẽ lộ ra trước cửa kính sau lưng. Con đường đằng sau họ vẫn không một bóng người, nhưng Grant sẽ không mạo hiểm với sự an nguy của cô.

“Em có thể gói đầu vào lòng anh và bón cho anh mà”, Jane dịu dàng đề nghị, đôi mắt đen láy mơ màng và dịu dàng.

Grant gật nhẹ đầu, cả người anh căng cứng. “Em yêu, nếu em làm thế thật thì rất có thể anh sẽ lái cái thùng này lao thẳng vào gốc cây, em cứ ngồi nguyên đấy thì tốt hơn.”

Có phải chỉ mới ngày hôm qua thôi, anh đã có cô thật trọn vẹn trong cái hang đó? Anh biến cô thành của mình, chiếm trọn và thay đổi cô, cho đến khi Jane chẳng thể nhớ nổi trước khi gặp anh thì họ đã sống như thế nào. Trọng tâm toàn bộ cuộc sống của cô đã thay đổi, hướng về phía anh.

Những gì Jane đang cảm thấy đã bộc lộ rõ rệt qua đôi mắt, trên khuôn mặt biểu cảm của cô. Liếc nhanh để nhìn cô một cái thôi đã khiến Grant phải nuốt nước bọt để làm dịu bớt cái cổ họng đột nhiên khô cháy, và đôi tay anh siết chặt trên vô lăng. Anh muốn cô, ngay lập tức, anh muốn dừng xe lại và kéo cô đè ép trên người mình, sau đó chôn vùi bản thân vào nơi sâu kín nóng bỏng của cô. Hương vị của Jane vẫn còn văng vát trong tâm trí và cơ thể anh vẫn cảm nhận được sự mượt mà của làn da bên dưới mình. Có lẽ Grant sẽ không thể nào thỏa mãn mình với cô trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại của họ, nhưng sẽ cố, sự cố gắng ấy có thể khiến anh hạnh phúc tột đỉnh.

Họ ngón sạch mấy miếng sandwich, sau đó Jane đưa cho anh bi đông nước. Thứ nước khoáng có ga Perrier nhạt thết, nhưng ít ra thì nó vẫn là

nước và anh tu ừng ực. Khi Grant trả lại cô bình nước, Jane cũng nhận thấy mình đang uống ừng ực, cố gắng bổ sung nước cho cơ thể đã đổ quá nhiều mồ hôi. Trong xe quá nóng bức! Chẳng biết sao lúc đi xuyên qua rừng cũng không có chút gió nào thổi qua dưới tàng cây. Jane cảm thấy như bị đóng hộp trong chiếc xe tải này, y hệt con tôm luộc. Cô buộc bản thân phải ngừng lại và đóng nắp trước khi tu sạch bình nước.

Mười phút sau chiếc xe bắt đầu kêu phì phò và rền rĩ, sau đó động cơ hoàn toàn tắt ngúm, Grant cho nó tấp sát hết mức có thể vào lề của con đường hẹp. “Nó đã cố gắng gần hai giờ rồi”, anh nói, mở cửa xe và nhảy xuống.

Jane bò qua ghế anh ngồi và ra ngoài theo cùng hướng với anh, bởi Grant đã đậu sát bên lề đến nỗi cánh cửa bên cô bị cây chắn mát. “Anh nghĩ chúng ta đi được bao xa rồi?”

“Khoảng bảy mươi cây số hoặc hơn”, ngón tay anh nghịch nghịch lọn tóc của Jane và mỉm cười nhìn cô. “Em đủ sức để đi bộ chứ?”

“Trong một buổi tản bộ ban chiều đẹp thế này à, chắc chắn rồi, tại sao không chứ?”

Grant cúi đầu và hôn cô mãnh liệt. Trước khi cô có thể đáp lại, anh đã tách ra và đẩy cô vào lại trong rừng lần nữa. Anh quay trở lại chỗ chiếc xe, khi Jane ngoái đầu nhìn thì thấy Grant đang xóa dấu chân của họ, sau đó anh nhẹ nhàng nhảy qua đường bờ đất và đi đến chỗ cô. “Có một ngôi làng khác cách đây khoảng một vài cây số, anh hy vọng chúng ta sẽ đến được đó và có thể mua thêm xăng, nhưng...”, anh ngập ngừng, khẽ nhún vai vì kế hoạch thay đổi. “Chúng ta sẽ men theo con đường này và cố gắng vào trong làng trước khi trời tối, trừ khi bọn chúng đuổi quá sát mình rồi. Nếu vậy, chúng ta buộc phải quay vào sâu trong rừng.”

“Chúng ta không định đến đầm lầy sao?”

“Không được”, anh nhẹ nhàng giải thích. “Ở đó có quá nhiều khoảng trống, rất khó ẩn nấp, mà giờ thì chúng đã biết chúng ta đang ở trong khu vực đó rồi.”

Một thoáng biểu hiện trống rỗng lướt qua mắt Jane nhanh đến nỗi Grant không chắc mình đã nhìn thấy nó. “Là lỗi của em, nếu em chỉ việc lo ẩn nấp thay vì cố tìm anh...”

“Chuyện đã qua rồi, em đừng lo lắng nữa. Chúng ta chỉ phải điều chỉnh các kế hoạch lại một chút, và kế hoạch hiện tại là đến Limon nhanh nhất có thể, bằng bất cứ cách nào.”

“Anh định trộm một chiếc xe khác ư?”

“Anh sẽ làm bất cứ việc gì phải làm.”

Phải, anh sẽ làm thế! Đấy chính là lý do khiến cô cảm thấy an toàn khi ở bên Grant, anh thật sự có khả năng làm được rất nhiều việc khác nhau. Thậm chí phải lê lét theo anh xuyên qua rừng cây rậm rạp cũng làm Jane hạnh phúc, vì cô có anh bên cạnh. Cô không dám để bản thân nghĩ đến sự thật họ sẽ sớm chia tay, rằng anh sẽ nhẹ nhàng hôn từ biệt cô rồi bước đi, như thể cô chẳng là gì ngoài một nhiệm vụ anh đã hoàn thành. Jane sẽ đương đầu với điều đó khi nó xảy ra, cô không định chuốc thêm phiền não vào lúc này nữa. Cô phải tập trung toàn bộ sức lực để thoát khỏi Costa Rica, hay ít nhất là tìm được vài nhà chức trách đáng tin cậy, nơi mà Grant sẽ không bị bắt trong lúc cố bảo vệ cô.

Lúc nhìn thấy máu trên mặt anh, lòng Jane chết lặng khi cô nhận ra mình không thể sống nổi nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với anh. Ngay cả khi cô đã biết anh bị thương không nghiêm trọng, nhưng nhận ra anh có thể bị tổn thương khiến cô kinh hãi. Dù anh có mạnh mẽ đến đâu nhưng khi anh lâm vào nguy hiểm, anh vẫn chỉ là con người, anh có thể chết.

Họ chỉ nghe thấy một tiếng xe trên đường, nó đang tiếng về phía ngôi làng mà họ đã đánh cắp chiếc bán tải. Mặt trời sắp lặn, ánh sáng mờ nhạt trong rừng bắt đầu tắt dần. Trước khi trời tối hẳn, hai người đã đến rìa một cánh đồng và khoảng nửa dặm cuối con đường, họ nhìn thấy một ngôi làng khác ở trước mắt. Nó thật sự giống một thị trấn nhỏ hơn là một ngôi làng, có đèn điện rực rỡ và những chiếc ô tô, xe tải đang đậu ven đường. Sau

chuỗi ngày sống trong rừng, nơi này nhìn như một khu đô thị phồn hoa, hiện đại.

“Chúng ta sẽ đợi ở đây cho đến khi trời tối hẳn, sau đó mới đi vào thị trấn”, Grant quyết định. Anh ngồi phịch xuống đất rồi nằm duỗi người thoải mái. Jane nhìn chăm chăm vào những ngọn đèn lấp lánh của thị trấn, bị giằng xé giữa cảm giác bút rút mơ hồ và sự háo hức với những tiện nghi của nó. Jane muốn tắm, muốn ngủ trên giường, nhưng sau quá nhiều thời gian trải qua với Grant, ý nghĩ quay lại những nơi đông đúc làm cô lo lắng. Cô chẳng thể nào thả lỏng được như Grant, vì vậy cô vẫn cứ đứng đó, với khuôn mặt căng thẳng và siết chặt nắm tay.

“Em cũng nên ngồi xuống nghỉ đi, thay vì co cứng người lại như một chú mèo căng thẳng.”

“Em thấy lo, chúng ta sẽ tới Limon tối nay à?”

“Còn tùy thuộc vào việc chúng ta tìm thấy gì khi vào thị trấn.”

Jane đột nhiên phát cáu khi liếc xuống nhìn anh. Grant đang lảng tránh câu trả lời. Trời tối đến nỗi cô không thể thấy anh rõ ràng, chỉ thấy một hình thù đen thui trên mặt đất, nhưng chắc chắn anh biết cô đang tức giận, hẳn là môi anh cong lên như sắp cười. Jane không còn sức để thấy có gì vui cả, dù vậy, cô dịch chuyển cách anh vài bước rồi ngồi xuống, tì cằm lên đầu gối và nhắm mắt lại.

Grant đột nhiên ngồi ở sau lưng cô mà thậm chí không gây ra dù chỉ một tiếng xào xạc cảnh báo, hai bàn tay mạnh mẽ xoa bóp các bắp cơ căng cứng trên vai và cổ Jane. “Em có muốn ngủ trên một cái giường thật sự đêm nay hay không?”, anh thì thầm vào tai cô.

“Và được tắm thật sự. Ăn đồ ăn thật sự. Vâng, em muốn thế”, Jane nói, không nhận thức được trong giọng mình có bao nhiêu khao khát.

“Thị trấn cỡ này chắc chắn có khách sạn thích hợp, nhưng chúng ta không thể mạo hiểm vào đó mà không để ý. Anh sẽ cố tìm ai chuyên dẫn khách trọ và không hỏi nhiều.”

Anh kéo Jane đứng dậy và choàng tay quanh vai cô. “Chúng ta đi thôi nào. Chiếc giường nghe cũng tuyệt với anh.”

Băng qua cánh đồng, từng bước đến gần với ánh điện lấp lánh, Jane chợt nhớ đến vẻ ngoài của mình bây giờ trông thế nào, cô lua tay chải mái tóc rối bù. Cô biết quần áo mình dơ dáy và mặt chắc chắn đang cáu bẩn. “Sẽ không ai cho chúng ta vào đâu”, cô đoán.

“Tiền sẽ có cách làm người ta bỏ qua bụi bẩn.”

Cô ngạc nhiên nhìn anh. “Anh có tiền ư?”

“Một hướng đạo sinh giỏi luôn luôn biết chuẩn bị.”

Từ xa xa, âm thanh thê lương của tiếng còi tàu rền vang trong không trung. Nó củng cố sự thật rằng họ đã bỏ rừng mưa nhiệt đới lại phía sau. Đột nhiên Jane cảm thấy như bị bóc trần, cảm giác dễ tổn thương, và cô xích lại gần Grant hơn. “Ngốc thật, nhưng em cảm thấy sợ quá”, cô thì thầm.

“Đó chỉ là một dạng sốc văn hóa nhẹ thôi, em sẽ thấy khá hơn khi được ngâm mình trong bồn nước nóng.”

Họ tiếp tục men theo con đường tiến về ngôi làng trong bóng tối. Âm thanh rộn ràng của thị trấn chợt xuất hiện. Một vài con đường đã được trải nhựa và con đường chính thẳng tắp với những cửa hàng trưng bày trông thật sang trọng. Người dân đi dạo, cười đùa và trò chuyện với nhau, và từ nơi nào đó phát ra âm nho nhỏ không thể nhầm lẫn của máy hát tự động, một yếu tố khác làm Jane càng căng thẳng. Một biển hiệu rực rỡ màu đỏ trắng của loại nước uống có ga nhấp nháy bên lề đường, làm cô cảm thấy như thể mình là người của thế kỷ khác. Đây chắc hẳn là cú sốc văn hoá!

Kéo tay cô đi theo sau mình, Grant dừng lại và thì thầm nói chuyện với một ông lão có đôi mắt mờ đục, ông có vẻ miễn cưỡng khi bị làm phiền. Cuối cùng, Grant cảm ơn và bước đi, vẫn siết chặt cánh tay cô. “Con gái

của anh họ của em dâu ông ta có nhận đưa khách trọ”, anh bảo cô, và Jane phải nín cười.

“VẬY anh có biết con gái của anh họ của em dâu ông ta sống ở đâu không?”

“Đương nhiên. Rẽ trái cuối con đường này, rồi sau đó rẽ phải, đi tiếp đến cuối sẽ thấy một cái sân.”

“Nếu anh đã nói vậy thì đi thôi.”

Dĩ nhiên là anh tìm thấy nhà trọ một cách dễ dàng, và Jane dựa người vào bức tường thô màu trắng bao quanh sân, trong khi Grant rung chuông và nói chuyện với người phụ nữ thấp, mũm mĩm. Bà ta có vẻ miễn cưỡng khi phải cho những người khách bụi bặm quá mức như thế này vào trọ. Grant đưa cho bà ta một cuộn tiền và giải thích rằng anh và vợ đang làm nghiên cứu ngoài cánh đồng cho một hãng dược phẩm của Mỹ, không may xe của họ bị hư, buộc họ phải cuốc bộ đến đây từ chỗ cắm trại. Không biết có phải nhờ số tiền hay nhờ câu chuyện bịa đặt khôn khéo đó đã làm Señora Trejos cảm động, khuôn mặt bà dịu đi, rồi bà mở song cửa và để họ vào.

Trông thấy khuôn mặt căng thẳng của Jane, Señora Trejos trở nên dịu dàng hơn. “Tôi nghiệp cô”, bà thủ thỉ, phớt lờ tình trạng bản thủ của Jane, bà đặt cánh tay tròn trịa của mình quanh đôi vai chùng xuống của người phụ nữ trẻ. “Chấn hấn là cô phải kiệt sức rồi, tôi có một căn phòng xinh xắn với chiếc giường mềm mại cho cô và anh đây, và tôi sẽ mang cho cô thứ gì đó ngon lành. Sau đó chắc cô sẽ cảm thấy khỏe hơn thôi.”

Jane không thể không mỉm cười với người phụ nữ tốt bụng có đôi mắt đen này. “Tất cả điều đó nghe thật tuyệt vời”. Cô cố xoay xở vốn tiếng Tây Ban Nha ít ỏi của mình. “Nhưng trên hết, tôi cần phải tắm. Như vậy có làm phiền bà không?”

“Dĩ nhiên là không rồi”, Señora Trejos cười rạng rỡ đầy hãnh diện. “Santos và tôi có nước nóng trong bồn. Anh ấy phải mang xăng từ San Jose về để đun nước đấy.”

Ngừng tán chuyện, bà dẫn họ vào trong ngôi nhà tiện nghi của mình, với sàn lát gạch, và tường sơn trắng êm dịu. “Những căn phòng phía trên lầu đã có khách hết rồi”, bà tỏ vẻ hối lỗi. “Tôi chỉ còn một căn phòng ở dưới chân cầu thang, nhưng nó xinh xắn, mát mẻ, và gần với các tiện ích khác.”

“Cảm ơn, Señora Trejos”, Grant nói, “Căn phòng dưới cầu thang này còn hơn cả mong đợi của chúng tôi”.

Đúng như vậy thật, với sàn trơn và tường sơn trắng giản dị, không có một món nội thất nào trừ chiếc giường đôi bằng gỗ, một chiếc ghế mây trợ trụ, vòm cửa sổ thanh nhã, một cái giá nhỏ bằng gỗ đựng một chiếc bình và một cái bát. Jane liếc nhìn chiếc giường với vẻ khao khát không che giấu. Trông nó thật tuyệt và thoải mái, với những chiếc gối nhồi bông căng tròn.

Grant cảm ơn Señora Trejos lần nữa. Bà rời đi để chuẩn bị vài món lót dạ và cho họ được ở một mình. Jane liếc sang và nhận thấy anh đang nhìn mình chăm chú. Dù sao, ở một mình với anh trong phòng ngủ có cảm giác khác với lúc ở trong rừng. Ở đó, họ buộc phải chấp nhận sự tách biệt. Ở đây, họ có cảm giác ở gần thế giới, đến với nhau thân mật hơn.

“Em tắm trước đi”, cuối cùng anh cũng lên tiếng trước, “Nhớ đừng ngủ quên trong bồn tắm nhé”.

Jane không lãng phí thời gian để tranh cãi. Cô tìm xuống tầng dưới lầu nữa, để chiếc mũ dẫn đường cho đến khi cô tìm thấy Señora Trejos đang tắt bật trong bếp. “Xin lỗi, Señora”, cô ngập ngừng, Jane không biết làm sao để giải thích cho việc cô không có quần áo để mặc sau khi tắm, nhưng Señora Trejos nhận ra ngay lập tức. Chỉ vài phút sau, cô cầm trên tay chiếc áo choàng ngủ màu trắng giản dị và được chỉ tới phòng tắm quý giá của Señora.

Nền gạch phòng tắm đã bị nứt, có một bồn tắm sâu kiểu cũ với chân bồn cong, nhưng khi cô vịn vôi, nước nóng chảy ào ào. Thở dài thỏa mãn, Jane nhanh chóng mở chiếc ba lô rồi đặt nó sang một bên, sau đó cởi quần áo và bước vào trong bồn, cô còn không thể chờ cho đến khi nước đầy. Hơi nóng thấm vào trong các cơ bắp đau nhức của Jane làm cô rên rỉ thích thú.

Cô thích ngâm mình hàng giờ, nhưng Grant đang chờ, vậy nên cô không cho phép bản thân dựa vào thành bồn cao đó mà thư giãn. Jane nhanh chóng chà sạch các lớp bụi bẩn bám trên da, khó mà tin được cảm giác sạch sẽ tuyệt vời như thế nào. Sau đó cô gội đầu, thả dài nhẹ nhõm khi tóc tai không còn rối tinh và một lần nữa trượt giữa kẽ ngón tay mình như dải lụa ướt.

Jane vội quấn tóc lên trong khăn tắm và lấy trong túi ra một cái dao cạo lông chân và bên dưới cánh tay, sau đó bôi kem dưỡng ẩm lên da. Cô chột mím cười khi nghĩ đến việc nằm trong vòng tay Grant suốt đêm. Cô đã sạch sẽ và có mùi thơm thật ngọt ngào, làn da thì mềm mượt. Sau cùng thì, thật khó để giành được tình yêu của một chiến binh, nhưng cô sẽ sử dụng mọi vũ khí mà mình có.

Jane đánh răng, sau đó chải mái tóc ẩm ướt của mình và choàng vào cái áo ngủ màu trắng, hy vọng rằng cô sẽ không chạm trán với bất cứ vị khách nào của Señora Trejos trên đường trở về phòng. Señora đã bảo cô cứ để quần áo trên sàn và chúng sẽ được giặt sạch, vì vậy cô nhấc cái túi lên và nhanh chóng chạy xuống phòng khách, tiến về căn phòng nơi Grant đang đợi.

Grant đã đóng cánh cửa sập trên cửa sổ mái vòm và đang nghiêng vai dựa vào tường, không muốn ngồi trên chiếc ghế đơn trong phòng. Anh nhìn lên và thấy cô đi vào, đôi mắt anh bắt đầu mở to, rồi tập trung mọi ánh nhìn vào cô. Jane ngừng lại, thả cái túi xuống cạnh giường, đột nhiên cảm thấy xấu hổ, bất chấp những lần ân ái mãnh liệt mà hai người đã chia sẻ trước đây. Nhìn anh như thể muốn bỏ nhào vào cô, Jane thấy mình tự động vòng tay quanh ngực, sự nhớ ra mình đang khóa thân hoàn toàn bên dưới tấm áo mỏng. Cô hắng giọng, miệng đột nhiên khô khốc. “Phòng tắm hoàn toàn là của anh đây.”

Grant từ từ đứng thẳng dậy, không rời mắt khỏi cô. “Sao em không chớp mắt một chút?”

“Em muốn đợi anh”, cô thì thầm.

“Anh sẽ đánh thức em khi vào giường.” Ánh mắt sâu thẳm của Grant hứa với Jane rằng cô không phải ngủ một mình suốt đêm.

“Tóc em... Em phải hong khô tóc đã.”

Grant gật đầu và rời khỏi phòng, Jane ngồi xuống chiếc ghế một cách yếu ớt, run rẩy trước cái cách anh nhìn cô. Cô nghiêng đầu lau mái tóc, sau đó bắt đầu chải cho khô. Mái tóc cô dày và dài đến nỗi nó vẫn chưa khô khi Grant về phòng, anh đứng lặng lẽ nhìn Jane khi cô nghiêng đầu ngồi đó. Đôi vai mảnh khảnh của cô cong lại khi chải mái tóc sẫm màu. Cô ngồi thẳng dậy, hất mái tóc qua bên vai kia và khoanh khắc đó, họ đơn giản chỉ nhìn nhau chăm chú.

Họ đã từng ngủ với nhau trước đây, nhưng bây giờ sự hấp dẫn thể xác giữa họ đang rít lên như những luồng điện. Thậm chí còn chưa chạm vào nhau nhưng cả hai người đều bị khuấy động, tim đập nhanh dần và làn da trở nên nóng bỏng.

Anh đã cạo râu, chắc hẳn anh đã dùng dao cạo cô để lại trong nhà tắm. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh trong tình trạng không râu ria xồm xoàm, những đường nét mạnh mẽ cân đối trên khuôn mặt sọc của anh làm hơi thở cô như nghẹn lại. Anh không mặc gì ngoại trừ chiếc khăn cột quanh hông. Khi thấy cô nhìn, anh buông cái khăn ra và thả rơi nó xuống sàn. Grant với tay ra sau khóa cửa lại. “Em chuẩn bị ngủ chưa?”

“Tóc em... vẫn chưa khô lắm.”

“Cứ để đó đi”, anh nói, và tiến về phía cô. Cái lược rút xuống sàn khi Grant nắm tay kéo cô lên. Jane lập tức rơi vào vòng tay anh, bị nhấc hẳn lên bởi cái ôm mãnh liệt. Đôi môi họ đói khát tìm đến nhau, những ngón tay Jane trượt vào mái tóc ẩm ướt của anh, ghì siết anh về phía mình. Môi Grant mềm mại và nóng hổi, lưỡi anh hôn thật sâu khiến cô phải rên rỉ khi những đợt sóng khao khát sôi sục trong người.

Jane dứt môi ra khỏi anh, thở hắt hắt, ngả đầu trên bờ vai rộng của anh. Cô không thể kiềm chế được ham muốn hoang dã Grant đã khuấy động, tựa

hồ cơ thể mình đã mất kiểm soát, như đạt tới đỉnh điểm mà những cử động của anh đã hứa hẹn.

Jane hầu như đã sống độc thân nhiều năm nay, cảm xúc đam mê trong cô như đã ngủ quên cho đến khi cô gặp Grant. Anh hoang dã, đẹp đẽ và uyển chuyển như một con báo oai vệ, lặng lẽ hòa mình vào cỏ cây um tùm của rừng nhiệt đới. Bản năng hoang dã dữ dội trong anh đòi hỏi phải được đáp lại, và Jane không thể kiềm chế. Anh không cần phải kiên nhẫn khơi gợi ham muốn cho cô, chỉ cần một nụ hôn thôi là cô đã run rẩy áp sát vào Grant, trống rỗng, tê dại, sẵn sàng đón nhận anh.

“Mình phải cởi thứ này ra”, anh thì thầm, tóm lấy áo choàng ngủ và kéo nó lên. Cô miễn cưỡng buông Grant ra để anh kéo áo choàng qua đầu giúp mình, thả nó trên chiếc ghế, sau đó trở lại trong vòng tay anh và Grant bế cô đến bên chiếc giường.

Giống như đêm trước, cô không còn bất kỳ ý nghĩ nào khác ngoài người đàn ông với đôi vai rộng đến mức che khuất cả ánh đèn. Chiếc giường mềm mại bên dưới họ, tấm ra giường mát mẻ và mượt mà, tiếng cọt kẹt nhịp nhàng của chiếc giường sau mỗi nhịp chuyển động của Grant hòa cùng với tiếng côn trùng kêu vang ngoài cửa sổ. Thời gian không còn ý nghĩa nữa. Chỉ có môi anh trên đôi môi cô, đôi tay anh trên thân thể cô và từng nhát đâm chậm rãi tiến sâu trong cô. Cảm xúc bùng nổ cháy bỏng cho đến khi họ ôm siết lấy nhau trong khoái cảm mãnh liệt, tấm ra giường cũng không còn mát mẻ nữa mà trở nên ấm áp vì da thịt nóng bỏng và ẩm ướt của họ.

Lúc này đã yên tĩnh trở lại, và anh nặng nề nằm trên người cô, hít từng hơi thở sâu trong khi tay cô vuốt ve tấm lưng mạnh mẽ của anh. Môi Jane mấp máy những lời yêu thương mà cô muốn trao cho anh, nhưng cô kìm chúng lại. Bản năng mách bảo rằng anh không muốn biết và cô không muốn làm bất cứ điều gì phá hỏng khoảng thời gian họ bên nhau. Dù sao, có lẽ anh đã trao cho cô cái gì đó, nếu không phải tình yêu, thì đó cũng là một thứ vô cùng quý giá. Khi những đầu ngón tay nhạy cảm của Jane vuốt ve xương sống anh, cô tự hỏi có khi nào Grant đã cho cô một đứa con rồi không? Niềm hạnh phúc lan tỏa khắp cơ thể và cô ôm siết anh chặt hơn, hy vọng rằng mình đã tiếp nhận lấy những mầm sống từ anh.

Grant tựa mình, vươn tay tắt đèn và trong bóng tối, anh nằm xuống bên cạnh cô. Jane cuộn người tựa sát anh, đầu cô gối trên vai anh, và sau một lát, anh khẽ cười.

“Sao em không tiết kiệm thời gian theo cách đơn giản hơn và nằm trên người anh luôn đi”, Grant đề nghị, rồi kéo cô nằm lên ngực anh.

Jane thở dài hạnh phúc, duỗi người trên cơ thể và quàng tay quanh cổ anh. Cô cảm thấy an toàn và dễ chịu như thể mình đã tìm thấy bến tàu ẩn náu của cuộc đời khi vùi mặt vào cổ anh. “Em yêu anh”, cô thì thầm cảm lặng, môi cô chuyển động không lời bên anh.

Họ thức giấc khi ánh nắng sớm mai sáng rõ xuyên qua khe gỗ của cánh cửa sập. Để Jane lại trên giường duỗi người và cầu nài, Grant ngồi dậy rồi mở cửa sổ để ánh sáng tràn vào phòng. Khi quay lại anh thấy những tia nắng rực rỡ chiếu lên làn da ấm áp của Jane, đầu nhũ hoa nhuộm màu mơ chín với mái tóc đen óng ánh. Khuôn mặt cô ửng hồng cùng với đôi mắt vẫn nhúu lại vì buồn ngủ.

Đột nhiên tim Grant đập rộn ràng, anh không thể chịu đựng được cảm giác phải rời xa cô dù chỉ trong phạm vi của căn phòng nhỏ bé này. Anh trở lại giường, kéo Jane xuống bên dưới mình, sau đó ngắm nhìn khuôn mặt cô biến đổi khi anh chậm rãi trượt vào trong, ngắm nhìn vẻ rạng rỡ trên mặt cô. Ngực Grant như vỡ tung vì cảm xúc, khiến anh không thể hít thở và khi đánh mất bản thân ở nơi sâu thẳm mềm mại của cơ thể Jane, anh hiểu ra: Cô đã trở nên quá gần gũi với mình và để cô đi sẽ là điều đau đớn nhất mà anh từng làm.

Anh ngồi dậy, mặc bộ quần áo đã được giặt giũ thơm tho mà các cô con gái của Señora Trejos đem đến, cùng với một khay chất đầy trái cây, bánh mì, và pho mát. Jane đỏ bừng mặt vì xấu hổ khi nhận ra chắc hẳn Señora Trejos đã mang cái khay này cho họ vào đêm trước, sau đó bà đã kín đáo rời đi khi nghe thấy những âm thanh mà họ tạo ra. Liếc nhanh Grant, cô nhận ra anh cũng có cùng ý nghĩ với mình, bởi khóe miệng anh cũng cong lên vui vẻ.

Señora cũng đem đến cho cô một cái áo cánh không tay mềm mại màu trắng, Jane thấy thích thú khi mặc nó và vui mừng vứt bỏ chiếc sơ mi đen đã tả tơi của mình. Sau khi bóc một miếng cam trong khay, cô nhấm nháp miếng trái cây mát rượi khi nhìn anh kéo cái áo lót màu xanh sẫm ra khỏi đầu.

“Chắc hẳn trông anh rất thu hút trong bộ quần áo ngụy trang đó đấy”, cô nói, ấn một lát cam vào miệng anh.

“Anh biết”, anh trao cho cô một nụ hôn nhanh có mùi vị cam. “Cất áo sơ mi của em vào trong ba lô và chuẩn bị sẵn sàng để đi khi anh quay về nhé.”

“Quay về? Anh chuẩn bị đi đâu?”

“Anh định cố tìm một vài loại phương tiện di chuyển nào đó. Lần này thì không dễ dàng đâu.”

“Chúng ta có thể bắt tàu”, cô gợi ý.

“Khẩu súng sẽ gây sự chú ý, cung à.”

“Sao em không thể đi với anh?”

“Vì em ở đây sẽ an toàn hơn.”

“Lần cuối cùng anh để em lại, em đã gặp rắc rối rồi.” Jane cảm thấy mình buộc phải nhắc anh nhớ điều đó.

Grant không biết ơn lời nhắc nhở đó của cô. Anh quắc mắt cau có khi đưa tay với lấy miếng dưa hấu. “Nếu em chỉ việc giữ nguyên cái mông nhỏ của mình ở đúng vị trí anh đã bảo thì em sẽ ổn thôi.”

“Em ổn khi đi với anh.”

“Chết tiệt, đừng tranh cãi với anh nữa.”

“Em không tranh cãi. Em chỉ nói ra sự thật hiển nhiên. Anh mới là người đang tranh cãi.”

Mắt anh vàng rực. Grant cúi đầu xuống cho đến khi mũi của hai người gần như chạm vào nhau, anh cố kiềm chế trước sự căng thẳng gay gắt giữa họ. Grant nghiêng chặt răng, nén những từ ngữ thoát ra. “Nếu em làm vậy mà có thể về nhà mà không bị ăn đòn như tử thì đúng là phép màu đấy.”

“Em chưa từng bị ăn đòn bao giờ”, Jane phản kháng.

“Em sẽ bị.”

Cô hậm hực ngồi xuống chiếc ghế và bĩu môi. Tay Grant nắm chặt lại, sau đó anh vươn tới kéo Jane ra khỏi ghế, ôm siết cô vào lòng để hôn thật sâu và mạnh mẽ. “Ngoan đi nào”, anh nói, nhận thức được là mình gần như đang nài nỉ cô. “Anh sẽ trở lại trong một giờ...”

“Hoặc hơn”, cô kết thúc câu giùm anh, “Được rồi. em sẽ đợi, nhưng em không thích như vậy đâu”.

Anh rời đi trước khi nổi nóng với cô. Jane nhai chóp chép mấy miếng trái cây, cảm thấy khoan khoái kinh khủng vì ít ra có thứ gì đó tươi mát để ăn. Tự khẳng định rằng anh chỉ có ý bảo mình ở yên trong nhà, chứ không phải đóng đinh trong phòng, đầu tiên cô gom tất cả đồ đạc để sẵn sàng cho chuyến đi như anh đã dặn, sau đó đi tìm Señora và trò chuyện với và. Người phụ nữ đang ở trong bếp tất bật chuẩn bị thức ăn cho khách đi tàu, trong khi các cô con gái của bà đang cặm cù lau nhà và là một núi quần áo. Jane đang nhào bột trong bát khi Grant trở về.

Anh đã về phòng họ trước đó, và tìm thấy cô trong bếp, mắt anh lấp lánh ánh sáng của sự nhẹ nhõm trước khi kịp che giấu nó. Jane cảm nhận được sự hiện diện của anh, cô ngược nhìn lên và mỉm cười. “Anh sắp xếp xong rồi à?”

“Ừ! Em sẵn sàng chưa?”

“Rồi, ngay khi em rửa tay xong.”

Jane ôm Señora rồi cảm ơn bà trong khi Grant dựa vào cửa và ngắm cô. Cô dường như có thể mê hoặc mọi người mà không tốn chút sức lực nào nhỉ? Señora đang tươi cười rạng rỡ, chúc Jane có một chuyến đi an toàn và mời cô quay trở lại khi có dịp. Sẽ luôn có một căn phòng cho quý cô trẻ tuổi đáng yêu và chồng của mình trong ngôi nhà Trejos này!

Họ gom ba lô của mình và Grant quăng khẩu súng trường qua vai anh. Họ buộc phải mạo hiểm thu hút sự chú ý vì nó nhưng anh không dám để nó lại. Nếu may mắn, họ có thể sẽ ở trên chuyến bay ra khỏi Costa Rica vào lúc sập tối, nhưng cho đến lúc đó, Grant không thể lơ là cảnh giác được. Cuộc chạm trán gần đây nhất đã chứng minh điều đó. Turego vẫn không từ bỏ, hẳn không dễ dàng chấp nhận thất bại.

Ra đến ngoài ngõ, Jane ngược lên nhìn anh. “Chính xác là anh sắp xếp chuyện gì vậy?”

“Có một nông dân chuẩn bị tới Limon, và ông ấy có thể cho chúng ta đi nhờ.”

Sau cuộc phiêu lưu vài ngày trước thì điều này hơi tẻ nhạt, nhưng Jane thấy tràn trề hạnh phúc với sự tẻ nhạt đó. Một chuyến đi dễ chịu, thanh bình thật đúng điệu. Tuyệt vời làm sao khi không còn cảm giác bị săn đuổi nữa!

Khi họ gần ra cuối con hẻm, một người đàn ông thành lĩnh chắn trước họ. Grant phản ứng ngay tức thì đẩy Jane sang một bên, nhưng trước khi Grant nhấc khẩu súng trường lên thì một khẩu súng lục đã chĩa vào mặt anh. Có thêm một vài gã bước vào trong ngõ, bọn chúng đều có vũ khí, tất cả vũ khí đều chĩa vào Grant. Jane nín thở, mắt cô mở to sợ hãi. Sau đó cô nhận ra gã đứng ở giữa và tim cô như ngừng đập. Grant sẽ chết ngay bây giờ ư, bởi vì cô?

Cô không thể chịu đựng được. Cô phải làm điều gì đó, bất cứ điều gì.

“Manuel”, Jane kêu lên, giọng đầy niềm vui hân hoan. Cô tới quàng tay ôm quanh gã. “Thật mừng vì anh đã tìm thấy em.”

Chương 10

Đây thật sự là một cơn ác mộng. Đôi mắt Grant nhíu lại, nhìn Jane chăm chăm không dứt và sự căm hờn lấp láy qua đôi mắt anh khiến dạ dày cô xoắn chặt lại. Nhưng cô không cách nào có thể nói cho anh biết. Cô đang cố hết sức diễn vai kịch này, bám chặt lấy Turego và cứ làm nhảm với hắn rằng cô thấy sợ hãi biết bao, gã điên này đã đánh rồi bắt cóc cô khỏi đền trang thế nào, trong lúc đó Jane cứ níu lấy áo của Turego như thể cô không thể chịu đựng việc phải rời xa hắn. Cô hoàn toàn không biết mình đang làm gì, chỉ biết rằng bằng mọi giá cô phải còn tự do, có như vậy cô mới có thể cứu Grant. Và để làm được điều đó, cô phải giành lại sự tin tưởng của Turego đồng thời xoa dịu lòng kiêu hãnh của hắn.

Toàn bộ tình huống này đang ở trên bờ vực sự sống – chết, mọi chuyện có thể lệch về bất kỳ hướng nào. Sự cẩn trọng lấp ló trong đôi mắt đen của Turego, cũng như vẻ thỏa mãn hiểm ác trong việc dồn con mồi vào chân tường. Hắn muốn cô phải trả giá về việc bỏ trốn, Jane biết, nhưng tại thời điểm này cô vẫn còn an toàn, bởi vì hắn ta vẫn muốn cuộn vi phim. Mạng sống của Grant mới đang bị đe dọa, chỉ cần một từ của Turego, những gã đó sẽ giết anh ngay lập tức. Anh chắc chắn phải biết điều đó, nhưng không hề có một tia sợ hãi nào biểu lộ trên mặt, chỉ có sự lạnh lẽo, hận thù tột độ trong ánh mắt khi anh nhìn chăm chăm vào Jane.

Có lẽ nhờ vậy, cuối cùng, bằng cách nào đó Jane cũng đánh tan đi sự nghi ngờ của Turego. Hắn sẽ không bao giờ giải tán bọn lính gác quanh cô, nhưng Jane chỉ có thể lo lắng một điều duy nhất vào lúc này. Ngay bây giờ, cô phải bảo vệ Grant bằng bất cứ giá nào.

Cánh tay gã Turego quàng quanh eo Jane, kéo cô dựa chặt vào mình. Hắn cúi đầu xuống và hôn cô, một nụ hôn vô cùng thân mật mà Jane phải gồng mình chịu đựng nó, dù cô rùng mình kinh tởm khi phải cam chịu sự động chạm và mùi vị của gã. Cô biết hắn ta đang làm gì, Turego đang cố chứng tỏ sức mạnh, sự kiểm soát của mình, và sử dụng cô như vũ khí chống lại Grant. Khi hắn buông cô ra, khuôn miệng đẹp đẽ nở nụ cười hiểm ác.

“Giờ ta tìm được em rồi, *Chiquita*⁽¹⁾”, hắn đoan chắc với cô bằng chất giọng mượt mà. “Em hoàn toàn an toàn. Gã điên này, như em đã gọi, sẽ không làm phiền em được nữa, ta hứa. Ta bị ấn tượng đấy”, hắn tiếp tục nhạo báng, nghiêng đầu về phía Grant. “Tôi đã nghe danh anh, *Senor*⁽²⁾. Chắc chắn chỉ có thể có một người duy nhất với khuôn mặt sẹo và đôi mắt vàng, người có thể tan biến trong rừng như loài mèo lạng lẽ. Anh là một huyền thoại, nhưng tôi không nghe thấy bất cứ tin tức nào về anh.”

(1) “*Chiquita*” là một từ tiếng Tây Ban Nha thông dụng, được sử dụng với nghĩa tương đồng với “*small/little girl* – cô gái nhỏ” trong tiếng Anh.

(2) “*Senor*” trong tiếng Tây Ban Nha đồng nghĩa với “*Mr/Sir*” trong tiếng Anh. Ở đây có thể hiểu Turego có tình dùng xưng hô này để nói mỉa Grant.

Grant vẫn yên lặng, bây giờ anh tập trung vào Turego, phớt lờ Jane như thể cô không hề tồn tại. Không hề nhúc nhích một chút nào, cứ như anh đã hóa đá. Anh thậm chí còn không thở. Sự yên lặng hoàn toàn của anh làm người ta có cảm giác bị uy hiếp, tựa hồ phải kiểm soát một sức mạnh to lớn đang bị kìm hãm, hết như một loài thú hoang dã đang chờ đợi khoảnh khắc hoàn hảo để nhào tới con mồi. Mặc dù, anh đơn độc chiến đấu, nhưng những gã đàn ông đó như bày cáo lảng vảng xung quanh một con hổ dũng mãnh. Những tên đang chìa súng vào anh lộ rõ vẻ hốt hoảng trên mặt.

“Có lẽ sẽ thú vị lắm khi tra ra xem bây giờ anh đang thuê anh. Và có nhiều người khác rất muốn có cơ hội được tra hỏi anh, phải không nào? Trói hắn lại, và dẫn hắn vào trong xe”, Turego ra lệnh, vẫn quàng tay quanh Jane. Cô cố không nhìn Grant khi anh bị trói lại một cách thô lỗ và kéo lên về chiếc xe quân sự tải trong hai tấn với tấm vải bạt che phủ thùng xe. Thay vào đó, cô tươi cười rạng rỡ với Turego và dựa đầu vào vai hắn.

“Em thật sự đã rất sợ”, cô thì thầm.

“Dĩ nhiên là em phải sợ rồi, *Chiquita*. Có phải đó là lý do em chống cự lại người của ta khi họ tìm thấy em trong rừng hôm qua không?”

Jane đã hiểu vì sao Turego không dễ dàng tin mình ngay! Cô mở to đôi mắt hoài nghi. “Đó là người của anh sao? Sao họ không nói vậy chứ? Họ cứ xô xô đẩy đẩy em. Làm em sợ họ muốn... muốn tấn công em. Em đã xoay sở để thoát khỏi gã điên đó. Em có thể đã làm được, nếu không có tất cả những tiếng động mà bọn người của anh đã tạo ra! Họ đã dẫn hẳn đến thẳng chỗ em nấp!”, giọng cô run run vì căm phẫn.

“Đã qua rồi. Giờ anh sẽ chăm sóc cho em.” Hẳn dẫn Jane đến chiếc xe, giúp cô yên vị trong xe, rồi trèo vào ngay sau cô và ra lệnh cho tài xế.

Được Turego chăm sóc chính xác là điều Jane sợ, nhưng bây giờ cô phải dắt mũi được hẳn và bằng mọi cách cô phải làm cho hẳn tin tưởng mình hoàn toàn vô tội trong việc trốn thoát ngay dưới mũi những tên lính gác. Turego không đến nỗi khờ khạo, cả tin, dù Jane đã lừa được hẳn lần đầu nhưng lần này sẽ khó khăn hơn nhiều.

“Chúng ta đang đi đâu đây?”, cô ngơ ngác hỏi, dựa vào lòng hẳn. “Trở lại khu điền trang ư? Anh có mang bộ quần áo nào cho em không? *Gã ta* đã đưa cho em cái áo này sáng nay”, cô nói, vuốt vuốt lớp vải trắng mềm mại. “Nhưng em muốn quần áo của mình cơ.”

“Thật ra thì, ta đã quá lo lắng cho em đến nỗi không hề nghĩ đến quần áo của em”, Turego nói dối ngọt xót. Cánh tay rắn chắc của hẳn vòng quanh cô, và Jane mỉm cười đáp lại. Hẳn mang nét đẹp trai giả tạo, đường nét hoàn hảo giống một pho tượng hơn là con người, dù sao thì Turego cũng không hoàn toàn là một con người. Hẳn ta không tiết lộ tuổi, nhìn qua như chỉ mới ngoài hai mươi, dù Jane biết hẳn ít nhất cũng đã bốn mươi. Trên khuôn mặt hẳn không bao giờ lộ ra cảm xúc, Turego không hề có nếp nhăn, thậm chí là quanh khóe mắt, chẳng có dấu hiệu của thời gian và cuộc sống tác động đến hẳn.

Điểm yếu duy nhất của hẳn là bản tính kiêu căng, hẳn biết mình có thể cưỡng ép Jane bất cứ lúc nào. Nhưng hẳn muốn quyến rũ cô, để cô sẵn sàng sà vào lòng hẳn. Cô sẽ là niềm kiêu ngạo được thỏa mãn của Turego trong một khoảng thời gian, sau đó, một khi đã có đoạn vi phim, hẳn có thể vứt bỏ cô mà không hề hối tiếc.

Cô chỉ có đoạn vi phim để bảo vệ bản thân, và chỉ có bản thân cô mới bảo vệ được Grant. Tâm trí Jane đang chạy đua, làm cách nào để cô có thể cởi trói và đưa cho anh một loại vũ khí nào đó. Tất cả những gì anh cần là một lợi thế nhỏ nhoi nhất.

“Gã ta là ai vậy? Dường như anh biết gã?”

“Gã không giới thiệu bản thân cho em biết sao? Nhưng em cũng đã trải qua mấy ngày cùng hắn mà, em yêu. Chắc chắn em phải biết tên hắn chứ.”

Một lần nữa cô phản ứng thật nhanh chóng. Tên thật của Grant có thường được biết đến không? Hơn nữa Grant có phải tên thật của anh không? Cô không thể nhân cơ hội này rồi. “Hắn nói với em tên hắn là Joe Tyson. Đó có đúng là tên thật của hắn không?”, cô hoài nghi hỏi, ngồi thẳng lên chiếu đôi mắt nâu to tròn hướng về phía Turego, chớp chớp mắt như thể mình rất tò mò.

Kỳ quặc là Turego lại ngập ngừng. “Có lẽ là tên hắn tự đặt cho mình bây giờ. Nếu đúng là người mà ta nghĩ thì hắn từng được biết với biệt danh là Tiger.”

Turego có vẻ lo lắng! Grant đang bị trói và có mười tên đang chĩa súng vào anh nhưng Turego vẫn thấy lo lắng bởi sự hiện diện của anh. Cái kiểu hơi ngập ngừng đó phải chăng vì Turego chẳng hề biết tên thật của Grant và không muốn cô biết mình không có thông tin này, hay là hắn không chắc chắn về một thứ gì đó lớn hơn?

Có phải hắn ta vẫn không chắc rằng Grant là Tiger? Turego không muốn biến bản thân thành thằng ngốc khi tuyên bố bắt được Tiger, rồi sau đó mới phát hiện rằng hóa ra tù nhân của hắn lại là một ai đó ít thú vị hơn nhiều.

Tiger ư? Cô có thể hiểu được Grant xứng đáng với cái tên và cả danh tiếng đó như thế nào. Với đôi mắt mà hổ phách và vẻ hoang dã cheetd chóc, sự so sánh đó cũng dễ hiểu thôi. Nhưng Grant cũng vẫn là một con người và cô đã ngủ trong vòng tay anh. Anh đã ôm chặt lấy cô nhiều giờ trong bóng

tôi, và chỉ cho Jane thấy một phần trong mình mà chính bản thân cô cũng không biết nó có tồn tại.

Vì có Grant, cô cảm thấy mình là một con người trọn vẹn, có khả năng yên đương và đam mê, và là một người phụ nữ ấm áp, dạt hiến. Dù có biết được anh từng là ai. Nhưng anh là con người, không phải một tạo vật siêu nhiên nào có thể tan biến trong những khu rừng rậm trên thế giới. Anh có thể chảy máu và bị thương. Anh có thể tươi cười, nụ cười trầm ấm làm rung động tim cô. Sau khi có Grant, cô cảm thấy như bị ô uế chỉ bởi việc ngồi cạnh Turego.

Jane cười khúc khích. “Nghe giống trong truyện trinh thám nhỉ! Ý anh là gã ta làm gián điệp sao?”

“Không, dĩ nhiên là không rồi. Không quá lãng mạn vậy đâu! Hấn ta thật sự chỉ là lính đánh thuê, được thuê là bất cứ loại việc bẽ thủ nào, bởi bất cứ ai.”

“Giống như bắt cóc em ư? Sao hấn lại làm vậy nhỉ? Ý em là, đâu có ai trả tiền chuộc em đâu! Cha em thậm chí không thèm đếm xỉa tới con gái mình, mà em thì chắc chắn chẳng có món tiền nào.”

“Có lẽ gã muốn thù gì đó khác từ em”, hấn gợi ý.

“Nhưng em không có gì hết mà!”, cô xoay xở cố làm ra vẻ mặt cùng giọng nói bối rối hoang mang, và Turego mỉm cười với cô.

“Có lẽ là chính em cũng không biết thôi.”

“Đó là cái gì nhỉ? Anh biết ư?”

“Vào lúc nào đó chúng ta sẽ tìm ra nó, cung à.”

“Chẳng ai kể với em chuyện gì cả”, cô hờn dỗi bĩu môi. Jane cho phép bản thân giữ cái bĩu môi đó trong khoảng ba mươi giây, rồi thì nôn nóng hỏi hấn lần nữa như một đứa trẻ thiếu kiên nhẫn. “Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Chỉ chạy trên đường thôi cưng à.”

Họ đang ở bên rìa thị trấn, có một nhà kho bằng thiếc xiêu vẹo ở cuối con đường. Nó trông thật tệ hại, các bức tường thì lồi lõm, mai tôn thì cong vẹo ở vài nơi, có chỗ thì mất hoàn toàn. Cánh cửa xiêu vẹo treo lơ lửng trên bản lề. Nhà kho này là điểm đến của bọn chúng, và khi xe dừng bên cạnh cánh cửa, Turego giúp cô xuống xe, giờ Jane đã hiểu tại sao. Nơi này rất ít người sinh sống, và những người sống lân cận thì cả nhìn cũng không dám và bỏ chạy không kịp thở.

Grant bị lôi ra khỏi chiếc xe rồi đẩy mạnh mẽ về phía cánh cửa, anh vấp chân và chỉ vừa kịp lấy lại thăng bằng trước khi đâm sầm vào ngôi nhà. Tên nào đó cười khoái trá, khi Grant đứng thẳng lại, trừng trừng nhìn bọn chúng, Jane thấy dòng máu nhỏ đã khô lại trên khóe môi anh. Môi anh bị nứt và sưng phồng lên. Tim cô lao đảo và hơi thở nghẹn lại. Có kẻ nào đó đã đánh anh trong lúc anh bị trói tay lại sau lưng. Ngay lập tức trong lòng Jane bùng lên những luồng sóng căm phẫn run rẩy, mạnh mẽ. Cô rùng mình, nỗ lực che đậy cảm xúc trước khi quay sang Turego. “Chúng ta định làm gì ở đây?”

“Ta chỉ muốn hỏi một vài câu với anh bạn của chúng ta. Chẳng quan trọng gì đâu.”

Jane bị hộ tống một cách kiên quyết vào ngôi nhà và cô phải thở gấp khi bị luồng nhiệt ập vào khiến cô choáng váng. Nhà kho bằng thiết y hết cái lò lửa, nung nóng trong không khí cho đến khi không thể nào thở được. Mồ hôi ngay lập tức lâm tẩm trên da Jane, cô cảm thấy hoa mắt, không tài nào kiểm đủ ô xy để thở.

Hiển nhiên Turego dùng cái kho này như một kiểu căn cứ, bởi vì bên trong được trang trí đầy đủ đồ đạc. Để Grant lại với bọn lính gác, Turego dẫn cô ra đằng sau, nơi này có một vài căn phòng thông với nhau, chắc trước đó là phòng làm việc. Ở đây cũng nóng, nhưng có một cái cửa sổ nhỏ đang mở để không khí mát mẽ lùa vào. Căn phòng mà hắn dẫn Jane vào thật bẩn thỉu, giấy tờ chất đống, mớ meo và giăng đầy mạng nhện. Một cái bàn gỗ cũ kĩ gãy mất một chân, lệch hẳn về một phía và có mùi chuột chết

không thể nhầm lẫn. Jane nhăn mũi khịt khịt kiêu cách. “Eo ôi”, cô nói với vẻ kinh tởm thật sự.

“Ta rất tiếc vì căn phòng này”, Turego nói nhỏ nhẹ, nở nụ cười như hình quảng cáo kem đánh răng của hấn với cô. “Ta hy vọng mình sẽ không ở đây lâu. Alfonso sẽ ở lại đây với em trong lúc ta hỏi chuyện với anh bạn của chúng ta về hành động của hấn, và ai đã thuê hấn bắt cóc em.”

Turego có ý gì khi cho người canh gác cô? Jane không phản kháng, không muốn làm hấn nghi ngờ hơn nữa cô chột sồn gai ốc. Cô rất sợ cái công việc “hỏi chuyện” mà hấn sẽ làm. Cô phải nghĩ ra thứ gì đó thật nhanh chóng! Nhưng Jane chẳng nghĩ ra được điều gì, và Turego ngược cầm cô lên hô lần nữa. “Ta sẽ không lâu đâu”, hấn thì thầm, “Alfonso, trông chừng cô ấy cẩn thận, ta sẽ cực kỳ khó chịu nếu có ai đó bắt cô ấy lần nữa.”

Jane nghĩ Alfonso là một trong những gã lính gác ở khu điền trang. Khi Turego rời đi, hấn khéo cửa lại. Jane chậm rãi chớp mi, mỉm cười đầy cảm dỗ với Alfonso. Anh ta rõ ràng còn trẻ và khá ưa nhìn. Anh ta chắc chắn đã được cảnh báo về Jane, nhưng vẫn không thể không đáp lại nụ cười của cô.

“Anh là lính gác ở điền trang phải không?”, cô hỏi bằng tiếng Tây Ban Nha.

Anh to do dự gật đầu.

“Em nghĩ em nhận ra anh. Em chưa từng quên anh chàng đẹp trai nào cả.” Cô cố nói cho thật hăng hái hơn là nói đúng, phát âm của cô có chút ngọng ngịu đủ để Alfonso thấy buồn cười. Cô tự hỏi anh ta có biết Turego đang mưu tính gì không, hay là anh ta đã bị lừa rằng đang bảo vệ cô.

Dù có được biết điều gì đi nữa thì anh ta cũng không có khuynh hướng thích trò chuyện cho lắm. Jane mò mẫm quanh phòng, cố gắng tìm thứ gì đó có thể dùng làm vũ khí, nhưng cố không tỏ ra quá lộ liễu. Cô căng tai lắng nghe bất cứ tiếng động nào từ nhà kho, cô lo lắng quá mức. Turego đang làm gì? Hấn ta có hại Grant...

Đã bao lâu rồi? Năm phút? Mười phút? Hay ít hơn thế? Jane không biết, nhưng đột nhiên cô thấy không thể chịu đựng thêm nữa và bước về phía cánh cửa. Alfonso giơ tay ngăn đường cô.

“Tôi muốn gặp Turego”, cô nói một cách nôn nóng. “Đợi ở đây nóng quá đi mất.”

“Cô phải ở lại đây”

“Không, tôi sẽ không ở đâu! Đừng ngó ngàng vậy, Alfonso, anh ấy sẽ không phiền đâu. Anh có thể đi với tôi nếu anh không thể để tôi ra khỏi tầm mắt của anh.”

Jane hụp đầu xuống dưới cánh tay Alfonso và mở cánh cửa trước khi anh ta kịp chặn cô lại. Cố nén lại tiếng nguyên rủa, anh ta chạy theo sau, lưng Jane đã lao qua cánh cửa và các căn phòng nối liền. Ngay khi vào đến khu nhà kho chính, Jane đã nghe thấy tiếng nắm đấm nện vào da thịt và mặt cô xanh mét không còn chút máu.

Có hai gã đang tóm chặt lấy Grant, giữ hai cánh tay để anh đứng thẳng trong khi một gã khác đứng trước mặt, xoa xoa nắm đấm. Còn Turego đang đứng một bên, mỉm cười tàn bạo. Đầu Grant gục xuống, máu đọng lại từng giọt bên dưới chân anh.

“Sự im lặng của mày chẳng được gì ngoài thương tích nhiều hơn đâu, anh bạn à!”, Turego nói, “Nói xem ai đã thuê mày, đó là tất cả những gì tao muốn biết”.

Grant không nói câu nào, một trong những gã đó túm tóc anh giật ngược ra sau. Ngay trước khi Alfonso tóm lấy cánh tay mình, Jane đã nhìn thấy mặt Grant, cô giật mạnh tay lại.

“Turego”, cô kêu thét lên, kéo mọi sự chú ý dồn vào mình. Turego nhúu mày. “Em đang làm gì ở đây. Alfonso, dẫn cô ấy về.”

“Không đi!”, cô hét lên, đẩy Alfonso ra. “Ồ đó nóng lắm. Em sẽ không ở lại đó đâu! Thật sự không thể chịu nổi. Em đã khổ sở trong rừng, cứ

tưởng khi anh đến cứu em sẽ được thoải mái chứ, nhưng mà không phải thế... Anh lôi em vào cái đồng khốn khổ này và bỏ em lại trong cái phòng nhớp nhúa, bẩn thỉu. Em muốn anh thuê khách sạn cho em cơ!”

“Jane, Jane, em không hiểu gì cả”, Turego nói, bước về phía Jane và nắm lấy tay cô. “Chỉ một chút nữa thôi, hấn sẽ khai ra những gì ta muốn biết. Em không muốn biết kẻ nào đã thuê hấn sao?” Hấn xoay người Jane, dẫn cô về lại căn phòng. “Hãy kiên nhẫn nào, em yêu.”

Jane dịu lại, ngoan ngoãn để hấn dẫn đi. Cô mạo hiểm liếc nhìn Grant và những kẻ bắt giữ anh. Cô biết rằng chúng đang đợi Turego quay lại để tiếp tục cuộc tra khảo. Grant vẫn gục đầu, lả đi trong tay bọn chúng, thậm chí còn không thể đứng thẳng được.

“Em ở yên đây nhé”, Turego nghiêm khắc nói khi họ đến cửa căn phòng đó. “Hứa đi nào?”

“Em hứa mà”, Jane nói, mỉm cười ngoảnh lại nhìn hấn. Turego không bao giờ có thể nhìn thấy cú đâm của cô vọt tới. Cô đâm thẳng vào sống mũi đẹp đẽ của hấn, đầu hấn giật ngược ra sau và máu bắn phụt ra. Trước khi hấn có thể có thể hét lên vì đau và kinh ngạc, Janr thúc mạnh vào khuỷu thái dương và Turego gập người xuống với tiếng kêu đau đớn. Cứ như đang múa ba lê, cô lên gối đập trúng cái cằm không được che chắn của hấn và Turego gục ngã hệt như con búp bê vải. Jane thầm cảm ơn cha mình vì đã khăng khăng bắt cô học các lớp tự vệ, sau đó cúi xuống và nhanh chóng giật khẩu súng ra khỏi bao súng của Turego.

Ngay khi Jane bắt đầu chạy xuyên qua cánh cửa, tiếng súng nổ dội khắp nhà kho, và cô sợ chết điếng. “Không”, cô rên lên, sau đó lao mình về phía âm thanh phát ra.

Khi Jane lao vào vòng tay Turego, Grant giận dữ điên cuồng đến nỗi mắt anh đỏ rực một màn sương, nhưng anh đã được huấn luyện để kiểm soát bản thân, và khả năng kiềm chế đó đã kìm anh lại, dù anh đã trông chờ điều gì nào? Jane là kẻ rất giỏi sống sót. Đầu tiên, cô mê hoặc Turego, sau đó bị Grant cướp từ tay Turego và cô cũng đã quyến rũ anh quá dễ dàng y hệt như khi cô bỏ bùa mê Turego. Giờ Turego đã trở về và bởi vì hấn đang

ở thế thượng phong nên tình cảnh này cũng thường thôi, Sullivan. Anh thậm chí còn cảm thấy cay đắng, ngưỡng mộ cái cách Jane đã nhanh chóng nhận diện tình hình một cách chính xác. Sau đó, xác định chính xác giọng điệu nào mình cần để khiến Turego mê muội trở lại.

Chết lặng với cảm giác bị phản bội khuấy đảo trong Grant, không có điều gì làm anh hạnh phúc nhiều như khoảnh khắc tay anh bắt được cô. Cô ả khốn kiếp đó đáng chết vì đã lừa dối, phụ bạc anh như con hồ ly nhỏ! Lẽ ra anh nên biết, lẽ ra nên biết, lẽ ra nên nghi ngờ cái vẻ ngây thơ trong đôi mắt to tròn đó chỉ là vở kịch đã được tập dượt rất kỹ.

Bản năng xưa đột nhiên trời dậy mạnh mẽ. Quên ả hồ ly đó đi! Anh phải lo cho bản thân mình trước, sau đó mới tính đến cô ta. Cô ta đang xoắn xuýt trong tay Turego như một con mèo, trong khi Grant biết rằng tương lai của mình sẽ không tồn tại trừ khi anh suy nghĩ thật nhanh.

Anh đã suy tính xong cho mình khi Turego lắp ghép các dữ kiện lại với nhau và suy luận chính xác nhận dạng của Grant. Một năm qua là quãng thời gian quá ngắn để người ta lãng quên anh, thậm chí là chỉ mới bắt đầu quên thôi. Sau khi Grant biến mất, danh tiếng của anh vì thế mà phát triển đến mức trở thành huyền thoại. Ô, cứ để Turego nghĩ rằng anh cũng đang truy lùng cuộn vi phim đi. Grant không cảm thấy chút hối tiếc nào về việc sử dụng Jane theo bất cứ cách nào có thể. Cô ta không chỉ lợi dụng anh, khiến anh nhảy múa như một con rối theo cách của mình.

Nếu không phải vì đã nhận lời đưa Jane ra khỏi Costa Rica, anh sẽ chúc phúc cho cô ta với Turego, và trốn thoát bằng mọi cách có thể. Nhưng Grant đã nhận công việc này, vì vậy anh sẽ phải hoàn thành nó, nếu anh có thể sống sót thoát ra khỏi đây. Khi anh bắt được Jane lần nữa, cô ta sẽ nhận ra rằng mình không còn được đối xử tử tế nữa. Turego đang tò mò. Với đôi tay bị trói sau lưng và bị hai bên tay sai giữ chặt, Grant nhận ra hẳn đang tò mò muốn biết điều gì.

“Ai thuê mày? Hay là bây giờ mày hành động độc lập?”

“Không, tao vẫn chỉ là tín đồ Tin lành”, Grant nói, mỉm cười, Turego gật đầu, giáng cú đánh đầu tiên vào mặt Grant, môi anh nứt ra và máu chầm

chậm chạp. Cú đấm tiếp theo nện vào bụng, anh sẽ gập người xuống nếu không bị hai gã kia giữ chặt cánh tay một cách thô bạo.

“Thật sự, là tao không có thời gian cho chuyện này”, Turego thì thầm. “Mày là huyền thoại mà người ta vẫn gọi là Tiger và mày chẳng bao giờ làm việc không công cả.”

“Chắc chắn là vậy rồi, tao đang làm từ thiện.”

Hắn nện nắm đấm vào gò má Grant làm đầu anh ngoẹo sang bên. Gã này đúng là tay đấm bốc thật sự, hắn ra đòn thật chuẩn xác. Vài lần vào mặt, sau đó là vùng xương sườn và thận. Khấp người Grant đau xoắn đến nỗi bụng anh gập lại. Anh thở hổn hển, mắt mờ đi mặc dù đầu óc vẫn tỉnh táo, Grant cố ý dồn toàn bộ trọng lượng mình vào tay hai gã đang giữ chặt anh, đầu gối khuỵu xuống.

Sau đó anh nghe thấy giọng Jane, hờn dỗi và đòi hỏi, giọng điệu mà anh chưa từng nghe trước đây, theo sau là cái giọng đơan chắc mượt mà của Turego. Mấy gã tay sai đang không chú ý đến anh. Anh cảm giác được điều đó, y hệt loài động vật hoang dã, nhạy bén với mọi sắc thái xung quanh. Anh chùng người xuống hơn nữa, cố ý kéo căng hết sức dây trói ở cổ tay, và sự thỏa mãn mãnh liệt bùng lên khi Grant cảm thấy chúng trượt khỏi tay phải của mình.

Grant sở hữu đôi tay mạnh khủng khiếp, có thể phá hủy nhiều thứ. Anh dùng sức mạnh đó bứt đứt sợi dây thừng đang quấn lấy mình. Hơi duỗi tay tới chỗ dây trói chặt nhất và căng nó ra, sau đó thả lỏng, để hai sợi dây trói lùng nhùng rớt xuống những ngón tay anh.

Hé mở đôi mắt liếc nhìn qua, Grant nhận thấy không ai chú ý đến mình, thậm chí cả cái gã đấm anh, gã đang lơ đãng chà xát khớp ngón tay và đợi Turego trở lại bất kỳ lúc nào. Cả Jane cũng không thấy đâu. Giờ chính là lúc hành động.

Hai gã giữ anh đang lơ là. Grant ném chúng ra xa như những thứ đồ chơi bỏ đi. Lập tức, tất cả bọn chúng hoảng loạn, đó là tất cả thời gian anh

cần. Grant túm lấy khẩu súng và giật báng súng lên cầm một gã đang giữ nó, khiến gã bật lùi lại phía sau. Anh xoay người lại, đá bay khẩu súng.

Những tên lính này thật sự không có nhiều cơ hội, chúng không được huấn luyện dù chỉ bằng một phần nhỏ mà anh học được, chúng cũng không có những năm kinh nghiệm của Grant. Chúng không biết làm sao để phản ứng với kẻ tấn công và ra đòn chớp nhoáng trước khi bất cứ ai có thể động thủ. Chỉ duy nhất một gã xoay xở nâng khẩu súng lên, và điên cuồng nhả đạn, viên đạn bắn vút cao phía trên đầu Grant.

Đó là tên cuối cùng còn đứng vững, Grant hạ gục hắn nhẹ nhàng đầy khinh bỉ. Sau đó, anh ngập ngừng trong giây lát xem có gã nào còn cử động không nhưng chẳng có tên nào cả. Ánh mắt của Grant nhìn chăm chăm vào cánh cửa ở cuối nhà kho, đôi môi bị thương và vương máu cong lên thành một nụ cười lạnh lẽo. Anh đi tìm Jane.

Jane chưa từng khiếp sợ đến vậy trong đời, thậm chí chứng sợ bóng tối cũng không là gì khi so sánh với cảm nhận bây giờ. Cô không thể chạy đủ nhanh, chân cô như thể đang ì ạch trượt qua lớp nhựa. Ôi, Chúa ơi, nếu như bọn chúng đã giết Grant thì sao? Cô không thể chịu đựng ý nghĩ quá khủng khiếp đó, bây giờ nó xoắn chặt lấy ngực Jane cho đến khi cô không thở được. Không, cô nghĩ, không, không, không thể nào!

Jane xông qua cánh cửa với khẩu súng lục trong tay, gần như phát điên vì sợ hãi và sẵn sàng chiến đấu vì người đàn ông của mình, vì cuộc đời mình. Cô trông thấy một quang cảnh lộn xộn, những tên tay sai đang nằm bẹp dí và tâm trí cô quay cuồng, không tài nào lĩnh hội được tại sao có quá nhiều người nằm đó. Không thể nào chỉ với một phát súng?

Sau đó, một cánh tay cuốn quanh cổ kéo giật Jane lại phía sau, khóa chặt dưới cằm cô. Một cánh tay khác vươn ra, những ngón tay dài kẹp chặt quanh bàn tay đang cầm súng của cô và lấy nó ra khỏi tay cô.

“Vui thật, em yêu, nhưng tôi cảm thấy an toàn hơn khi em bị tước vũ khí”, một giọng nói trầm rít lên trong tai cô.

Ngay khi nhận ra âm thanh giọng nói đó, mắt Jane khép lại trong sự nhẹ nhõm và hai dòng nước mắt trào ra trên mi. “Grant”, cô thì thầm.

“E là vậy. Cô có thể nói ‘thật vui khi gặp lại anh’ sau, chúng ta phải đi ngay lập tức.”

Anh thả cánh tay đang khó cổ Jane ra, nhưng khi cô cố quay lại nhìn, Grant đã tóm lấy tay phải cô và vịn ra sau lưng, không quá cao để làm cô bị đau, nhưng đủ cao để cô phải khóc hết nước mắt nếu anh dịch lên dù chỉ một centimet.

“Đi”, anh gào lên, đẩy mạnh cô về phía trước, Jane trượt chân vì bị thúc bước đi, giật lại cánh tay và rít lên phản đối.

“Anh đang làm đau em”, Jane khóc thút thít, vẫn còn sừng sốt và cố gắng để hiểu chuyện gì xảy ra. “Grant, đợi đã!”

“Đừng nhiều chuyện nữa”, Grant cho lời khuyên, đá bay cánh cửa và đẩy mạnh Jane ra ngoài, về phía ánh mặt trời chói chang. Chiếc xe tải vẫn đang còn nằm đó, và anh không hề do dự. “Vào trong, chúng ta lái chiếc xe này đi.”

Anh mở cửa, nửa đẩy nửa ném Jane vào trong xe, khiến cô nằm bẹp trên ghế. Cô khóc nức lên, tiếng khóc yếu ớt như lưỡi dao cắt xuyên qua tim Grant, nhưng anh tự nhủ rằng mình không phải thằng ngốc, Jane không cần bất cứ ai chăm sóc mình cả. Cô ta luôn luôn có thể tự lo cho mình y như loài mèo.

Jane bò lên chỗ ngồi, đôi mắt đen của cô nhòe nước khi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bị thương và bê bết máu của Grant, vừa cảm thấy đau đớn vừa thấy khiếp hãi. Cô muốn trấn an Grant, nói với anh rằng tất cả chỉ là một vở kịch, một ván cược mạo hiểm để cứu mạng sống của cả hai, nhưng anh dường như không muốn nghe.

Nhất định là anh sẽ không dễ dàng quên mọi thứ mà họ chia sẻ, mọi thứ mà họ có với nhau! Hơn nữa, cô không thể từ bỏ. Khi Jane đưa tay vươn về

phía anh thì một chuyển động ở cánh cửa phía bên kia đập vào mắt, và cô hét lên cảnh báo.

“Grant!”

Grant quay phắt lại, khi anh làm vậ Turego giờ súng lên và bắn. Tiếng súng bắn vào không khí, vậ mà Jane vẫn nghe, ý thức và cảm nhận được tiếng cầu nhàu đau đớn của Grant khi anh khuyu gói xuống rồi nhấc súng lên. Turego dạt sang một bên tìm chỗ ẩn nấp nhưng viên đạn đã bắn trúng hấn, trên vai phải của Turego có một bông hoa nở rộ, khiến hấn ngã nhà qua cửa.

Jane nghe thấy tiếng ai đó hét lên, những âm thanh giận dữ vang đến từ xa, cô lao mình qua cánh cửa mở của chiếc xe tải, ngã bò ra nền đất nóng và gồ ghề. Grant đang khuyu gói dựa vào thành xe, tay phải giữ chặt bắp tay trái, máu đang chảy thấm qua kẻ tay. Grant ngược nhìn cô, đôi mắt màu vàng rực sáng và hừng hực lửa chiến đấu, thậm chí còn mãnh liệt hơn trên khuôn mặt sung phòng và nhọt nhọt của anh.

Lúc đó Jane gần như phát điên. Cô níu áo kéo Grant đứng lên, dùng sức mạnh mà cô không biết mình có được từ đâu. “Vào trong xe đi!”, cô hét lên, đẩy mạnh anh vào trong cánh cửa. “Chết tiệt, vào trong xe! Anh tính tự sát hả?”

Người Grant co rúm lại khi thành ghé va mạnh vào chỗ xương sườn bị thương. Jane đang xô đẩy anh, la hét như nữ thần báo tử, nước mạnh tuôn xối cả trên khuôn mặt cô. “Cô không im đi được hả?”, anh hét lên và đẩy mình vào trong một cách đau đơn.

“Đừng có bảo em im miệng!”, cô gào lên, đẩy cho đến khi anh vào chỗ. Cô quệt những giọt nước mắt ra khỏi gò má và tự trèo vào trong xe. “Tránh ra đã để em khởi động cái xe này. Có chìa khóa không? Chìa khóa xe đâu rồi? Ôi, chết tiệt thật!” Jane liều lĩnh bỏ nhào xuống bên dưới bánh lái, mò mẫm và điên cuồng kéo các sợi dây kim loại.

“Cô đang làm gì vậ?”, Grant rên rỉ, đầu óc anh vát vánh vì vết thương.

“Cô đang giật tung mấy sợi dây chết tiệt này ra đây chứ!” Nếu Jane đang cố gắng phá hỏng phương tiện duy nhất mà họ có thì cô đang làm rất tốt. Anh định kéo cô ra từ bên dưới bánh lái thì Jane đột ngột tự ngồi dậy, ấn mạnh chân côn và nối hai sợi dây dẫn lại với nhau. Động cơ gầm lên khởi động, Jane đóng sầm cánh cửa phía mình lại, vào số và thả chân côn. Chiếc xe lao về phía trước một cách dữ dội, giật ngược Grant va vào cửa.

“Cài số thấp”, anh hét lên, ngồi thẳng người và bắt đầu giữ chặt ghế.

“Em không biết số thấp ở đâu. Em chỉ làm cài số mình có thể tìm thấy.”

Grant chửi thề, với tay tới hộp số, vết thương trên cánh tay như con dao nóng cứa qua da thịt khi anh khép ngón tay trên nút điều khiển. Không thể làm gì với vết thương, nên anh lờ tịt nó đi. “Đạp chân côn xuống”, anh ra lệnh. “Tôi sẽ sang số. Jane, đạp cái chân côn chết tiệt đó xuống.”

“Anh đừng quát tháo nữa đi”, cô hét trả, ấn mạnh chân côn. Grant cài số và Jane thả chân côn ra, lần này thì chiếc xe tải chuyển động êm hơn. Cô nhún chân ga, đạp mạnh xuống sàn khiến chiếc xe phóng mình góc cua, bánh sau rít lên trên nền sỏi.

“Rẽ phải”, Grant chỉ đường và cô làm theo.

Chiếc xe đang lao đi dưới nỗ lực nặng nề của Jane, bộ số của nó rền rĩ khi cô giữ chân ga.

“Sang số!”

“Anh tự làm đi!”

“Đạp chân côn!”

Cô đạp chân côn và anh cài số lên. “Khi tôi bảo thì đạp chân côn, tôi sẽ sang số, hiểu chưa?”

Jane vẫn còn đang khóc, thỉnh thoảng phải quệt nước mắt đi. Grant nói, “Rẽ trái”. Cô cua xe ở đoạn rẽ khiến một chiếc bán tải phải lách sang phía bên kia đường để tránh họ.

Con đường dẫn ra khỏi thị trấn, nhưng chỉ còn một vài dặm nữa là qua thì Grant nói ngắn gọn, “Tấp vào lề”. Jane không hỏi anh lý do, cô đánh xe về bên đường và dừng lại.

“Được rồi, ra ngoài!”, một lần nữa cô tuân theo mà không hỏi gì cả, nhảy ra ngoài và đứng đó lóng ngóng khi Grant nặng nhọc tự mình xuống xe. Tay trái anh vẫn vện máu, nhưng nhìn sắc mặt thì Jane biết rằng anh không để tâm đến nó. Grant nhét khẩu súng lục vào thắt lưng và quàng súng trường qua vai. “Đi thôi!”

“Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Trở lại thị trấn. Gã người yêu của cô sẽ không ngờ chúng ta quay ngược lại. Cô có thể ngừng khóc được rồi đấy”, anh thêm vào một cách thô lỗ, “Tôi đã giết hắn đâu”.

“Hắn không phải bạn trai em”, Jane hét lên, quay phắt lại với anh.

“Từ những gì tôi thấy thì chắc chắn là thế.”

“Em đang cố gắng đánh lừa hắn. Một người trong chúng ta phải được tự do.”

“Kiệm lời đi”, anh khuyen, giọng nhảm chán. “Tôi đã tin cô một lần, nhưng sẽ không có lần thứ hai. Bây giờ cô có đi không?”

Jane quyết định sẽ không cố gắng giải thích với anh bây giờ. Khi Grant đủ bình tĩnh để lắng nghe và cô đủ bình tĩnh để giải thích mạch lạc, lúc đó họ sẽ dàn xếp chuyện này. Khi quay mặt đi, cô nhìn vào cửa xe đang mở và thoáng thấy gì đó bị nhét trong góc sàn. Ba lô của cô! Jane bò vào trong xe và nghiêng người xuống kéo lấy cái túi từ dưới ghế ngồi. Trong lúc náo động, cô hoàn toàn quên mất nó.

“Bỏ cái thứ chết tiệt đó lại!”, Grant quát.

“Em cần nó”, Jane hét trả. Cô kéo dây đeo ngang thắt lưng lần nữa.

Anh rút súng ra và Jane nuốt nước miếng, mắt cô mở to.

Một cách bình tĩnh, Grant bắn một phát vào mặt trong chiếc xe, sau đó nhét súng trở lại thắt lưng.

“Tại sao anh lại làm vậy?”, cô hỏi và nuốt khan một lần nữa.

“Làm vậy để trông như thể chúng ta bị cưỡng ép rời bỏ xe.”

Grant nắm lấy cổ tay cô và kéo cô ra khỏi con đường. Hễ nghe thấy tiếng động cơ tiến đến gần, anh lại ép cô nhào xuống đất và họ nằm yên cho đến khi âm thanh mờ đi.

Chiếc áo của Jane chỉ mới hơn một giờ trước còn trắng sạch và đẹp đẽ, bây giờ đã lấm tẩm bùn và rách toạc ở những chỗ gai nhọn sượt qua. Cô liếc nhanh rồi sau đó quên nó đi.

“Khi nào thì Turego sẽ đuổi đến chỗ chúng ta?”, cô hỏi.

“Sắp rồi. Không đợi được rồi à?”

Jane nghiến chặt răng lại, phớt lờ anh. Khoảng hơn hai mươi phút sau họ đã tới vùng ven thị trấn lần nữa và anh quan sát xung quanh. Cô muốn hỏi Grant đang tìm gì, nhưng thấy cái cách mà anh phớt lờ nên Jane đành tiếp tục giữ im lặng. Cô muốn ngồi xuống rửa sạch vết thương trên khuôn mặt anh, băng bó vết thương trên tay anh, nhưng có lẽ cô sẽ không làm được những điều đó. Anh không muốn cô làm gì cho mình từ bây giờ.

Cô còn có thể làm được gì khác đây? Làm sao cô biết được anh có thể trốn thoát, Jane phải tận dụng kế hoạch tốt nhất mà cô có thể có vào lúc ấy.

Cuối cùng, họ cũng vào trong một kho hàng cũ nát đằng sau một ngôi nhà cũng xập xệ không kém, nằm xiêu vẹo trên khu đất tương đối mát mẻ. Người Grant co rúm lại khi anh vô ý rứt cánh tay trái, nhưng khi Jane bắt đầu tiến về phía mình, ánh nhìn trùng trùng, lạnh lùng khiến cô phải dừng chân. Cô ngồi bệt xuống đất, và co gối lên để tựa trán. “Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Chúng ta sẽ ra khỏi đất nước này bằng mọi giá”, anh dứt khoát. “Bố cô đã thuê tôi đưa cô về nhà, và đó là những gì tôi đang làm. Giao cô lại cho ông ấy sớm chừng nào tốt chừng đó!”

Chương 11

Sau đó Jane ngồi im thin thít, gục đầu xuống gối và nhắm mắt lại. Cảm giác hoang vắng, lạnh giá lan dần trong lòng, choán hết cả người cô, đẩy nỗi lo lắng và sợ hãi qua một bên. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô không thuyết phục được Grant rằng mình không hề phản bội anh? Với cuộc sống mà anh đã trải qua, thì có lẽ đó là điều mà anh luôn phải đề phòng, vì thế anh thậm chí còn không ngạc nhiên khi bị phản bội. Cô sẽ cố gắng giải thích với Grant lần nữa, dĩ nhiên rồi, cô sẽ không ngừng cố gắng cho đến khi anh thật sự bỏ cô lại.

Nhưng... nếu anh không chịu nghe thì sao? Lúc đó cô sẽ làm sao? Làm cách nào Jane cũng không thể tưởng tượng được tương lai của mình khi không có Grant. Khoảng cách tình cảm giữa họ bây giờ đúng là đau đớn, nhưng cô vẫn có thể ngược lên và nhìn thấy anh, khuây khoả vì sự gần gũi về mặt thân thể này. Cô sẽ làm được gì nếu không có anh ở đây nữa?

Nhiệt độ và độ ẩm đang bắt đầu tăng lên, đẩy lùi bóng râm của nhà kho cũ, và tiếng sấm chớp đang báo hiệu cơn mưa hàng ngày đang đến. Cánh cửa cọt kẹt mở ra và một bà lão khòm lưng đang chậm chậm đi ngang hông căn nhà đến một bãi quây nhỏ, nơi đàn lợn đang ủ ỉn nằm lăn trong bùn để tránh nóng. Grant quan sát bà, đôi mắt cảnh giác và không dao động dù chỉ một chút. Thật sự không có khả năng bà lão có thể nhìn thấy họ, cỏ dại và những bụi rậm mọc cao quá eo người, ở giữa căn nhà và cái kho cũ đó một lối mòn nhỏ thôi. Đàn lợn eng éc kêu lớn tiếng khi bà lão cho chúng ăn, và

sau khi trò chuyện băng quơ với chúng một hồi, bà cần mẫn quay về trái nhà kia.

Jane không hề động đậy, thậm chí không mở mắt ra khi đàn lợn hò hét bắt đầu đòi ăn. Grant nhìn cô, trong đôi mắt lạnh lẽo của anh có chút hoang mang. Thật chẳng giống Jane chút nào khi ngồi im thin thít và chẳng quan tâm đến tiếng ồn ào kia. Dĩ nhiên là cô biết đàn lợn đang âm ỉ rồi, nhưng chẳng buồn nhìn lên để xem tại sao chúng lại thét lên eng éc thế kia, hay thậm chí khi bà lão bắt đầu nói chuyện với chúng cô cũng không phản ứng. Bình thường cô tò mò như một con mèo ấy, chĩa mũi vào bất cứ thứ gì dù có liên quan đến mình hay không.

Thật khó để diễn tả cái cách mà Jane cúi đầu, nhưng Grant nghĩ rằng trông cô thật xanh xao, anh nhìn thấy một vài đốm tàn nhan nổi bật một cách rõ ràng trên mặt cô.

Hình ảnh Turego cúi xuống hôn vào môi Jane và cái cách cô đứng yên thụ động đón nhận nụ hôn loé qua trong đầu Grant. Con thịnh nộ xoáy dần lên trong anh lần nữa, và nắm tay anh siết chặt lại. Cô nàng chết tiệt này! Sao cô ta có thể để cho tên nhóp nhúa đó chạm vào mình cơ chứ?

Tiếng sấm đến gần và lớn hơn, mùi hơi đất bốc lên trong không khí báo hiệu cơn mưa sắp đến. Gió bắt đầu cuộn lên và thổi qua căn nhà kho mang theo sự mát mẻ, dễ chịu. Không khí sống động, như toả sáng với năng lượng mà sấm mang tới. Đám sinh vật nhỏ bắt đầu tìm chỗ trú mưa, những chú chim đang bay qua bay lại tìm chỗ đậu an toàn nhất để đợi cơn bão qua đi.

Trời mưa là khoảng thời gian tốt nhất để di chuyển tiếp, bởi vì những người khác sẽ trú mưa cho đến khi tạnh mới đi, nhưng cơ thể Grant đau đớn vì những cú đấm mà anh phải chịu, và cánh tay trái vẫn còn rỉ máu. Ở đây, lúc này, họ không bị nguy hiểm, nên anh bằng lòng nghỉ ngơi. Di chuyển vào buổi tối thậm chí còn tốt hơn.

Trời bắt đầu mưa, từ vài giọt lác đác chuyển sang trận đại hồng thủy chỉ trong vài giây. Mặt đất không thể ngấm một lượng nước lớn như vậy, và bắt đầu kéo thành dòng chảy qua nhà kho. Grant đứng bật dậy, nén một tiếng

rên khi cơ thể cứng nhắc của anh phản kháng, và tìm được chỗ ngồi trên thùng chứa rau quả đã gần thối rữa. Cái thùng nhỏ nhưng chịu được trọng lượng của anh. Jane vẫn ngồi im. Cô không có phản ứng gì cho đến khi nước bắt đầu ngấm qua chiếc quần, lúc đó cô mới ngược lên và nhận ra dòng nước đã vây quanh mình. Cô chẳng buồn nhìn Grant lấy một cái, dù cô chuyển sang một bên để tránh vũng nước. Cô quay lưng lại với anh và ngồi như tư thế cũ, với đầu gối co lên, hai tay khoanh vòng qua gối rồi cúi đầu lên đó.

Grant biết cách chờ đợi, kiên nhẫn là bản năng thứ hai của anh. Anh có thể giữ nguyên một tư thế suốt ngày dài nếu cần thiết, lơ tịt đi mọi nhu cầu tự nhiên cứ như chúng không tồn tại. Nhưng sự im lặng và thiếu cử động trong cái nhà kho tồi tàn này bắt đầu làm Grant điên tiết, bởi vì anh không quen với một cô nàng Jane giống như thế này. Có phải cô đang lên kế hoạch làm gì đó không?

Cuối cùng mưa tạnh, và không khí nóng ẩm ướt bắt đầu quay trở lại. “Có phải chúng ta ngồi đây suốt ngày không?” Sau cùng Jane cũng cúi kính hỏi, phá vỡ sự im lặng của chính mình.

“Cũng có lẽ thế. Tôi chẳng có chuyện gì tốt hơn để làm. Còn cô?”

Jane không trả lời câu hỏi đó, cũng không hỏi câu nào nữa, cô hiểu Grant sẽ chẳng buồn nói cho cô biết bất cứ điều gì. Cô đã đói đến muốn phát bệnh rồi, nhưng chẳng còn chút đồ ăn nào trong ba lô cả, và cô cũng chẳng có ý định phàn nàn với anh điều đó. Lại cúi đầu xuống gối và cố gắng tìm một nơi để chợp mắt một chút, ít nhất lúc đó cô có thể quên được mình khổ sở thế nào.

Jane thật sự đã cố gắng và ngủ được một chút, Grant lắc vai đánh thức cô dậy lúc chạng vạng. “Chúng ta đi nào”, anh nói, kéo cô đứng dậy. Trái tim Jane ngưng đập, vì ở thời khắc đó bàn tay mạnh mẽ của anh chạm vào cô rất dịu dàng, Jane điên cuồng hi vọng anh đã dịu lại và suy nghĩ thấu đáo trong lúc cô ngủ. Nhưng rồi anh buông cánh tay cô ra và bước tránh khỏi cô với khuôn mặt cứng nhắc làm hy vọng của cô chết lịm.

Jane theo anh cứ như con rôi, bước theo bước chân anh, dừng khi anh dừng, luôn giữ đúng một khoảng cách đằng sau anh. Grant liêu lĩnh đi vào trung tâm thị trấn, bước xuống đường lớn như thể chẳng có ai đang săn tìm mình, chưa kể là có đến một binh đoàn nhỏ.

Rất nhiều người nhìn họ một cách kỳ quặc, nhưng không ai ngăn họ lại. Jane thấy họ trông hơi lạ: Một người đàn ông cao to, tóc vàng hoe, khuôn mặt sưng phồng, bầm tím với khẩu súng hờ hững trong tay, theo sau là một phụ nữ tóc tai rối tung hoang dại, quần áo bẩn thỉu và một cái ba lô trên lưng đang đung đưa ngang chân khi cô bước đi.

Ờ thì, mọi thứ cũng quái lạ với cô. Jane cảm thấy như thể họ lạc trong video trò chơi, với những ánh đèn neon điên cuồng chiếu vào mình. Sau một lúc cô nhận ra ánh đèn là thật, bảng hiệu quảng cáo của một quán rượu nhỏ chiếu thông điệp của nó bằng ánh đèn neon hồng và xanh.

Anh đang làm gì vậy? Họ đang thu hút quá nhiều sự chú ý đến nỗi Turego sẽ phải nghe nói đã đời nếu hấn ta hỏi bất cứ một câu nào. Theo những gì Grant biết, Turego có thể nhờ lực lượng hành pháp địa phương truy bắt họ với những cáo buộc vô căn cứ. Turego chắc chắn có đủ thẩm quyền để huy động đủ người cho cuộc truy tìm. Trông cứ như Grant *muốn* Turego tìm ra họ vậy.

Anh rẽ xuống con phố khác và dừng lại bên ngoài một quán rượu nhỏ trong khá tối tăm. “Theo sát tôi, và không được lên tiếng”, anh ra lệnh cụt lủn, rồi bước vào.

Cái quán rượu nhỏ xíu nóng bức, đầy khói thuốc lá, và mùi rượu mạnh pha lẫn mồ hôi lan trong không khí. Ngoại trừ cô phục vụ trông nhếch nhác và hai gã gái điếm đầy nhục cảm, ở đó chẳng có người phụ nữ nào khác. Rất nhiều gã đàn ông nhìn vào Jane rồi suy đoán bằng đôi mắt đen tối của họ, nhưng lúc bọn họ nhìn thấy Grant thì đều quay lại đồ uống của mình, hiển nhiên xác định rằng cô không đáng để chuốc phiền toái.

Grant tìm được chỗ ngồi tại một chiếc bàn nhỏ ở phía sâu bên trong. Sau một lúc cô phục vụ đi tới chỗ họ, Grant gọi hai ly rượu tequila mà chẳng buồn hỏi Jane muốn uống gì.

Jane ngăn người phục vụ lại. “Đợi đã... cô có nước chanh không?”, khi cô gái gật đầu, Jane buông ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm. “Một ly nước chanh thay vì tequila nhé, làm ơn.”

Grant mời một miếng xì gà, khum bàn tay quanh ngọn lửa. “Cô kiêng rượu à?”

“Em không uống rượu lúc bụng đang trống rỗng.”

“Chúng ta sẽ tìm gì đó để ăn sau. Chỗ này không bán thức ăn.”

Cô đợi cho đến khi đồ uống của họ được mang ra trước khi nói chuyện tiếp với anh. “Chúng ta ở đây có nguy hiểm không? Người của Turego cũng có thể thấy chúng ta đi trên đường.”

Mắt Grant nheo lại khi nhìn chằm chằm cô qua khói thuốc. “Sao cô phải lo lắng chứ? Cô không nghĩ hẳn ta sẽ dang rộng vòng tay đón mình à?”

Jane chồm về phía trước, mắt cũng nheo lại. “Anh nghe này. Em phải kéo dài thời gian, và đó là cách duy nhất mà em có thể nghĩ ra. Em rất tiếc vì không có thời gian giải thích trước với anh, nhưng em không nghĩ Turego sẽ để cho em bảo ‘tam dụng’ và hội ý với anh! Nếu cũng bị hấn trói lại thì em sẽ không có cách nào giúp anh được!”

“Cảm ơn, em yêu, nhưng tôi có thể làm mà không cần kiểu giúp của cô”, Grant lè nhè, chạm vào mắt trái sưng húp và đỏ bừng.

Cơn giận đang thiêu đốt Jane, cô vô tội và phát mệt vì bị đốt xử như Benedict Arnold⁽¹⁾ rồi. Cô đang nghĩ đến việc hắt ly nước chanh vào người anh, nhưng bụng cô đang sôi sục và việc trả thù này chiếm vị trí thứ hai, xa tít so với việc cho thứ gì đó vào bụng, dù đó có là nước chanh đi chăng nữa. Jane ngồi lại ghế của mình và nhấp một ngụm, uống càng chậm càng tốt.

(1) Benedict Arnold từng được xưng tụng như người hùng trong chiến tranh giành thuộc địa Anh – Mỹ năm 1777 tại trận Bemis Heights và bị gãy một chân. Nhưng sau đó không lâu ông đã đầu quân cho vua Anh, điều

hành quân đội chống lại quê hương của mình. Câu phán xét kinh điển của người Mỹ dành cho Benedict là: “Họ sẽ cắt cái chân đã từng bị thương khi ông đã chiến đấu về vang vị sự nghiệp tự do, và chôn nó với nghi lễ quân đội, còn các phần còn lại của cái xác sẽ bị treo trên giá treo cổ”. Ở Mỹ hiện vẫn còn tượng đài nhỏ cho cái chân của Benedict Arnold như biểu trưng cho sự công bằng kỳ lạ mà người Mỹ dành cho người anh hùng phản bội này.

Từng phút trôi qua và Jane bắt đầu cảm thấy rùng mình ở hai bên vai. Mỗi giây họ ngồi đó càng làm họ gặp nguy hiểm hơn, tạo cho Turego cơ hội thuận lợi hơn để tìm ra họ. Chiếc xe tải bị bỏ lại sẽ không lừa được hẳn lâu.

Một gã đàn ông trượt vào chiếc ghế bên cạnh Jane làm cô giật mình, tim cô như nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Hắn chỉ nhìn lướt qua cô một cái rồi quay sang Grant. Hắn là một nhân vật khó tả, quần áo cũ rách, khuôn mặt bị che gần hết bởi hàm râu nhiều ngày chưa cạo và mùi rượu ôi khiến Jane nhăn mũi. Nhưng rồi hắn nói gì đó với Grant, quá khế đến nỗi cô không thể nghe được họ đang nói gì và Jane bắt đầu lắp ráp được mọi chi tiết ăn khớp với nhau.

Grant lộ diện khắp nơi không phải vì anh muốn Turego tìm ra mình, mà bởi vì anh muốn ai đó khác tìm ra họ. Đây là một canh bạc may rủi, nhưng nó hiệu quả. Tuy không còn làm việc trong tổ chức nữa, nhưng Grant nổi tiếng và anh tin danh tiếng của mình có thể bắt liên lạc với người khác. Gã đàn ông này có lẽ chỉ là một vai phụ, nhưng hắn có giá trị sử dụng của riêng mình.

“Tôi cần phương tiện di chuyển”, Grant nói. “Trong vòng một giờ nữa. Anh lo liệu được không?”

“Được”, hắn nói, chậm chậm gật đầu khẳng định.

“Tốt. Đậu xe đằng sau Blue Pelican chính xác sau một tiếng nữa tính từ bây giờ. Đặt chìa khoá dưới ghế bên phải, xuống xe và biến đi.”

Hắn gật đầu lần nữa. “Chúc may mắn, anh bạn.”

Môi anh nhếch một nụ cười nửa miệng cứng nhắc. “Cảm ơn. Tôi có thể cần một ít may mắn lúc này đây.”

Gã lẩn vào đám đông và đi mất. Jane chậm chậm lắc ly nước của mình trong tay, mắt dán xuống bàn. “Giờ anh bắt được liên lạc rồi, không phải ta nên rời khỏi đây sao?”

Grant nâng tequila lên miệng, cổ họng mạnh mẽ của anh phải hoạt động khi anh nuốt cái thứ chất lỏng cay nồng đó. “Chúng ta đợi thêm chút nữa.”

Không, không nên theo sát người khác. George đã luôn dạy cô liên lạc với người khác mà như không sẽ quan trọng ra sao. Người đàn ông đó đã liêu lĩnh đến chỗ họ một cách hiên ngang, nhưng rồi sao, rõ ràng Grant cũng liêu lĩnh để lộ bản thân anh. Tình hình có vẻ tuyệt vọng quá đi mất, dù trông Grant như thể đang nghĩ không có gì quan trọng hơn việc ngủ một giấc. Anh nằm sõng soài ra trên ghế, mắt lim dim, nếu Jane không để ý tay trái Grant vẫn đặt trên cây súng, cô sẽ nghĩ anh hoàn toàn thư giãn.

“Anh nghĩ chúng ta có thể tìm được một cái nhà tắm không?”, cô hỏi, giữ giọng mình thật khẽ.

“Ồ đây à, tôi không tin là có đâu.”

“Bất cứ chỗ nào.”

“Được rồi. Cô uống xong chưa?”, anh uống nốt phần tequila còn lại, Jane cũng làm thế với ly nước chanh của mình. Da cô lại sồn gai ốc, cứ thấy ngứa râm ran phía sau ót và cảm giác đó càng mạnh mẽ hơn khi Jane đứng dậy.

Họ len lỏi qua các dãy bàn ghế đi ra cửa và ngay khi bước ra ngoài, Jane nói, “Em nghĩ chúng ta đang bị theo dõi.”

“Tôi biết. Đó là lý do tại sao chúng ta sẽ đi theo hướng đối diện Blue Pelican.”

“Blue Pelican là cái quái gì thế? Sao anh biết quá nhiều về thị trấn này vậy? Trước đây anh đã từng đến đây à?”

“Chưa. Nhưng tôi luôn mở mắt quan sát. Blue Pelican là quán rượu đầu tiên chúng ta đi qua.”

Giờ Jane mới nhớ ra. Đó là quán rượu có đèn neon, cái nơi cô cảm thấy không thực.

Họ đi xuống con hẻm nhỏ, vào trong một cái hang tối như hũ nút. Con đường không trải nhựa, không có một lối đi bộ, không đèn đường, thậm chí chẳng có nổi một ngọn đèn neon để mượn ánh sáng của nó. Mặt đường thì gồ ghề, mụi chua lè của rác thải bốc lên xung quanh cô. Jane không suy nghĩ gì mà đưa tay vươn tới tóm chặt dây thắt lưng Grant.

Anh khựng lại, rồi tiếp tục bước mà không nói gì. Jane nuốt khan, muộn màng nhận ra rằng mình có thể sẽ lại bị anh tấn công lần nữa, như lần đầu tiên cô tóm lấy anh từ phía sau. Cô sẽ ra sao nếu không có Grant để dựa dẫm trong bóng tối? Ở bên cạnh để xiết chặt tay cô? Cô đã không còn là đứa trẻ con ngồi đó khiếp hãi ngày qua ngày và có lẽ đây là lúc để tiến thêm một bước nữa. Từ từ, thận trọng, Jane thả tay ra khỏi thắt lưng Grant và buông thõng hai cánh tay.

Anh dừng lại và quay sang nhìn cô, bóng tối che phủ mặt anh. “Tôi không phiền chuyện cô nắm dây lưng của mình đâu.”

Jane vẫn im lặng, cảm nhận được sự tò mò, do dự của anh, nhưng cô không thể cho anh bất cứ lời giải thích nào. Tất cả những bước ngoặt trong đời cô là những điều sâu kín, Jane có được do nỗ lực đau đớn, và đây không phải là điều cô có thể dễ dàng chia sẻ. Thậm trí vị bác sĩ tâm lý dành cho trẻ con giỏi nhất mà bố mẹ dẫn cô đến cũng không thể kéo Jane ra khỏi vụ bắt cóc đó.

Mọi người đều biết về những cơn ác mộng của Jane, sự lác cắc và chứng sợ tối vô lý của cô, nhưng cô chưa bao giờ kể cho ai những gì mình đã trải qua. Không kể với bố mẹ, thậm chí cả Chris, bạn thân nhất của cô từ lâu trước khi họ cưới nhau.

Trong suốt những năm sau khi bị bắt cóc, cô chỉ kể cho và tin tưởng một người duy nhất. Bây giờ giữa họ có một khoảng cách mà Jane phải cố kết nối, nhưng anh cứ đẩy cô ra. Bất kể cô muốn ném mình vào vòng tay anh đến thế nào, cô vẫn phải đứng một mình, bởi vì sớm thôi, cô sẽ không có cơ hội nào nữa.

Nỗi sợ phải ở một mình trong bóng tối không là gì so với nỗi sợ phải cô đơn suốt quãng đời còn lại của mình.

Grant đi quanh co, len lỏi ở các lối đi gồ ghề xuyên suốt thị trấn, đi quanh đi xiên rồi lại về lối cũ, thay đổi tuyến đường quá nhiều lần đến nỗi Jane hoàn toàn mất phương hướng. Cô kiên trì đi theo anh sát gót. Grant dừng lại một lần và đứng canh chừng trong khi Jane lẩn vào phía sau một khách sạn bản thủ.

Hệ thống nước ở đây như được lắp từ Thế chiến thứ hai, bóng đèn thì mờ mờ treo trên trần nhà, và có rất nhiều gián chết nằm chổng gọng trong góc, nhưng Jane chẳng còn hơi sức đâu mà phản đối. Ít nhất thì ống nước cũng hoạt động và khi cô mở nước vào cái chậu nứt nẻ, một dòng nước nhỏ âm ỉ tuôn ra. Cô rửa tay, khom xuống khoả nước vào mặt. Chẳng có cái khăn nào nên cô lau tay vào ống quần và để mặt mình tự khô.

Khi cô khẽ khàng rời khỏi toà nhà, Grant bước ra từ chỗ ẩn nấp và nắm lấy cánh tay cô. Họ không cách xa Blue Pelican lắm, vì nó quay hướng ra ngoài, khi rẽ qua góc đường, cô có thể nhìn thấy đèn hiệu màu xanh và hồng phát sáng. Nhưng Grant không bước thẳng đến đó, anh vòng vòng hết cả khu vực, thỉnh thoảng còn đứng yên không động đậy nhiều phút trong khi chờ đợi và quan sát.

Cuối cùng họ cũng đến được chiếc xe Ford cũ kỹ được đậu đằng sau quán rượu, nhưng thậm chí lúc này Grant cũng cảnh giác, anh nâng nắp đầu xe lên và dùng điều xì gà để kiểm tra động cơ. Jane không hỏi anh đang tìm cái gì, vì cô có một suy đoán đáng sợ. Anh đóng nắp đầu xe lại một cách nhẹ nhàng nhất có thể, chắc chắn rồi.

“Lên xe đi và lấy chìa khoá dưới ghế ngồi ra.”

Cô mở cửa xe. Đèn trần xe không sáng, nhưng chuyện đó chẳng ai mong muốn cả. Tự mình kiểm tra chút xíu, cô nín thở nhìn qua sau ghế, phòng khi thật sự có ai ở đó. Nhưng ván sàn trống rỗng, và cô thở ra nhẹ nhõm.

Cô chồm người qua, quét tay xuống dưới ghế tìm chìa khoá. Cánh cửa bên kia mở ra, và chiếc xe lắc lư vì trọng lượng của Grant. “Nhanh lên”, anh quát.

“Em không tìm được chìa khoá!”, những ngón tay quờ quạng của cô toàn tìm thấy rác bẩn, vài cái ốc vít, một mảnh giấy, nhưng chẳng thấy có cái chìa khoá nào cả. “Có lẽ không phải chiếc xe này.”

“Chắc chắn là nó. Kiểm tra lại nào!”

Cô ngồi xuống sàn và tìm sâu dưới ghế, quét tay qua lại. “Không có gì cả, tìm dưới ghế của anh đi.”

Grant khom người, vớ tay xuống dưới ghế để tìm. Anh vừa chúi thè vừa lôi ra cái chìa khoá được nối vào một mảnh gỗ nhỏ. Làm bầm mắng cái kẻ chết tiệt không làm theo nổi vài chỉ dẫn đơn giản, anh ấn chìa khoá và khởi động xe.

Mặc dù đã cũ nhưng động cơ của chiếc xe này khá êm ái. Grant sang số và lái xe ra khỏi con hẻm. Anh không bật đèn trước cho đến khi họ đi xa khỏi Blue Pelican và ra đường chính sáng chùng.

Jane ngồi dựa vào chiếc ghế bọc mùi ẩm mốc, không thể tin được cuối cùng họ cũng an toàn rời đi. Quá nhiều chuyện xảy ra từ buổi sáng hôm đó, đến nỗi cô mất hết khái niệm thời gian. Giờ cũng không hẳn là quá khuya, chắc chỉ khoảng tầm mười giờ, chừng đó thôi. Jane ngấm nhìn đường xá một lúc, bị thôi miên bởi hình ảnh phố xá trải dài dưới ánh đèn xe trước mặt, cô mệt mỏi nhưng không hề chớp mắt được. “Chúng ta vẫn đến Limon chứ?”

“Tại sao? Đó là những gì cô đã bảo với người tình của mình à?”

Jane ngồi im, cắn chặt răng để ngăn cơn điên đang bùng lên. Được rồi, cô sẽ cố gắng một lần nữa. “Hắn không phải là người tình của em, và em chẳng nói với hắn cái gì cả. Tất cả những gì em cố làm là để không bị trói cho đến khi tóm được một gã nào lơ là cảnh giác và giật lấy súng của hắn”, lời nói cứ đều đều tuôn ra từ miệng cô, nhưng ngực thì hỗn hển vì cố gắng kìm nén cơn giận của mình. “Chứ anh nghĩ làm thế nào mà em cướp được cây súng mà anh lấy từ trong tay em hả?”

Cô cảm thấy đó là một điểm mà Grant không thể bỏ qua được, nhưng anh đã lờ đi, rũ bỏ nó. “Nghe này, cô không cần phải giải thích mãi thế”, anh nói bằng giọng chán nản, “Tôi không quan tâm...”

“Dừng xe!”, cô hét, điên tiết lên.

“Dừng bắt đầu tung những cú đấm của em”, anh cảnh báo, liếc xéo cô.

Jane nhào qua bánh lái, quá giận dữ để lo đến chuyện họ có thể bị đâm xe. Grant đẩy cô ra chỉ bằng một tay, nguyên rửa đáy báng bô, nhưng Jane luôn xuống dưới cánh tay anh và tóm lấy bánh lái, giật mạnh về phía mình. Grant đạp thắng, cố dành quyền điều khiển chiếc xe bằng một tay trong khi tay kia đẩy Jane ra. Cô tóm bánh lái lần nữa và giật một phát, chiếc xe xóc lên dữ dội khi va vào lề đường.

Grant buông cô ra và đánh vật với chiếc xe khi nó quay tới quay lui trên con đường hẹp. Anh nhanh chóng phanh lại, cuối cùng làm cho chiếc xe dừng lại hoàn toàn để anh có thể tập trung vào Jane, nhưng cô đã mở cửa xe

và nhảy xuống còn trước khi cả chiếc xe dừng hẳn. “Tôi sẽ tự mình thoát khỏi Costa Rica!”, cô hét lên, sập cảnh cửa lại.

Anh bật ra khỏi xe. “Jane, quay lại đây”, anh cảnh cáo khi cô bắt đầu bỏ đi.

“Tôi chẳng có đi với anh thêm một đoạn nào nữa, một centimet cũng không!”

”Cô sẽ đi nếu tôi trói gô cô lại”, anh nói, sải chân đuổi theo cô.

Cô không dừng lại. “Đó là giải pháp của anh cho mọi việc, phải không?”, cô nhạo báng.

Không một lời, anh chạy hết tốc lực. Grant di chuyển quá nhanh đến nỗi Jane không có thời gian để mà chạy. Cô hoảng hốt hét lên, lượn vòng tránh đi khi anh đến chỗ mình, tay anh duỗi ra tóm lấy áo cô và Jane giật ra khi anh ngăn cô lại.

Sự tức giận nhân lên khi biết mình đã bị tóm quá dễ dàng như thế và cùng với cơn thịnh nộ mới Jane giật người khỏi anh, xoay gập cơ thể mềm mại của mình, cố thoát khỏi sự kìm kẹp của Grant. Anh túm lấy cánh tay đang quật loạn xạ của Jane và ghim chặt nó bên hông cô. “Chết tiệt, người phụ nữ này, sao cô phải làm cho mọi chuyện khó khăn hơn vậy hả?”, anh hỏn hển.

“Buông... ra!”, cô la hét, nhưng anh đã vòng tay quanh người cô, giữ hai cánh tay cô lại. Jane đá loạn xạ, gào thét, song Grant quá khỏe, cô chẳng thể làm gì được khi mang cô trở lại xe.

Nhưng Grant phải buông một tay ra để có thể mở cửa xe, và khi anh làm thế cô vịn mạnh người, cùng lúc đó nhón chân lên. Sự kết hợp giữa uốn vịn người với việc anh chỉ giữ cô bằng một tay đã giúp Jane phá được vòng kìm kẹp và trượt khỏi tay anh. Anh móc tay vào đường viền cổ áo và lại túm lấy cô lần nữa. Cái áo Jane đang mặc rách toạc.

Nước mắt tuôn trào khi cô nhặt nhanh các mảnh vải rách che ngực lại. “Giờ nhìn xem anh đã làm gì hả!” Cô quay mặt đi và bật khóc nức nở, đôi vai run lên từng chập.

Những tiếng nức nở nặng nề, đau buốt thoát ra quá mãnh liệt đến nỗi anh buông thõng cánh tay. Grant mệt mỏi vuốt mặt mình. Sao cô không thể khóc sụt sịt bình thường thôi, thay vì nức nở đến nỗi nghe như bị anh đánh đập thế này? Mặc cho mọi chuyện đã xảy ra, anh muốn ôm cô trong vòng tay, siết chặt vào ngực mình, vuốt ve mái tóc sậm màu đỏ và thì thầm rằng mọi thứ sẽ ổn thôi.

Quay mặt lại, một tay Jane chùi mặt và một tay nắm chặt chiếc áo ngực. “Hãy nghĩ về vài thứ đi!”, cô nói cộc cằn. “Nghĩ xem tôi làm cách nào mà lấy cây súng. Và nghĩ đến Turego xem. Còn nhớ khi hắn đến đằng sau anh với cây súng trường và tôi đã cảnh báo anh không? Anh có để ý trước khi anh bắn hắn, mặt hắn đã nhuốm đầy máu rồi không? Anh có nhớ cảnh mũi hắn chảy máu không? Anh nghĩ hắn chảy máu vì chóng mặt do ở vùng cao hả? Anh, đồ *con lừa* to xác, ngu ngốc, đàn độn!”, Jane gầm lên, nổi cơn tam bành đến nỗi vung nắm tay dưới mũi anh. “Anh là đồ chết tiệt, sao anh không thể nhận ra tôi yêu anh hả?”

Grant chết lặng như đá, không có chút phản ứng nào, nhưng anh cảm thấy mình không thở được nữa, như thể bản thân vừa lãnh một cú đấm vào ngực. Mọi thứ dội vào anh cùng một lúc và Grant lao đảo dưới sức mạnh của nó. Jane nói đúng. Mặt Turego đẫm máu, nhưng anh chẳng bận tâm đến bất cứ chuyện gì lúc đó.

Anh cực kỳ giận dữ và ghen tuông đến nỗi chẳng nghĩ ngợi gì cả, chỉ phản ứng với những cảnh trông như cô đã phản bội mình. Jane không chỉ nhanh trí để tránh bị trói, mà còn chạy đi cứu anh ngay khi có thể, khi Grant nhớ lại dáng vẻ của cô lúc bước qua cánh cửa đó, trắng bệch và hoang dại – những tên đàn, người của Turego hẳn là may mắn khi anh lấy lại tự do trước. *Cô yêu anh!*

Grant nhìn chăm chăm vào Jane, nhìn vào nắm tay nhỏ nhắn đang đong đưa một cách nguy hiểm dưới mũi mình. Cô cực kỳ lộng lẫy, mái tóc rối tung xoã quanh vai, khuôn mặt tràn đầy giận dữ, đốt sạch sự kiềm chế, hét

vào mặt anh như nữ thần báo tử. Cô nắm chặt mảnh vải lối bịch đó vào ngực bằng bàn tay không ngấm vào anh. Thật bất khuất. Can đảm. Cáu tiết. Và cực kỳ đáng khao khát đến nỗi Grant đột nhiên run lên vì ham muốn.

Anh túm lấy nắm đấm của Jane và kéo cô vào lòng, ôm chặt đến nỗi cô phải thở hổn hển, mặt anh vùi vào tóc cô.

Jane vẫn còn muốn phản kháng, cô đánh thùm thụp vào lưng anh bằng hai nắm tay và oà khóc lần nữa. “Buông em ra! Xin anh, để em đi.”

“Anh không thể”, Grant thì thầm, và nắm lấy cằm, quay mặt cô lại. Anh nghiền miệng mình xuống môi cô một cách mãnh liệt, Jane như một con mèo bị dồn vào chân tường, cố cắn môi anh. Anh giật đầu lại và bật cười, một niềm hạnh phúc hoang dã chạy xuyên qua người.

Chiếc áo bị rách đã rơi xuống đất, và hai bờ ngực trần của Jane bị ép dẹt vào người Grant, sự đầy đặn, mềm mại của chúng nhắc anh nhớ cảm giác tuyệt vời khi cô không còn chiến đấu với mình. Anh lại hôn Jane một cách dữ dội, khum ngực cô trong lòng bàn tay, ngón tay cái chà xát qua đỉnh nhưng mượt mà làm nó xe lại.

Jane rên rỉ dưới sự tấn công mãnh liệt của Grant, cơn giận đã tự trôi tuột đi và cô trở nên mềm mại áp vào anh, bất giác cô nhận ra mình đã khiến anh nhận ra. Cô muốn tiếp tục điên tiết với anh, nhưng không tài nào giữ được sự bực tức đó. Tất cả những gì cô có thể làm là lại hôn anh, hai cánh tay trượt lên vòng quanh cổ Grant.

Bàn tay Grant đang đốt cháy ngực cô, ngón tay đang khuấy động làn da nhạy cảm sâu sắc của cô và bắt đầu siết chặt làn sóng ham muốn cuộn xoắn ở sâu trong nơi nữ tính nhất. Giờ anh không cần phải ghìm cô đứng yên cho mình hôn nữa, thế nên anh trượt tay kia xuống hông và đẩy Jane áp vào mình, chứng minh cho cô thấy rằng cô không phải là người duy nhất bị khuấy động.

Grant dờ miêng cô, ấn môi mình vào vàng trán của Jane. “Anh thề rằng tính khí của em thật đáng nể”, anh thì thầm, “Tha thứ cho anh nhé?”

Đó là câu hỏi ngớ ngẩn, cô phải nói sao đây khi xét đến việc mình đang treo người trên cơ thể anh cứ như đồ trang trí Noel? “Không”, Jane nói, dụi mặt vào hõm vai anh để tìm kiếm hơi ấm và mùi đàn ông dễ say. “Em sẽ giữ điều này lại để ném vào anh khi lần tới chúng ta cãi nhau.” Cô rất muốn nói, “Trong suốt quãng đời còn lại của chúng ta”. Dù Grant đang ôm chặt cô trong vòng tay nhưng anh vẫn chưa nói yêu cô. Jane sẽ không thúc dục anh nói những lời đó, cô biết anh không thể.

“Em sẽ làm thế chứ”, anh nói và bật cười. Vòng tay Grant miễn cưỡng nói lỏng, anh nâng tay lên kéo tay Jane ra khỏi cổ mình. “Anh muốn ở đây như thế này, nhưng chúng ta phải đến Limon.” Anh nhìn xuống bờ ngực cô, vẻ căng thẳng lướt qua gương mặt méo mó của Grant. “Khi chuyện này kết thúc, anh sẽ dẫn em vào khách sạn và giữ em trên giường cho đến khi không ai trong chúng ta còn bước đi nổi mới thôi.”

Họ quay lại xe và Jane trút bỏ những gì còn sót lại của chiếc áo cánh, nhét nó vào ba lô và mặc chiếc áo sơ mi nguy trang của Grant. Nó to gấp hai lần cô, đường nối vai hầu như trượt tới tận khuỷu tay. Cô cuộn tay áo lên hết mức có thể, rồi gom vạt áo cột lại ở eo. Rõ ràng không hợp thời trang cho lắm, Jane nghĩ, nhưng nó che chắn được cho cô.

Chiếc Ford lăn bánh đến Limon vào lúc sáng sớm, dù đường phố vắng tanh nhưng rõ ràng đây là một thành phố cảng đông đúc. Hai bàn tay Jane nắm chặt trên ghế xe. Họ có an toàn không? Liệu Turego có bị lừa vì chiếc xe tải kia không?

“Giờ mình làm gì?”

Ebook: **Kiko**

Nguồn ebook: <http://cungquanghang.com>

“Giờ anh sẽ cố liên lạc với ai đó có thể mang chúng ta đi ngay đêm nay. Anh không muốn đợi đến sáng mai.”

Thế có nghĩa là anh nghĩ người của Turego ở quá gần họ. Có phải chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc không? Có ước gì họ vẫn còn trong

rừng rậm, ẩn mình sâu trong rừng đến nỗi chẳng ai có thể tìm được.

Rõ ràng Grant đã từng ở Limon trước đây, anh dễ dàng dàn xếp đường đi nước bước. Anh lái xe đến trạm xe lửa và Jane nhìn anh bối rối. “Chúng ta sẽ đón tàu hỏa ư?”

“Không, nhưng ở đây có trạm điện thoại. Đi nào.”

Limon không phải một ngôi làng cách ly với rừng rậm, cũng không phải một thị trấn nhỏ ở bìa rừng, nó là một thành phố với những luật lệ riêng biệt. Anh phải để lại cây súng trường lại đằng sau xe, nhưng nhét súng ngắn vào chiếc giày ống. Dù rõ ràng là trông Grant không giống như được trang bị vũ khí, nhưng Jane không tin là họ không gây chú ý ở bất cứ nơi nào họ đến. Cả hai trông cứ như vừa bước ra khỏi một trận chiến, mà thật ra là thế.

Nhân viên phòng vé nhìn họ với vẻ tò mò rõ ràng, nhưng Grant lờ anh ta đi, tiến thẳng tới chỗ chiếc điện thoại. Anh gọi cho ai đó tên Angel và giọng anh sắc sảo khi gắng hỏi một số điện thoại. Anh gác máy, cho thêm đồng xu vào khe máy và quay số khác.

“Anh đang gọi ai thế?”, Jane thì thầm.

“Một người bạn cũ.”

Người bạn cũ đó có tên là Vincente, khuôn mặt Grant ánh lên sự hài lòng sâu sắc khi anh gác máy. “Họ sẽ đưa chúng ta ra khỏi đây. Trong một giờ nữa chúng ta sẽ tự do về nhà.”

“Ai là ‘họ’ thế?”

“Đừng hỏi quá nhiều.”

Cô quắc mắt nhìn anh, rồi một suy nghĩ khác loé lên trong cô. “Trong khi chờ ở đây, chúng ta có thể tắm rửa một chút không? Trông anh ghê quá.”

Có một nhà tắm công cộng ở đây còn trống, Jane nhìn thấy mà cảm tạ biết mấy. Grant rửa mặt trong lúc Jane vuốt tóc và buộc hồ hững sau lưng. Rồi cô thấm ướt chiếc khăn và cẩn thận lau vết thương trên cánh tay Grant, viên đạn không xuyên thủng qua cánh tay nhưng vết sướt quá sâu và xấu tệ hại. Sau khi rửa bằng xà phòng, cô lôi ra một miếng băng cá nhân từ trong ba lô của mình.

“Một trong những ngày tới anh sẽ xem thử tất cả những thứ em có trong đó,” Grant làu nhàu.

Jane mở nắp một chai rượu nhỏ và đổ lên vết thương. Grant thở hắt ra và làm bầm to tiếng. “Anh đừng như con nít thế”, Jane rầy rà, “Anh không nặng xì lên như thế khi bị bắn”.

Cô bôi kem chống khuẩn lên vết thương rồi quấn miếng gạc gọn gàng quanh cánh tay anh và cột lại. Sau khi đặt đồ đạc vào chỗ cũ, Jane quấn lại ba lô quanh thắt lưng.

Grant mở cửa ra, sau đó lập tức lùi lại và đóng cửa. Jane ở ngay sau và tông sầm vào anh khiến cô lão đảo. Anh chộp lấy cánh tay để giữ cô khỏi ngã. “Turego và vài người của hắn vừa đến nhà ga.” Anh nhìn quanh, đôi mắt nheo lại đầy cảnh giác. “Chúng ta sẽ đi bằng đường cửa sổ.”

Tim cô đập thành thịch, Jane thất kinh nhìn chằm chằm vào hàng cửa sổ nhỏ xíu cao chót vót trong nhà vệ sinh. Chúng cao quá đầu cô. “Em không thể leo lên đó.”

“Chắc chắn em có thể.” Grant khom người xuống và tóm quanh đầu gối, nâng Jane lên đến khi cô với tới cửa sổ. “Mở một cái và đi qua đó. Nhanh lên! Chúng ta chỉ có một phút thôi.”

“Nhưng làm thế nào anh lên được?”

“Anh sẽ lo chuyện đó! Jane, trèo qua cửa sổ!”

Cô vịn chót và đẩy cửa mở ra. Không cho mình có thời gian để nghĩ ngợi cái cửa cao thế nào so với mặt đất bên ngoài, Jane nắm lấy cạnh dưới

khung cửa và đu người qua, nhảy vào bóng tối và hy vọng mình không tự giết bản thân trên đường ray hay đại loại thế. Cô tiếp đất bằng cả tay và đầu gối trên nền đá sỏi, và phải cắn chặt tiếng thét đau đớn khi bị đá cắt vào lòng bàn tay. Cô nhanh nhẹn bò khỏi chỗ đó và một giây sau Grant nhảy xuống bên cạnh cô.

“Em ổn chứ?”, anh hỏi, kéo cô đứng lên.

“Em nghĩ thế. Không gãy cái xương nào.” Cô báo cáo không kịp thở.

Anh bắt đầu chạy dọc toà nhà, kéo cô theo sau anh. Họ nghe thấy tiếng súng đằng sau, nhưng không bước chậm lại cũng không ngoái lại nhìn. Jane vấp chân nhưng tránh được cú ngã nhờ bàn tay Grant nắm chặt cô. “Chúng ta không thể quay lại chỗ chiếc xe Ford phải không?”, cô than thở.

“Không, chúng ta phải đi bộ đến đó.”

“Đi đâu cơ?”

“Đến điểm đón.”

“Nó cách đây bao xa?”

“Không xa lắm đâu.”

“Cho em khoảng cách bằng thước hay bằng dậm ấy”, cô gắng hỏi. Anh tránh xuống đường lớn và kéo cô vào con hẻm tối. Grant cười rộ lên. “Có lẽ là một dậm,” anh nói rồi hôn cô, miệng anh dữ dội và đói khát, lưỡi anh quấn quít không rời trong miệng Jane, ôm siết cô vào lòng.

“Bất kể em đã làm gì Turego, em yêu à! Hấn trông như quý ấy.”

“Em nghĩ là mình đã đâm vỡ mũi hấn,” cô thừa nhận.

Grant lại bật cười. “Anh nghĩ thế. Cả khuôn mặt hấn sưng phồng. Hấn sẽ nhớ em một thời gian dài đấy!”

“Không bao giờ, nếu em có thể làm gì đó. Chúng ta sẽ báo với chính phủ về gã,” cô long trọng tuyên bố.

“Đề sau, em yêu. Ngay bây giờ chúng ta phải đi khỏi đây.”

Chương 12

Một chiếc trực thăng đang bay nhanh ở tầm thấp rồi nhẹ nhàng đáp xuống, trông nó như một con muỗi khổng lồ. Grant và Jane chạy băng qua cánh đồng nhỏ, khom người thấp xuống để tránh gió quạt lên từ cánh quạt mà người phi công không tắt đi. Phía sau họ, mọi người đang đổ xô ra khỏi nhà để xem tiếng ồn ào này là gì. Jane bắt đầu cười khúc khích, bị mê mẩn bởi niềm hân hoan của giây phút này, cho đến khi Grant đẩy cô lên trực thăng cô đã vừa khóc vừa cười ầm ĩ.

Họ đã làm được! Bây giờ Turego không tài nào bắt được họ nữa. Họ sẽ ra khỏi đất nước này trước khi hắn có thể huy động lực lượng máy bay trực thăng của mình để tìm kiếm hai người, Turego sẽ không dám đuổi bắt họ xuyên qua biên giới.

Grant cười toe toét với Jane như muốn nói rằng anh hiểu nụ cười ngốc nghếch của cô. Anh hét lên “Thất dây an toàn đi!”, rồi trượt vào chỗ ngồi bên cạnh phi công và giơ ngón tay cái ra dấu tán thành với anh ta. Người phi công gật đầu, cười toe toét, và chiếc trực thăng lao vào bầu trời đêm.

Grant đeo bộ ống nghe điện đài vào, cái này có thể giúp anh nói chuyện với phi công, nhưng chẳng có cái nào ở ghế sau cả. Jane không cố nghe những gì họ đang nói nữa và nắm lấy thành ghế, nhìn ra bên ngoài hai bên cửa sổ trực thăng.

Không khí ban đêm cuộn xoáy quanh cô và thế giới này trải rộng, vượt ra xa chiếc máy bay nhỏ. Đây là lần đầu tiên Jane được ngồi trên một chiếc trực thăng, cảm giác hoàn toàn khác so với ngồi máy bay phản lực. Cô cảm thấy mình lênh đênh trong bóng đêm sâu thẳm này, Jane ước gì lúc này không phải ban đêm để cô có thể nhìn thấy cảnh quan bên dưới.

Chuyến bay không mất nhiều thời gian lắm, nhưng khi họ hạ cánh, Jane nhân ra sân bay này và với tay tóm lấy vai Grant. “Chúng ta đang ở San Jose sao?”, cô hét lên, lo lắng trỗi lên trong giọng nói của cô. Đây là nơi mọi việc diễn ra. Turego có nhiều tay chân ở trụ sở này!

Grant tháo điện đàm ra. Phi công tắt cánh quạt đi, sau đó tiếng ồn bắt đầu lắng xuống. Họ bắt tay nhau và người phi công nói, “Rất vui lại được gặp cậu! Tin cậu ở đâu đã được truyền đi và chúng tôi sẽ hỗ trợ bất cứ thứ gì cậu cần. Chúc may mắn! Tốt hơn cậu nên chạy đi. Cậu chỉ có đủ thời gian để bắt chuyến bay đó thôi đây.”

Họ nhảy xuống đường và bắt đầu chạy về phía nhà ga. “Đó là chuyến bay nào vậy?”, Jane nói, thở gấp.

“Chuyến bay đến thành phố Mexico sẽ cất cánh trong vòng năm phút nữa.”

Thành phố Mexico ư! Điều đó nghe thật tuyệt! Tưởng tượng đó cho cô thêm sức mạnh.

Nhà ga vắng ngắt vào thời điểm nửa đêm thế này, vì chuyến bay đến Mexico đã soát vé xong rồi. Nhân viên soát vé nhìn chằm chằm khi họ đến, cái nhìn đó nhắc Jane một lần nữa bây giờ họ trông như thế nào. “Grant Sullivan và Jane Greer”, Grant nói ngắn gọn, “Anh đang cầm vé của chúng tôi.”

Người nhân viên lấy lại điềm tĩnh của mình. “Vâng, thưa anh, và chuyến bay”, anh ta đáp lại bằng thứ tiếng Anh hoàn hảo, đưa ra hai bì vé. “Ernesto sẽ dẫn anh lên thẳng máy bay.”

Ernesto là một bảo vệ sân bay và anh ta chạy trước dẫn đường. Grant nắm tay Jane để đảm bảo cô sẽ theo kịp họ. Đầu cô thoáng nghĩ qua về cây súng ngắn trong đôi bốt của anh, nhưng mà họ đã đi qua hết các trạm kiểm soát rồi. Grant chắc chắn có những mối liên hệ nào đó, cô nghĩ một cách thán phục.

Máy bay thật sự đang đợi hai người, cô tiếp viên hàng không tươi cười đón chào họ một cách điềm tĩnh như thể họ không có gì bất thường hết. Jane lại muốn cười khúc khích, có lẽ trông họ không dị hợm như cô nghĩ. Sau rốt thì, quần áo nguy trang là một thịnh hành ở đất nước này. Thế nếu Grant có trưng ra bên mắt bầm đen, cai môi sưng húp và một mảnh băng gạc trên cánh tay thì sao chứ? Có lẽ trông họ như những phóng viên đã vất vả trên chiến trường.

Ngay sau khi họ ngồi vào chỗ, máy bay bắt đầu cất cánh. Khi thắt dây an toàn xong, Grant và Jane ăn ý liếc nhìn nhau. Giờ đây, đích thực mọi chuyện đã qua rồi, nhưng họ vẫn còn một ít thời gian bên nhau. Trạm dừng kế tiếp là thành phố Mexico, một thành phố quốc tế khổng lồ với các cửa hàng mua sắm, nhà hàng... và khách sạn.

Cơ thể Jane ao ước một cái giường nhưng không phải vì kiệt sức, lý do sâu xa của ao ước này là vì cảm giác râm ran trên da thịt khi cô biết Grant sẽ ở trên giường với mình. Anh nâng tay vịn ngăn cách giữa hai ghế lên và kéo cô tựa đầu lên hõm vai mình. “Sớm thôi”, anh lẩm bẩm bên thái dương cô. “Vài giờ nữa chúng ta sẽ ở Mexico. Có thể tự do về nhà.”

“Em sẽ gọi cho bố ngay khi chúng ta đến đó, để bố mẹ không còn lo lắng nữa”, Jane thở dài. “Anh có cần gọi cho ai không? Gia đình anh có biết anh ở đâu không?”

Đôi mắt Grant nhìn xa xăm. “Không, họ chẳng biết gì về những việc anh làm. Anh không gần gũi với gia đình, không còn nữa.”

Thật buồn, nhưng Jane cho rằng khi ai đó làm công việc như Grant thì gia đình sẽ an toàn hơn khi không gần gũi với anh. Cô áp mặt vào cổ anh và nhắm mắt lại, ôm chặt Grant để anh biết rằng mình không còn cô đơn nữa. Liệu buổi tối của anh có giống như của cô không? Nằm thao thức trên giường, cô đơn một cách tuyệt vọng đến nỗi mỗi tế bào trong cơ thể cô đều kêu gào chống lại.

Cô ngủ và Grant cũng vậy. Khi anh cho phép cơ thể bầm dập của mình thả lỏng thì khắp thân người anh cũng để cho sự kiệt sức lan ra. Có Jane trong vòng tay, anh dễ dàng tìm được sự thư giãn cần thiết. Cô tin cậy nép

vào lòng anh như một đứa trẻ, nhưng anh không bao giờ có thể quên cô là một người phụ nữ, dữ dội và mãnh liệt như gió như lửa.

Lẽ ra Jane phải là một tiểu thư mới lớn được chiều chuộng đến hư hỏng như anh đã nghĩ. *Lẽ ra nên như vậy*, và có thể thì cũng không ai đánh giá thấp Jane vì đã là sản phẩm mà môi trường sống của cô tạo ra, không ai mong đợi nhiều hơn ở cô. Nhưng cô vượt trội hơn thế, vượt qua cả vết thương méo mó thời thơ ấu, để trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ, hài hước và nồng nàn. Cô là người phụ nữ có thể ngủ trong vòng tay của người chiến binh cảnh giác, méo mó và trợ trợ.

Họ đáp xuống thành phố Mexico vào lúc bình minh. Sân bay chật kín người đang nhón nháo để bắt kịp chuyến bay sớm, có vô số loại ngôn ngữ và giọng nói ào ào ở đây. Grant gọi một chiếc taxi, chiếc xe chạy nhanh khủng khiếp đến nỗi mỗi giây trôi qua là một sự sống còn, hoặc nó hẳn phải sơn tóc gáy nếu Jane còn sức để mà quan tâm. Sau những gì cô đã trải qua, giao thông ở Mexico có vẻ quá tầm thường.

Thành phố rất đẹp vào lúc bình minh với những đại lộ rộng lớn, những hàng cây ngát hương thơm, và những toà cao ốc màu trắng rực rỡ trong mặt trời buổi sớm. Bầu trời xanh trong, sâu thẳm trên đầu, còn không khí mang đến cảm giác mát mẻ mà chỉ có ở vùng có khí hậu ấm áp hơn. Mặc cho mùi khói thải, Jane vẫn ngửi được mùi ngọt ngào của hoa cam, và Grant ấm áp bên cạnh cô, một chân mạnh mẽ của anh áp vào cô.

Nhân viên trực quầy trong khách sạn cao tầng màu trắng tinh khôi miễn cưỡng giao cho họ một phòng mà chưa đặt trước. Đôi mắt đen của anh ta lang thang đến vết bầm trên mặt Grant khi liến láu vài lý do bằng thứ tiếng Tây Ban Nha dồn dập. Grant nhún vai, thò tay vào túi và lấy ra vài tờ giấy bạc trong cuộn tiền. Người nhân viên đột nhiên tươi cười, tiền thay đổi mọi thứ.

Grant điền thông tin và anh nhân viên trực trượt một chiếc chìa khoá qua bàn. Sau vài bước chân, Grant quay lại. “Nhân tiện”, anh nói rõ ràng, “Tôi không muốn bị làm phiền. Nếu có ai gọi hoặc hỏi thông tin, thì chúng tôi không có ở đây. *Hiểu chứ?* Tôi mệt muốn chết rồi, và tôi rất cáu kỉnh khi bị đánh thức khỏi giấc ngủ sâu đây.”

Giọng anh nhuốm đầy sự đe dọa mượt mà, lười nhác, và anh trực quỳ gật đầu cái rụp.

Grant choàng tay qua vai cô, họ bước tới cửa thang máy. Anh ấn nút tầng mười chín và cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại. Jane nói một cách sững sốt, “Chúng ta an toàn rồi.”

“Không thể tin được à?”

“Em sẽ bắt gã đó. Hắn sẽ không thoát khỏi sự trừng phạt đâu.”

“Hắn sẽ không thoát đâu”, Grant lè nhè. “Hắn sẽ được chăm sóc thôi, qua các kênh luôn.”

“Em không muốn ‘các kênh’ nào lo liệu việc này! Em sẽ tự mình làm.”

Grant nhìn xuống, cười với cô. “Em là một cô nàng khát máu bé nhỏ phải không? Kỳ thực anh nghĩ em đã thích thú với cuộc phưu lưu nguy hiểm này.”

“Chỉ một vài phần thôi”, Jane đáp lời, chậm rãi mỉm cười với anh.

Căn phòng của họ rộng rãi, có một sân hiên để tắm nắng, một khoảng phòng khách tách biệt với một bàn ăn và một phòng tắm hiện đại lộng lẫy. Jane ló đầu vào ngó nghiêng rồi quay ra với nụ cười hạnh phúc trên mặt. “Đầy đủ tiện nghi hiện đại”, cô nói.

Grant đang xem xét sổ đăng ký dịch vụ phòng. Nhắc điện thoại lên, anh đặt hai phần ăn sáng khổng lồ và miệng Jane bắt đầu ứa nước với viễn cảnh đó. Gần như đã hơn hai mươi bốn giờ họ chưa ăn gì.

Trong khi chờ đợi thức ăn, cô bắt đầu tiến hành gọi điện về Connecticut. Phải mất cả năm phút điện thoại mới nối được máy và Jane ngồi đó nắm chặt tai nghe trong lòng bàn tay, căng thẳng chờ nghe được giọng nói của bố mẹ cô.

“Mẹ à? Mẹ, là con Jane đây! Con ổn rồi, mẹ đừng khóc, con không thể nói được nếu mẹ khóc như vậy đâu”, Jane vừa nói vừa quệt nước mắt. “Chuyển máy cho bố để con nói với bố chuyện gì đã xảy ra mẹ nhé. Chúng ta sẽ bù lu bù loa ngay khi con về đến nhà, con hứa đấy”, cô đợi vài giây, mỉm cười mơ hồ với Grant, đôi mắt sẫm màu của cô đầy nước.

“Jane ư? Thật là con phải không?”, giọng bố âm vang qua điện thoại.

“Phải, là con. Con đang ở thành phố Mexico, Grant đã đưa con ra, bọn con vừa đáp xuống cách đây năm phút thôi.”

Bố cô nén lại tiếng nấc và Jane cũng nhận ra ông cũng đang khóc, nhưng ông đã kiềm lại. “À, giờ con định thế nào rồi?”, ông hỏi. “Khi nào con về đây? Từ đó con sẽ đi tiếp đến đâu?”

“Con không biết”, cô nói, nhướn mày với Grant và lấy ông nghe ra khỏi tai. “Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu thế?”

Anh lấy điện thoại từ tay cô. “Tôi là Sullivan. Chúng tôi sẽ ở đây vài ngày, giải quyết một số giấy tờ đã. Chúng tôi đến được đây mà không có hộ chiếu, tôi phải gọi vài cuộc điện thoại trước khi về Mỹ. Phải, chúng tôi ổn cả. Tôi sẽ báo với ông ngay khi tôi tìm ra.”

Khi Grant gác máy, anh quay sang và thấy Jane đang quan sát anh với đôi môi mím chặt. “Làm thế nào chúng ta *đến* được đây mà không bị kiểm tra hộ chiếu vậy?”

“Một vài người ngó lơ đi, thế thôi. Họ đã biết chúng ta đi qua đây. Anh sẽ báo hộ chiếu của chúng ta bị mất và xin bản sao tại Lãnh sự quán Mỹ. Không có gì đâu.”

“Anh làm thế nào để sắp xếp giải quyết mọi thứ nhanh chóng đến thế? Em biết đây không phải là kế hoạch ban đầu.”

“Không phải, nhưng chúng ta có nội bộ hỗ trợ.” Sabin giỏi làm đúng như lời cậu ta nói, Grant ngẫm nghĩ. Tất cả những đầu mối cũ đều ở đó và

họ đã được thông báo để hỗ trợ Grant mọi thứ anh cần.

“Là những người cộng tác với anh... trong công việc cũ ư?”, Jane đánh bạo đoán.

“Em biết càng ít càng tốt. Em nhanh trí đến chết tiệt. Như chuyện nói đây nóng chiếc xe tải đó. Trước đây em đã từng làm rồi phải không?”

“Chưa, nhưng em thấy anh làm một lần”, cô giải thích, đôi mắt đầy vẻ ngây thơ, vô tội.

Anh lẩm bầm. “Đừng lãng phí thời gian nhìn anh bằng ánh mắt ngây thơ, vô tội đó.”

Một tiếng gõ cửa và một giọng ê a thông báo rằng phục vụ phòng đã tới trong thời gian kỷ lục. Grant kiểm tra qua mắt cửa, rồi mở cửa cho cậu bé vào. Mùi cà phê nóng lan toả trong phòng làm miệng Jane ứa nước. Cô lượn qua khi cậu bé bày thức ăn lên bàn.

“Nhìn này”, cô ngâm nga. “Cam và dưa hấu thật tươi. Bánh mì nướng. Bánh nướng Đan Mạch. Trứng. Bơ. Cà phê chân chính!”

“Em đang nhỏ dãi kìa”, Grant chọc cô, hào phóng đưa cho cậu bé khá nhiều tiền boa, mà giờ anh cũng đói cào cả ruột, rồi hai người bắt đầu tàn phá bàn thức ăn. Mỗi mảnh vụn đều được dọn sạch, bình cà phê cũng rỗng nốt trước khi họ nhìn nhau và mỉm cười.

“Em cảm thấy mình lại là con người rồi”, Jane thở dài. “Bây giờ là lúc dành cho vôi sen nóng hổi.”

Cô bắt đầu tháo dây đôi bốt, kéo chúng ra và thở dài khoan khoái khi ngọc ngậy mấy ngón chân. Liếc nhìn qua Grant, cô thấy anh đang ngắm mình với nụ cười nửa miệng mà cô rất thích. Trái tim Jane nhảy chồm chồm trong lồng ngực. “Anh không vào tắm với em à?”, cô hỏi một cách ngây thơ, nhàn nhã đi vào nhà tắm.

Cô đứng dưới vòi sen ấm áp, ngược mặt lên để nước xối thẳng vào mặt khi cửa nhà tắm mở ra và Grant bước vào với mình. Jane quay lại, vuốt nước khỏi mắt, nụ cười tươi tắn hiện sẵn trên môi, nhưng nó tan biến ngay khi cô thấy những vết bầm lốm đốm trên sườn và bụng anh. “Ôi, Grant!”, cô thì thào, vươn tay vuốt nhẹ lên những vết bầm xấu xí đó. “Em rất tiếc.”

Grant liếc nhìn trêu chọc cô. Người anh đau và cứng nhắc, nhưng không có cái xương nào gãy, còn những vết bầm rồi sẽ tan. Anh đã từng chịu đựng những thứ còn tệ hơn thế, rất nhiều lần. Dĩ nhiên, nếu Turego có thể đánh đúng lực hấn muốn, Grant biết mình hấn có thể sẽ chết vì chảy máu trong. Nhưng điều đó không xảy ra, vì thế anh không lo về nó. Anh nắm lấy cằm, quay cô sang đối mặt với mình. “Cả hai chúng ta đều bị bầm tím hết, em yêu, anh nhắc phòng khi em không để ý. Anh ỏn cả.” Grant bao phủ miệng cô bằng môi mình, nếm vị ngọt ngào của Jane bằng lưỡi mình, và ôm cô gọn vào lòng.

Cô muốn anh, muốn anh, muốn anh. Cả người Jane đau đớn và bốc cháy.

Căn phòng thật nóng nực khi họ thức dậy, mặt trời Mexico thiêu đốt qua tấm màn cửa. Da họ dính sát vào nhau với mồ hôi và bật ra một âm thanh như tiếng mút ướt át khi Grant nâng cô khỏi người anh. Anh đứng lên bật máy lạnh, đứng một lúc cho khí lạnh tràn qua cơ thể trần trụi của mình, rồi quay lại giường.

Họ hiếm khi rời giường ngày hôm đó. Họ làm tình, ngủ một chút và thức dậy để làm tình tiếp. Cô không thể có đủ anh, anh dường như cũng không có đủ cô. Giờ không còn chút cảm giác vội vã nào với cuộc làm tình của họ, chỉ có sự miễn cưỡng sâu sắc không muốn bị tách rời nhau.

Grant dạy cố những điểm đến không giới hạn của khoái lạc cho đến khi cô run rẩy và rùng mình vì thỏa mãn, mất hết lý trí, không có khả năng cử động. Jane nói với anh là cô yêu anh. Cô không thể ngăn những lời đó, không phải bây giờ, khi mà cô đã nói với anh bằng mọi cách, và sớm thôi, mọi thứ sẽ lại xâm phạm thế giới của họ.

Đêm đến và cuối cùng họ cũng phải rời phòng. Tay trong tay đi dạo dưới trời đêm ẩm áp của Mexico, họ phát hiện vài cửa hàng mở cửa rất khuya. Jane mua một chiếc đầm mùa hè màu hồng, cái đầm sẽ làm da cô trông rám nắng như mật ong, một đôi xăng đan và đồ lót mới. Grant không có hứng thú mua sắm gì, vì thế cô vô tư chọn một chiếc quần jean, giày mọi và một chiếc áo polo trắng cho anh. “Có lẽ anh cũng nên thay đồ”, cô mỉm cười đẩy anh về phía phòng thử. “Tối nay chúng ta ăn tối bên ngoài nhé.”

Chẳng có gì phải bàn cãi. Không cho đến khi anh ngồi đối diện với cô trong nhà hàng với một chai rượu giữa họ, Grant nhận ra đây là lần đầu tiên trong nhiều năm anh ở cùng với một người phụ nữ trong một sự sắp xếp hoàn toàn mang tính chất xã hội. Họ không làm gì ngoài việc ăn và nói, nhấm nháp rượu và nghĩ về những gì họ sẽ làm khi quay lại khách sạn.

Thậm trí sau khi về hưu, đôi lần anh đã giữ mình trong nông trại hàng tuần không gặp ai khác. Khi cần hàng hoá vật phẩm và buộc phải vào thị trấn, anh chỉ đi thẳng đến đó rồi quay về, đi nhiều lần mà chẳng nói chuyện với ai cả. Anh không thể chịu được bất cứ ai khác ở quanh mình. Nhưng giờ Grant thấy thoải mái, thậm chí còn không nghĩ đến những người lạ xung quanh, chấp nhận sự hiện diện của họ nhưng không chú ý họ, vì tâm trí và các giác quan của anh đặt hết vào Jane mất rồi.

Cô lộng lẫy, căng tràn sức sống. Đôi mắt sẫm màu sinh động, làn da rám nắng bùng bùng sức sống, nụ cười toả nắng. Ngực cô căng đầy trong thân trên của chiếc áo đầm hai dây, phần da lộ ra hơi sồn da gà bởi sự mát mẻ của nhà hàng, và ham muốn trong anh lại bắt đầu khuấy động làn nữa.

Họ không có nhiều thời gian ở bên nhau, cả hai sẽ sớm quay về Mỹ và công việc của anh sẽ kết thúc. Còn quá sớm, thật sự quá sớm. Anh chưa nếm cô no nê, sự ngọt ngào hoang dã của cơ thể cô bên dưới thân mình, hay cái cách cô cười đã đẩy đi mọi nút thắt căng thẳng trong anh bằng cách nào đó.

Họ trở về khách sạn và quay lại giường. Grant cố gắng thoả mãn chính mình, cố gắng tích trữ cho đủ những ký ức để anh có thể ôm ấp trong suốt những năm dài trống rỗng sắp tới. Sống một mình đã là những thói quen ăn sâu vào Grant, anh muốn Jane, nhưng không thể tưởng tượng viễn cảnh

mang cô về nông trại với mình và anh không có cách nào để có thể hoà nhập với thế giới của cô. Jane thích có mọi người quây quanh, trong khi anh thoải mái hơn với cuộc sống cô độc. Cô thân mật thoải mái, trong khi anh luôn kìm nén, chôn sâu suy nghĩ của mình.

Jane cũng biết rằng mọi việc sắp qua đi. Nằm trên ngực anh, với bóng tối bao trùm lấy họ, cô kể chuyện cho anh nghe. Đó là món quà cô tặng anh, những câu chuyện về thời niên thiếu, nơi cô đi học, thức ăn và loại nhạc mà cô thích, những thư cô muốn đọc.

Bởi vì cô nói chuyện, Grant thấy thật dễ dàng để đáp lại thiện ý đó, giọng anh thấp và khàn khàn khi kể cô nghe về cậu con trai tóc trắng đã từng là anh, da anh sạm đen vì những mùa hè thiêu đốt ở miền Nam Georgia, chạy rông trong đầm lầy. Anh học cách săn bắn và bắt cá ngay khi anh tập đi. Anh kể cô nghe về những việc chơi bóng suốt thời trung học, theo đuổi những cô nàng cổ vũ, say xỉn và làm loạn, rồi cố gắng lén vào nhà để mẹ không bắt được.

Những ngón tay Jane đùa nghịch với đám lông trên ngực anh, cô nhận ra khoảng lặng ở Grant vì anh sắp nói đến thời điểm quan trọng trong câu chuyện đời mình, khi cuộc đời anh rẽ hướng. Giờ không còn là câu chuyện thời niên thiếu dễ dàng kể ra nữa.

“Rồi chuyện gì đã xảy ra thế?”, cô thì thầm.

Tim anh đập dồn dập. “Chiến tranh Đông Dương. Anh bị bắt đi quân dịch khi vừa đủ mười tám tuổi. Anh quá giỏi với việc lẩn quanh rừng rậm, vì thế đó là nơi họ điều anh đến. Anh đã về nhà, một lần, nghỉ ngơi và hồi sức, nhưng người thân của anh thì vẫn luôn như xưa, trong khi anh không còn là con người như mình đã từng. Bọn anh thậm chí không thể trò chuyện với nhau. Vì thế anh lại đi.”

“Và ở lại đó ư?”

“Phải. Anh ở lại đó”, giọng anh nhỏ dần.

“Làm thế nào mà anh bắt đầu làm mật vụ, hay bất cứ tên gì mà anh dùng để gọi công việc đó?”

“Hoạt động bí mật. Nhiệm vụ rủi ro cao. Chiến tranh kết thúc và anh trở về nhà, nhưng không có việc gì cho anh làm cả. Những điều anh sẽ làm là bán hàng trong một cửa hàng tạp phẩm, nơi những người dân quanh đây đến và hỏi trứng gà giá bao nhiêu ư? Trong khi anh từng học huấn luyện đặc biệt giữa sự sống và cái chết. Anh đoán cuối cùng mình cũng phải ổn định cuộc sống, nhưng không muốn lượn lờ tìm hiểu. Anh làm người nhà thấy rất bối rối và anh trở thành một người xa lạ với họ. Khi đồng nghiệp cũ gọi đến, anh đã nhận công việc cậu ấy đề nghị.”

“Nhưng giờ anh đã nghỉ hưu rồi mà. Anh có quay lại Georgia không?”

“Chỉ vài ngày, để báo cho gia đình biết nơi mình ở. Anh không thể định cư ở đó, quá nhiều người quen biết anh, trong khi anh lại muốn được ở một mình. Vì thế anh mua một nông trại gần những ngọn đồi ở Tennessee và ở đây suốt từ lúc đó. Cho đến khi bố em thuê anh cứu em về nhà.”

“Anh đã kết hôn bao giờ chưa? Hoặc đính hôn?”

“Chưa”, anh nói và hôn cô, “Hỏi đủ rồi đấy. Ngủ thôi.”

“Grant?”

“Ừ?”

“Anh có nghĩ hẳn thật sự từ bỏ không?”

“Ai?”

“Turego.”

Sự thích thú lẫn trong giọng anh. “Em yêu, anh hứa với em, gã đó sẽ được chăm sóc. Đừng lo lắng chuyện đó. Giờ em an toàn và khoẻ mạnh, người ta sẽ làm mọi cách để vô hiệu hoá hẳn.”

“Anh đang sử dụng những cụm từ nghe bất thường quá. Cái từ ‘chăm sóc’ và ‘vô hiệu hoá’ có nghĩa là sao cơ?”

“Rằng hẳn ta sẽ phải trải qua một khoảng thời gian trong nhà tù thanh lịch Central American mà mọi người thường nghe nói đây. Ngủ đi nào.”

Jane vâng lời, môi nở nụ cười thoả mãn trong vòng ôm thật chặt của anh.

Ai đó đã giật dây một lần nữa. Có thể là cha cô hoặc là “người bạn” thân bí của Grant, người đã sắp đặt mọi thứ, hoặc có lẽ Grant đã dọa dẫm ai đó ở Đại sứ quán. Dầu sao thì mọi chuyện cũng xong xuôi, buổi trưa hôm sau họ đã có hộ chiếu. Họ có thể bắt chuyến bay tiếp theo đến Dallas, nhưng thay vì thế họ trải qua một đêm nữa bên nhau, làm tình trên chiếc giường cỡ lớn, cửa đóng then cài.

Jane không muốn đi. Miễn là họ vẫn ở Mexico, cô có thể giả vờ rằng chuyện này chưa qua đi, rằng nhiệm vụ này chưa kết thúc. Nhưng bố mẹ đang đợi cô, và Grant cần quay về với cuộc sống riêng của anh. Cô phải tìm công việc khác cũng như xử lý vài việc vặt đã kéo cô vào quá nhiều rắc rối từ khi mới bắt đầu. Không cách nào để họ có thể ở lại Mexico cả.

Ấy thế mà, nước mắt vẫn bỏng cháy trong mắt Jane khi họ đáp chuyến bay về Dallas. Cô biết Grant đã đặt hai chuyến bay khác nhau từ Dallas, cô sẽ đến New York, còn anh bay đến Knoxville. Những lời tạm biệt của họ sẽ được nói ra ở sân bay Dallas-Ft. Worth đông đúc. Cô không cảm lòng được. Nếu không gồng mình lên Jane sẽ khóc âm ỉ như một đứa trẻ, và anh sẽ không thích thế.

Nếu anh muốn cô hơn những gì mình đã có thì lẽ ra anh phải hỏi cô, vì cô đã thể hiện quá rõ ràng rằng cô sẽ trao cho Grant tất cả những gì anh muốn. Nhưng anh không hỏi, nghĩa là anh không muốn cô. Jane biết thời điểm này sẽ đến và cô chấp nhận nó, chấp nhận rủi ro, nắm chắc hạnh phúc khi còn có thể. Giờ thì hết rồi.

Jane cố kìm nước mắt. Cô đọc tạp chí *Hàng không* và thậm chí còn có thể hiểu được những gì mình đang đọc nữa kia. Cô nắm lấy tay Grant một lúc, nhưng lại buông ra khi người ta bắt đầu phục vụ đồ ăn. Cô gọi một ly gin và tonic, nốc nhanh gọn rồi gọi một ly khác.

Grant nheo mắt nhìn Jane, nhưng cô cười toe toét với anh, quyết không để anh biết mình đang tan nát cõi lòng.

Thời gian trôi nhanh quá. Họ đáp máy bay tại Dallas và nối đuôi nhau bước xuống thang ra khỏi máy bay. Jane chộp lấy chiếc ba lô bản thủ môn vệt, lần đầu tiên cô nhận ra rằng đôi bốt và quần áo dã chiến của anh được để chung với đồ của mình. “Em cần địa chỉ của anh”, cô nói nhỏ nhẹ, một cách căng thẳng. “Để gửi đồ đến cho anh. Trừ khi anh muốn mua một chiếc túi trong cửa hàng sân bay. Chúng ta còn nhiều thời gian trước khi chuyển bay cất cánh.”

Anh kiểm tra đồng hồ. “Em có hai mươi tám phút, vì thế tốt hơn hết là ta nên tìm công vào cửa của em. Em đã cầm vé chưa?”

“Rồi, nó ở ngay đây. Quần áo của anh thì sao?”

“Anh sẽ liên lạc với bố em. Đừng lo chuyện đó.”

Phải, dĩ nhiên rồi! Còn vấn đề thanh toán cho việc kéo cô ra khỏi Costa Rica mà. Gương mặt Grant cứng nhắc không cảm xúc, đôi mắt màu hổ phách lãnh đạm. Jane đưa tay ra, không để ý nó run rẩy thế nào. “À, tạm biệt anh. Thật...”, cô nghẹn lời. Cô có thể nói gì đây? *Thật vui đã được gặp anh ư?* Cô nuốt khan. “Thật là vui.”

Grant nhìn bàn tay chìa ra của cô, rồi ngược lên nhìn cô, đôi mắt anh đầy nghi hoặc, lãnh đạm. Anh nói chậm rãi, “Khôn kiếp... những gì em nói”, anh nắm lấy tay cô, kéo cô vào vòng tay mình. Miệng Grant nóng bỏng bao phủ môi cô, lưỡi anh chậm rãi quần quít trong miệng cô như thể họ không hề bị quay quanh bởi vô số ánh mắt tò mò. Jane bám vào anh, run rẩy.

Anh đẩy cô ra. Quai hàm nghiến chặt. “Đi đi. Người nhà của em đang đợi em. Vài ngày nữa anh sẽ liên lạc.” Những lời cuối bắt chợt tuôn ra, anh đã định đây là lần chia tay sau cùng, nhưng đôi mắt Jane lạc lòng và chan chứa đau đớn, và cô đã hôn anh một cách đói khát, đến nỗi anh không thể ngăn được những lời hứa hẹn đó. Một lần nữa thôi. Anh sẽ cho mình thêm một lần nữa với cô.

Jane gật đầu, thẳng người lên. Cô sẽ không suy sụp và khóc lóc với anh. Grant ước gì cô sẽ khóc, vì lúc đó anh sẽ có một cái cớ để ôm cô lần nữa. Nhưng cô mạnh mẽ hơn thế. “Tạm biệt anh”, cô nói, rồi quay đầu và bước đi.

Jane không biết mình đang đi đâu, hình bóng mọi người nhoè đi và cô cứ chớp mắt để nước mắt không tuôn ra. Cô lại tro troi một mình rồi. Grant nói sẽ liên lạc, nhưng cô biết anh sẽ không làm thế. Kết thúc rồi. Cô phải chấp nhận điều đó và biết ơn khoảng thời gian mà mình đã có với anh. Cô đã rõ ngay từ đầu rằng Grant Sullivan không phải là người có thể trói buộc.

Ai đó chộp lấy cánh tay cô, bàn tay ấm áp và mạnh mẽ, bàn tay của một người đàn ông. Cô dừng lại, hy vọng hoang dại ngân lên trong ngực, nhưng khi Jane quay lại, người ngăn cô đi tiếp không phải Grant. Người đàn ông có đôi mắt đen, tóc đen, và làn da tối màu, gương mặt đậm chất Latin. “Jane Greer phải không?”, gã lịch sự hỏi.

Jane gật đầu, tự hỏi làm sao gã biết tên và nhận ra cô. Tay gã nắm chặt cánh tay cô. “Vui lòng đi với tôi chứ”, gã nói và dù giọng gã vẫn lịch sự nhưng câu nói đó là câu mệnh lệnh, không phải câu hỏi.

Sự hoảng sợ lướt qua Jane, kéo cô ra khỏi nỗi đau. Cô mỉm cười và quát cái ba lô lên đập trúng vào đầu gã, làm gã lão đảo. Từ âm thanh phát ra, cô biết đôi giày ống của Grant đã đánh trúng gã.

“Grant!”, cô hét, giọng xoáy qua tiếng ồn ào của hàng ngàn người.

“Grant!”

Gã đàn ông lấy lại thăng bằng và lao tới chỗ cô. Jane bắt đầu lách qua mọi người chạy về hướng lúc này. Xa phía trước cô thấy Grant đang chạy xuyên qua đám đông như một cầu thủ trung phong, đẩy mọi người ra khỏi đường của anh. Gã đó bắt kịp Jane, túm lấy cánh tay cô lần nữa, và rồi Grant đến. Mọi người la hét và chạy toán loạn, an ninh sân bay cũng đang chạy về phía họ. Grant đập gã đó ngã sõng soài rồi tóm cánh tay Jane chạy đến lối thoát hiểm gần nhất, luồn qua đám đông và lờ đi những tiếng hét.

“Cái quái gì xảy ra thế hả?”, anh hầm hừ, kéo cô ra ngoài trời Texas. Không khí nóng ẩm tụ lại trên người họ.

“Em không biết! Gã đàn ông đó chỉ đến chỗ em và hỏi em có phải Jane Greer không, rồi hắn ta nắm chặt lấy cánh tay em, bảo em đi với hắn, vì thế em đánh ba lô vào đầu hắn và bắt đầu hét lên.”

“Phản ứng tốt lắm”, anh lầm bầm, vẫy một chiếc taxi và đẩy cô lên, rồi trườn vào bên cạnh cô.

“Đi đâu đây cô cậu?”, người tài xế hỏi.

“Vào trung tâm.”

“Cụ thể là chỗ nào ở trung tâm?”

“Tôi sẽ cho anh biết khi nào thì dừng.”

Người tài xế nhún vai. Khi họ ào ra đường, dường như có nhiều người tràn ra nhà ga, nhưng Jane không nhìn lại. Cô vẫn còn đang run rẩy. “Không thể nào lại là Turego, phải không?”

Grant nhún vai. “Có thể lắm. Nếu hắn có đủ tiền. Anh cần gọi điện thoại.”

Jane đã nghĩ mình an toàn rồi, rằng cả hai người họ đều an toàn. Sau hai ngày yên bình ở Mexico, sự sợ kinh hoàng đột ngột này gây khủng hoảng và khó chịu hơn nhiều. Cô không thể ngừng run rẩy.

Họ không đi theo đường đến Dallas. Grant hướng dẫn tài xế cho họ xuống tại một trung tâm mua sắm. “Sao lại là một khu mua sắm vậy?”, Jane hỏi, nhìn quanh quất.

“Ở đây có trạm điện thoại và đứng ở đây an toàn hơn là đứng trong một buồng điện thoại bên lề đường.” Anh quàng tay ôm chặt lấy cô. “Đừng quá lo lắng, em yêu.”

Họ đi vào trong và tìm thấy một dãy buồng điện thoại trải trước, nhưng hôm nay là một ngày bận rộn và tất cả các đường dây đều đang có người sử dụng. Họ đợi trong khi một cô bé đang tranh cãi dai dẳng với mẹ mình về việc nó có thể đi chơi khuya đến mức nào. Nhưng cuối cùng cô bé cũng gác máy và bỏ đi rõ ràng là không tranh luận lại với mẹ rồi. Grant bước vào và trưng dụng chiếc điện thoại trước khi ai khác có thể với tới nó. Đứng gần bên, Jane nhìn anh bỏ tiền vào, bấm số, rồi lại bỏ tiền vào. Anh dựa vào hộc tường buồng điện thoại và lắng nghe tiếng chuông đổ.

“Sullivan đây”, cuối cùng anh cũng lè nhè lên tiếng khi có người trả lời điện thoại. “Cô ấy gần như bị tóm ở sân bay Dallas-Ft. Worth”. Anh lắng nghe một lúc, rồi ngược mắt nhìn Jane. “Được. Tôi hiểu rồi. Chúng tôi sẽ đến đó. Nhân tiện, đó là một hành động ngu ngốc. Cô ấy hẳn có thể giết chết anh ta rồi.” Grant gác máy và môi anh giật giật.

“Sao?”, Jane gặng hỏi.

“Em vừa quật vào mặt một đặc vụ đấy.”

“Một đặc vụ á? Ý anh là, một trong những người của bạn anh ư?”

“Phải. Chúng ta sẽ đi vòng một chút. Em sẽ bị thẩm vấn đấy. Họ đã sắp đặt vài người khác đến đón em, và họ quyết định đón em sau khi chúng ta tách ra, vì anh không còn lo nhiệm vụ này nữa và việc này chính thức không liên quan đến anh. Sabin sẽ ghim tai họ lại mất.”

“Sabin ư? Anh ấy là bạn anh hở?”

Anh mỉm cười với cô. “Cậu ta là một trong số đó.” Anh dùng lưng bàn tay dịu dàng vuốt ve gò má cô. “Và đó là cái tên em phải quên đi, em yêu. Sao em không gọi bố mẹ và nói họ biết là em chưa về nhà tối nay? Ngày mai em sẽ về, em có thể gọi họ lần nữa khi chúng ta đã tìm hiểu rõ vài chuyện.”

“Anh sẽ đi với em chứ?”

“Anh sẽ không bỏ lỡ đâu.” Grant nhe răng cười như sói ấy, anh rất muốn xem phản ứng của Kell khi gặp Jane.

“Nhưng chúng ta sẽ đi đâu?”

“Virginia, nhưng đừng nói với bố mẹ em chuyện đó. Chỉ bảo là em lỡ chuyến bay thôi.”

Cô với tay tới chiếc điện thoại, rồi dừng lại. “Bạn anh ắt hẳn khá quan trọng nhỉ?”

“Cậu ta có chút quyền lực trong tay”, Grant nói giảm đi.

Vì thế, họ chắc chắn biết về đoạn phim đó. Jane nắm số thẻ tín dụng của mình. Cô sẽ vui mừng khi giải quyết xong hết mọi chuyện, và ít nhất Grant sẽ ở cạnh cô thêm một ngày nữa. Chỉ một ngày nữa thôi! Chỉ là hoà hoãn thêm chút thôi, và Jane không biết liệu mình có đủ sức chịu đựng thêm một lần chia tay nữa không.

Chương 13

Miền quê Virginia yên tĩnh và thanh bình, cỏ cây hoa lá đều xanh tươi. Nơi này trông khá giống vùng đất của bố cô ở Connecticut. Mọi người lịch sự và rất nhiều người chào mừng Grant, nhưng Jane nhận thấy rằng thậm chí những người đến nói chuyện với Grant cũng hơi do dự, như thể họ cảnh giác với anh.

Văn phòng của Kell vẫn ở nơi nó vốn thuộc về và trên cửa không có bảng tên. Người đặc vụ hộ tống họ nhẹ nhàng gõ cửa. “Ngài Sullivan ở đây,

thưa ngài.”

“Cho họ vào đi.”

Đầu tiên đập vào mắt Jane là sự thanh nhã cổ điển của căn phòng. Trần nhà cao, mặt lò sưởi chắc chắn là được xây dựng cùng lúc với ngôi nhà, cách đây khoảng một trăm năm trước. Cánh cửa kính cao nằm sau chiếc bàn lớn, khiến ánh sáng chiều muộn tràn ngập căn phòng. Chúng cũng khiến người đàn ông ngồi đằng sau chiếc bàn trông như một cái bóng, trong khi những người khác bước vào phòng thì được chiếu sáng bởi ánh mặt trời cháy rực, George đã từng kể với cô về điều này. Anh ta đứng dậy khi họ vào phòng, một người đàn ông cao ráo, có lẽ không cao bằng Grant, nhưng săn chắc và cứng cỏi với sự dẻo dai hẳn rõ nét, những đặc điểm cơ thể này không thể duy trì được nếu chỉ ngồi đằng sau chiếc bàn này.

Anh ta bước lên phía trước để chào mừng họ. “Trong cậu như quý địa ngục ấy, Sullivan”, anh ta nói rồi hai người họ bắt tay nhau, sau đó anh ta quay sang cô, lần đầu tiên Jane cảm nhận được quyền lực của con người này. Mắt anh ta quá đen đến nỗi không có chút ánh sáng nào trong đó, đôi mắt thẩm thấu ánh sáng, giấu nó vào sâu trong đáy mắt. Tóc anh ta dày và đen, làn da sạm màu và có một năng lượng rất mạnh mẽ ở anh ta khiến Jane hơi căng thẳng.

“Chào cô, Greer”, anh ta nói, đưa tay ra.

“Chào anh, Sabin”, cô đáp lễ, bình tĩnh bắt tay anh ta.

“Tôi có một đặc vụ quá lúng túng ở Dallas nhỉ.”

“Anh ta không nên như thế”, Grant nói lè nhè đằng sau cô. “Cô ấy hạ gục anh ta quá dễ dàng.”

“Vì đôi giày ông của Grant trong ở ba lô”, Jane giải thích, “Đó là thứ làm anh ta choáng váng tệt hại khi bị tôi đánh vào đầu.”

Ấn tượng đầu tiên trong mắt Sabin là Jane không hoàn toàn giống như anh ta đã nghĩ. Grant đứng sau lưng cô, cánh tay gập lại một cách điềm tĩnh

và chờ đợi.

Sabin quan sát biểu hiện rõ ràng trên mặt Jane, đôi mắt sẫm màu xéch lên như mắt mèo và những đốm tàn nhan trên gò má cô. Rồi anh ta liếc qua Grant, người đang cắm cọc như dãy núi đá ở Gibraltar sau lưng cô. Anh ta có thể thăm vắn cô, nhưng lại có cảm giác Grant sẽ không để co bị hạch hoạ, dù theo cách nào đi nữa. Sullivan không có quyền can thiệp, nhưng bây giờ cậu ta không còn làm việc cho mình nữa, nên Sabin không thể áp dụng luật cũ được. Jane không xinh đẹp tuyệt vời nhưng lại có sự duyên dáng, sống động, khiến Sabin muốn mỉm cười. Có lẽ cô rất gần gũi với Sullivan. Sabin không tin vào biểu hiện bên ngoài này, tuy nhiên bây giờ anh biết về cô nhiều hơn lúc ban đầu.

“Cô Greer”, anh chậm rãi bắt đầu câu chuyện, “Cô có biết George Persall là...”

“Có, tôi biết”, Jane vui vẻ ngắt lời anh. “Tôi giúp ông ấy vài lần, nhưng không thường xuyên lắm, vì với mỗi việc ông ấy đều muốn sử dụng những phương pháp khác nhau. Tôi nghĩ đây là cái anh muốn.” Cô mở ba lô và bắt đầu lục lọi trong đó. “Tôi nghĩ nó ở trong này. Đây rồi!” Jane lôi ra một cuộn phim nhỏ, đặt nó lên bàn.

Cả hai người đàn ông trông như bị sét đánh. “Cô đã mang nó đi loanh quanh sao hả?”, Sabin hỏi với vẻ không thể tin được.

“Phải, tôi không có cơ hội để giấu nó đi. Đôi khi tôi cất nó trong túi quần. Theo cách đó, Turego có thể lục soát phòng tôi tùy ý nhưng hẳn không thể tìm thấy bất cứ thứ gì. Đám mật vụ các anh cứ cố làm mọi thứ phức tạp lên. George luôn bảo tôi đơn giản hoá mọi vấn đề.”

Grant bắt đầu cười khanh khách. Anh không thể ngừng được, thật buồn cười. “Jane, sao em không nói cho anh biết mình có cuộn phim đó?”

“Em nghĩ anh sẽ an toàn hơn nếu không biết gì về nó.”

Một lần nữa Sabin như bị sét đánh, cứ như thể anh ta không tin được việc có ai đó thật sự cảm thấy cần phải bảo vệ Grant Sullivan. Vì Kell

thường là người đàn ông bình thản nhất, Grant biết rằng Jane đã làm anh ta mất thăng bằng như cô đã làm với những người mà mình đã gặp. Sabin húng hắng ho để che đậy phản ứng của mình.

Grant lại cười tiếp. “Tiếp tục đi”, anh nói với Sabin, “Nói với cô ấy về đoạn phim đó. Mà, tốt hơn là chỉ cho cô ấy xem. Cô ấy sẽ thích lắm đấy.”

Sabin lắc đầu, rồi nhặt cuộn phim và kéo nó ra. Anh thổi điếu xì gà của mình sáng lên, chồm về phía trước rồi đặt phần cuối của đoạn phim lên ngọn lửa. Ba người bọn họ nhìn ngọn lửa dần dần đốt cháy đoạn phim đến đầu ngón tay Sabin và anh ta đặt nó vào trong chiếc khay to. “Đoạn phim”, Sabin giải thích, “Là bản sao của thứ mà chúng tôi không muốn ai khác biết. Tất cả những gì chúng tôi muốn là phá huỷ trước khi có người tìm thấy nó.”

Với cái mùi khó chịu của nhựa cháy trong mũi, Jane lẳng lặng nhìn phần cuối cùng của cuộn phim cuộn tròn, dùm dó lại. Tất cả những gì họ muốn là phá huỷ nó, còn cô thì giữ nó khư khư xuyên suốt rừng rậm và vượt qua cả nửa lục địa để chỉ giao nộp và nhìn người ta đốt nó. Mọi cô mím lại, Jane sợ làm thế sẽ không ổn lắm, thế nên cô cố gắng kìm chế sự thôi thúc đó. Nhưng không thể kìm lại được, nó bùng lên mạnh mẽ và một tiếng cười rúc rich thoát ra.

Cô quay sang nhìn vào Grant và giữa họ loé lên ký ức về những điều hai người đã cùng trải qua. Cô lại cười khúc khích, rồi cả hai người bọn họ cùng bật cười rũ rượi, Jane tóm lấy áo Grant vì cô đang cười nghiêng ngả đến nỗi hai chân đứng không vững nữa.

“Tôi đã ngã xuống một vách đá,” cô nói hỏn hển. “Chúng tôi đã đánh cắp một chiếc xe tải... bán bỏ một chiếc khác! Đám vỡ mũi Turego... tất cả chỉ để nhìn cuộn phim bị đốt.”

Grant lại rơi vào một trận cười khác, gập người lại mà cười đau cả ruột. Sabin nhìn hai người họ dựa vào nhau mà cười náo động. Sự tò mò cuốn lấy anh ta. “Tại sao cậu lại bán một chiếc xe tải?”, anh ta hỏi, lúc này cũng chột bật cười.

Một đặc vụ dừng lại ngoài cửa, đầu anh ta hơi nghiêng, dựa vào cửa để lắng nghe. Không, không thể nào. Sabin không bao giờ cười cả.

Cả hai nằm trên giường trong một khách sạn ở trung tâm Washington DC, mệt mỏi một cách dễ chịu. Họ âu yếm nhau ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng, ngã lên giường và trút bỏ những thứ cần thiết. Nhưng đó là nhiều giờ trước rồi, còn bây giờ họ đang hoàn toàn khoả thân, dần dần trôi vào giấc ngủ.

Tay Grant lười biếng vuốt ve lên xuống trên lưng cô. “Em có liên quan thế nào trong những hoạt động của Persall?”

“Không có gì nhiều”, Jane làu bàu. “Em biết về chúng. Em phải biết, vì thế em có thể che chở cho George nếu cần phải thế. Và thỉnh thoảng, ông ấy dùng em như một chiếc bình phong, nhưng không thường xuyên lắm. Còn nữa, George nói với em nhiều thứ. Ông ấy là một người cô đơn, lạ lùng.”

“Ông ta có phải là tình nhân của em không?”

Jane ngược đầu lên khỏi ngực anh, kinh ngạc. “George á? Dĩ nhiên là không!”

“Tại sao lại là ‘dĩ nhiên không’ chứ? Ông ta là đàn ông, phải không nào? Và ông ta chết trên giường của em.”

Jane ngấn anh. “George có vấn đề, một bệnh lý. Ông ấy không thể nào là người tình của bất cứ ai.”

“Thế thì phân báo cáo đó cũng sai tuốt.”

“Một cách có chủ tâm. Ông ấy dùng em làm một tấm khiên.”

Grant dùng bàn tay mình chải mái tóc cô và ôm hôn cô. “Anh rất vui mừng. Ông ta quá già so với em.”

Jane quan sát anh bằng đôi mắt sẫm màu đầy ranh mãnh. “Cho dù ông ấy không như thế, em cũng không quan tâm. Anh cũng biết đấy, anh là người tình duy nhất mà em có. Cho đến khi gặp anh, em chưa bao giờ... muốn bất cứ ai.”

“Và khi em gặp anh...?”, Grant thì thầm.

“Em đã muốn.” Cô hạ thấp đầu xuống và hôn anh, hai cánh tay vòng qua sau lưng Grant, trượt cơ thể mình lên người anh cho đến khi cô cảm thấy anh cương cứng lên đáp lại.

“Anh cũng muốn em,” anh nói, lời của anh chỉ như hơi thổi phả vào da cô.

“Em yêu anh.” Những lời nói đau đớn phát ra bởi sự tuyệt vọng, vì Jane biết đây là lần cuối cùng nếu cô không tận dụng cơ hội. “Anh sẽ cưới em chứ?”

“Jane, đừng mà.”

“Đừng gì cơ? Đừng nói rằng em yêu anh? Hay là đừng bảo anh cưới em?”

Cô ngồi dậy và giạng chân trên người anh, tóc hất ra sau vai.

“Chúng ta không thể sống chung với nhau”, Grant giải thích, mắt anh chuyển sang màu vàng sậm, “Anh không thể cho em thứ em muốn, em sẽ đau khổ.”

“Dù sao em cũng sẽ đau khổ”, cô nói một cách hợp lý, cố giữ giọng nhẹ tênh, “Em thà khổ sở có anh bên cạnh còn hơn đau đớn mà không có anh.”

“Anh là một người đơn độc. Hôn nhân là của hai người và anh ở một mình sẽ tốt hơn. Đối mặt với nó đi, em yêu. Chúng ta có thể hoà hợp trên giường, nhưng chỉ có thế.”

“Với anh có lẽ là thế. Em yêu anh.” Jane căm ghét chính mình, cô không thể ngăn âm vang đau đớn khỏi giọng nói của mình.

Ebook: **Kiko**

Nguồn ebook: <http://cungquanghang.com>

“Yêu anh ư? Chúng ta đã chịu nhiều căng thẳng. Là bản năng con người nối kết chúng ta với nhau. Anh chắc chắn sẽ ngạc nhiên nếu chúng ta không làm tình với nhau.”

“Xin miễn cho em cuộc tâm lý chiến của anh! Em không phải là một đứa trẻ, hay một con ngốc! Em nhận ra khi mình yêu ai đó, và chết tiệt, em yêu anh! Anh không cần phải thích điều đó, nhưng đừng cố bác bỏ lời em.”

“Được rồi”, Grant nằm ngửa trên nệm, nhìn lên đôi mắt giận giữ của cô. “Có muốn anh thuê một phòng khác không?”

“Không. Đây là đêm cuối cùng, và chúng ta sẽ trải qua đêm nay cùng nhau.”

“Cho dù chúng ta đang cãi nhau?”

“Tại sao không chứ?”, cô thách thức.

“Anh không muốn cãi nhau”, Grant nói, xốc cô lên và xoay người. Jane thấy mình nằm bên dưới anh, cô kinh ngạc chớp mắt nhìn anh. Grant chậm rãi đi vào trong cô, đẩy đôi chân cô lên cao. Jane nhắm mắt, sự kích thích xoáy qua cô. Anh nói đúng, thời gian dùng để yêu nhau tốt hơn nhiều.

Jane không thử thuyết phục anh rằng họ sẽ có tương lai với nhau. Cô biết Grant cứng đầu ra sao, anh phải tự tìm hiểu thôi. Thế nên cô tận dụng thời gian của mình để yêu anh, cố đảm bảo rằng anh sẽ không bao giờ quên được mình, rằng không có người phụ nữ nào khác có thể cho anh khoái lạc mà cô trao anh. Đây là lời chào tạm biệt của Jane.

Khuya đó cô nghiêng qua người Grant. “Anh đang sợ”, cô nhẹ nhàng buộc tội, “Anh đã nhìn thấy quá nhiều, đến nỗi anh sợ để bản thân mình yêu ai đó, vì anh biết thế giới có thể sụp đổ dễ dàng thế nào.”

Giọng anh mệt mỏi. “Jane, để yên chuyện này đi.”

“Được thôi. Đó là lời cuối cùng của em, ngoại trừ điều này: Nếu anh quyết định nhận lấy cơ hội, hãy đến tìm em.”

Jane rón rén bò ra khỏi giường vào sáng sớm hôm sau và để yên cho anh ngủ. Cô biết Grant là người quá dễ tỉnh ngủ để không bị đánh thức suốt thời gian mình tắm, hay khi cô mặc quần áo, nhưng anh không trở mình hay đánh động gì chứng tỏ anh đã thức, thế nên cô cứ lờ đi sự giả vờ giữa họ. Thậm chí không hôn anh, cô nhẹ nhàng ra khỏi cửa. Sau cùng thì, họ cũng đã chào tạm biệt nhau rồi.

Ngay sau khi âm thanh cửa đóng lại, Grant trở mình trên giường, đôi mắt anh hoang vắng nhìn trừng trừng vào căn phòng chống không.

Jane và bố mẹ cô ôm chầm lấy nhau, vừa cười vừa khóc vừa ôm nhau hồ hởi. Sự trở về của cô cần thiết phải có một buổi sum họp gia đình kéo dài hàng giờ, thế nên đến khuya cô mới có thời gian riêng với bố. Jane biết vài bí mật từ bố, ông quá khôn ngoan và thực tế. Với thoả thuận ngầm theo bản năng, họ không để mẹ cô biết những điều sẽ làm bà nổi giận, nhưng Jane giống cha ở tính ngoan cường.

Cô kể cho ông nghe toàn bộ tình hình xảy ra ở Costa Rica, thậm chí còn kể với ông về sự vất vả khi xuyên qua rừng rậm. Bởi vì quá sắc sảo, James đã đoán được sắc thái trong giọng nói của Jane khi cô đề cập đến Grant.

“Con yêu Sullivan phải không?”

Cô gật đầu nhấp một ngụm rượu vang. “Bố gặp anh ấy rồi. Bố nghĩ gì về anh ấy ạ?”, câu trả lời rất quan trọng đối với cô, vì Jane tin vào khả năng đánh giá nhân cách của ông.

“Bố thấy cậu ta khác thường. Trong mắt cậu ta có điều gì đó rất đáng sợ. Nhưng bố biết bố có thể trao cuộc đời con gái mình cho cậu ta, nếu đó là những gì con muốn biết, bố sẽ làm việc đó một lần nữa.”

“Bố có phiền khi có anh ấy trong gia đình mình không?”

“Bố mở rộng vòng tay chào đón cậu ta. Bố nghĩ cậu ta có khả năng giữ con ở yên một chỗ”, James nói một cách mềm yếu.

Dãy núi lò mồi hiện ra đằng xa, dãy núi hùng vĩ đầy sương nơi những bóng ma của Cherokee vẫn hiện ra. Những con dốc lớn bây giờ bị bỏ không, nhưng vì thế chỉ một vài linh hồn can đảm ngoài người Cherokee từng xem dãy núi này là nhà. Jane sẽ thích những dãy núi cho xem. Chúng đã tồn tại lâu đời, được bao bọc trong bức màn ánh bạc, từng là dãy núi đồ sộ nhất hình thành trên mặt đất, nhưng đã bị xói mòn theo thời gian nhiều hơn con người có thể tưởng tượng. Có những nơi trong dãy núi này thời gian đứng yên.

Núi và đất đã chữa lành cho anh, và đó là một tiến trình quá chậm đến nỗi anh không nhận ra mình được chữa lành cho đến bây giờ. Có lẽ liệu pháp cuối cùng là cách mỉm cười mà Jane đã dạy cho anh.

Anh bảo cô hãy để mọi chuyện tự nó diễn ra, và cô đã làm thế. Cô đã bỏ đi trong buổi sáng yên tĩnh đó, không nói một lời nào, vì anh đã bảo cô đi. Cô yêu anh, Grant biết điều đó. Anh giả vờ đó không phải là tình yêu mà chỉ là những áp lực căng thẳng mang họ đến với nhau, nhưng lúc đó anh đã biết rõ hơn thế, và Jane cũng biết.

Trời, quý thật! Anh nhớ cô đến đau đớn, và nếu đây không phải là tình yêu, thì Grant hy vọng mình sẽ không bao giờ yêu ai hết, bởi vì anh không nghĩ mình có thể chịu đựng được. Anh không thể ném Jane ra khỏi tâm trí, và sự vắng mặt của cô là nỗi đau trống rỗng mà anh không thể lấp đầy, không thể làm dịu đi.

Jane nói đúng, anh sợ liều lĩnh, sợ mở rộng lòng mình ra rồi bị tổn thương nhiều hơn. Nhưng cách nào thì anh cũng đang đau đớn rồi. Anh sẽ

là một thằng ngốc nếu thực sự để cô đi.

Nhưng trước tiên, có những vết rạn cần phải hàn gắn đã.

Grant yêu bố mẹ mình, và anh biết họ cũng yêu anh, nhưng họ là những người đơn giản, có cuộc sống đơn giản và anh đã biến thành một con người mà họ không nhận ra. Em gái anh là một phụ nữ tóc vàng xinh đẹp, bằng lòng với công việc của mình tại một thư viện địa phương với người chồng trầm lặng và ba đứa con.

Đã vài năm rồi, kể từ khi Grant gặp hai đứa cháu và cháu trai mình. Khi anh ghé qua nhà vào năm trước, để nói với bố mẹ rằng anh sẽ nghỉ việc và mua một nông trại ở Tennessee, họ đã tỏ ra quá không thoải mái, đến nỗi anh chỉ ở lại vài giờ và rời đi mà không gặp lại em gái Rea cũng mấy đứa trẻ.

Thế là Grant lái xe thẳng xuống Georgia, đứng trên hàng hiên đã cũ mờ theo mưa nắng, gõ cửa ngôi nhà nơi mình lớn lên. Mẹ anh đến bên cửa, chùi tay vào chiếc tạp dề của bà. Trời đã gần trưa, như mọi khi, theo những gì anh còn nhớ, bà hẳn đang nấu bữa trưa cho bố anh. Nhưng ở khu vực này, người ta không gọi nó là bữa trưa, bữa ăn trưa là ăn chiều, và bữa ăn chiều là bữa tối.

Đôi mắt màu mật ong của bà tỏ ra quá kinh ngạc, đôi mắt thật giống Grant, chỉ là sậm hơn. “Sao thế, con trai, con làm mẹ ngạc nhiên quá. Sao con phải gõ cửa thế? Tại sao con không chỉ bước vào thôi?”

“Con không muốn bị bắt thôi”, Grant thành thật nói.

“Nào, con biết là mẹ không cho bố giữ súng trong nhà mà. Cái duy nhất mình có là cây súng ngắn cũ ngoài chuồng ngựa. Cái gì khiến con nghĩ như thế chứ?”, bà xoay người, quay lại nhà bếp. Grant đi theo sau. Mọi thứ trong ngôi nhà cũ kỹ thật gần gũi, thân quen với Grant như chính khuôn mặt mình vậy.

Anh ngồi xuống một trong những chiếc ghế được xếp quanh bàn. Đây là chiếc bàn anh đã ngồi ăn khi còn bé. “Mẹ”, anh nói chậm rãi, “con đã bị bắn nhiều lần đến nỗi con nghĩ rằng đó là cách mọi chuyện thường xảy ra.”

Mẹ Grant đứng bất động một lúc, đầu bà cúi xuống, rồi quay lại với việc làm bánh quy của mình. “Mẹ biết, con trai. Bố mẹ luôn biết. Nhưng bố mẹ không biết làm cách nào để tiếp cận con, làm thế nào để mang con về lại với chúng ta. Con vẫn là một cậu bé khi ra đi, nhưng con đã là một người đàn ông khi quay trở về, và bố mẹ không biết làm sao để nói chuyện với con.”

“Không có cuộc trò chuyện nào với con cả. Con vẫn còn quá hoang dã, quá thô ráp. Nhưng nông trại mà con đã mua trên Tennessee... nó rất có ích cho con.”

Anh không cần phải nói chi tiết, và anh biết thế. Grance Sullivan có sự sáng suốt đơn thuần của một người giản dị. Bà là một người phụ nữ nông thôn điển hình, chưa bao giờ giả vờ là ai khác, và anh yêu bà vì điều đó.

“Con sẽ ở lại ăn chiều chứ?”

“Con muốn ở lại vài ngày, nếu con không làm rối tung bất cứ kế hoạch nào.”

“Grant Sullivan, con biết rằng bố mẹ không có *kế hoạch* đi đâu cả.”

Grace nói nghe vẫn như bà mẹ của những ngày Grant mới lên năm và cố làm bản quần áo ngay khi bà mặc vào cho anh vậy. Anh nhớ khi ấy trông mẹ như thế nào, mái tóc xoăn đen nhánh, khuôn mặt mịn màng và trẻ trung, đôi mắt nâu vàng của bà như cười với anh.

Grant bật cười, bởi vì mọi thứ đã trở nên tốt hơn rồi và mẹ anh thoáng kinh ngạc nhìn con mình. Đã hai mươi năm rồi Grace không nghe con trai mình cười. “Vậy tốt rồi”, anh nói vui vẻ, “Bởi vì con cần ít nhất từng ấy thời gian để kể với mẹ về người phụ nữ mà mình sẽ cưới.”

“Gì cơ!”, bà xoay tí sang anh, cũng bật cười. “Con đang gạt mẹ! Có thật con sẽ kết hôn không? Kể với mẹ về cô ấy nào!”

“Mẹ, mẹ sẽ yêu cô ấy cho xem”, anh nói. “Cô ấy khó đối phó lắm.”

Grant chưa từng nghĩ rằng tìm kiếm Jane lại khó khăn đến thế. Làm thế nào mà anh lại nghĩ rằng chỉ cần gọi điện thoại cho bố cô và xin địa chỉ của cô từ ông, mà James lẽ ra phải biết chứ. Với Jane, không có thứ gì là trật tự nó nên phải thế.

Để bắt đầu, anh mất ba ngày để liên lạc với bố cô. Rõ là bố mẹ cô đã đi khỏi thị trấn và người quản gia cũng không biết Jane ở đâu, hoặc là họ được chỉ dẫn là không được phép đưa thông tin ra ngoài. Xét đến hoàn cảnh của Jane, anh nghĩ là ý sau. Thế là Grant chùn lại ba ngày, cho đến khi cuối cùng anh cũng có thể nói chuyện với bố cô, nhưng chẳng khá hơn là bao.

“Nó đang ở Châu Âu”, James giải thích. “Nó ở đó khoảng một tuần gì đấy, rồi lại bay tiếp.”

Grant muốn chửi thề quá: “Ở đâu bên Châu Âu ạ?”

“Ta thật sự không biết. Nó cứ mập mờ chuyện đó. Cậu biết Jane rồi đấy.”

Grant sợ rằng anh đã biết. “Cô ấy có gọi về không ạ?”

“Có chứ, một vài lần.”

“Ông Halminton, tôi cần nói chuyện với Jane. Khi nào cô ấy gọi về lần nữa, liệu ông có thể tìm hiểu xem Jane đang ở đâu và nói với cô ấy ở yên đấy cho đến khi tôi đến đó được không?”

“Có thể mất vài tuần đấy. Jane không gọi về thường xuyên lắm. Nhưng nếu gấp, chắc cậu có quen ai đó biết chính xác nó ở đâu đấy. Jane có đề cập

đến việc nó đã nói chuyện với một người bạn của cậu... xem nào, tên cậu ta là gì nhỉ?”

“Sabin”, Grant đáp, nghiên răng giận dữ.

“Phải, đúng rồi đấy. Sabin! Sao cậu không gọi cậu ta thử xem sao? Có thể tiết kiệm thời gian cho cậu nhiều đấy.”

Grant không muốn gọi Kell mà muốn mặt đối mặt và siết cổ anh ta cơ. Tên đồng nghiệp chết tiệt! Nếu anh ta dám tuyền Jane vào mạng lưới xám đó...!

Grant đang lãng phí thời gian cũng như tiền bạc để đuổi theo Jane khắp đất nước, và sự bình tĩnh của anh đã đến giới hạn khi tới Virginia. Grant không có giấy thông hành để nhập cảnh, thế nên anh phải gọi thẳng cho Kell. “Sullivan đây. Thông quan cho mình. Mình sẽ đến đó trong vòng năm phút nữa.”

“Grant...”

Grant gác máy, không muốn nghe điều đó qua điện thoại.

Mười phút sau anh đang chồm người qua bàn Kell. “Cô ấy đang ở đâu?”

“Monet Carlo.”

“Chết tiệt!”, anh hét, đấm tay xuống bàn. “Làm sao mà cậu lại lòi cô ấy vào chuyện này hả?”

“Mình không lòi cô ấy vào”, Kell nói mát mẻ, đôi mắt đen của anh ta đầy cảnh giác. “*Cô ấy* gọi cho *mình*. Jane nói cô ấy thấy có vài thứ thú vị và nghĩ là mình muốn biết. Cô ấy đã đoán đúng, mình thật sự thích thú.”

“Làm thế nào mà cô ấy gọi được cho cậu? Số của cậu chính xác không được liệt kê trong danh bạ.”

“Mình đã hỏi câu tương tự. Có vẻ như cô ấy đã đứng bên cạnh khi cậu gọi mình từ Dallas.”

Grant chửi thề, khễ day trán. “Lẽ ra mình phải biết. Mình lẽ ra phải nghĩ đến chuyện đó sau khi thấy Jane nối dây nóng chiếc xe tải. Cô ấy thấy mình làm một lần, rồi lần tới cô ấy tự mình làm lấy.”

“Nếu điều này có thể an ủi cậu, thì Jane không nhớ chính xác đâu. Cô ấy nhớ những con số, nhưng không nhớ đúng thứ tự. Cô ấy bảo mình là người thứ năm cô ấy gọi đấy.”

“Ồ, quý thật. Tình hình hiện giờ của cô ấy như thế nào vậy?”

“Tình hình khá gay go đấy. Jane tình cờ đụng phải một tên làm tiền giả khá khét tiếng. Hắn ta có những khuôn in chất lượng cao của đồng bảng Anh, đồng Franc và nhiều loại tiền tệ của chúng ta. Giờ hắn đang thảo luận một hợp đồng mới. Vài đồng chí của chúng ta rất quan tâm đấy.”

“Mình có thể tưởng tượng được. Chỉ là cô ấy nghĩ mình có thể làm gì chứ?”

“Cô ấy sẽ đánh cắp những cái khuôn đó.”

Mặt Grant trắng bệch. “Và cậu để cô ấy làm thế hả?”

“Chết tiệt, Grant!”, Kell bùng nổ, “Vấn đề không phải là mình cho cô ấy làm hay không và cậu biết điều đó! Vấn đề là ở chỗ ngăn Jane lại mà không làm đứt dây động rừng và khiến gã đó lặn mất tăm đến nỗi chúng ta không thể tìm ra hắn. Mình đã cho vài đặc vụ theo sát cô ấy, nhưng gã đó yêu Jane, và đối tác của hắn đã thả người đánh hơi xung quanh, còn bọn mình không thể chỉ đơn giản là tóm cô ấy về mà không thổi tung mọi thứ lên trời.”

“Được rồi, được rồi. Mình sẽ lôi cô ấy ra khỏi chuyện này.”

“Bằng cách nào thế?”, Kell gặng hỏi.

“Mình sẽ tự đi lấy những cái khuôn, rồi kéo Jane ra khỏi đó và làm một việc chết tiệt nào đó để đảm bảo cô ấy sẽ không bao giờ gọi cho cậu lần nữa!”

“Mình sẽ biết ơn sâu sắc đây”, Kell nói. “Cậu sẽ làm gì với cô ấy vậy?”

“Cưới cô ấy.”

Khuôn mặt tối tăm của Kell rạng rỡ hẳn, anh ta dựa vào ghế, đan gác hai tay ra sau đầu. “Ồ! Mình sẽ bị nguyên rửa mắt. Cậu có biết mình đang dính vào chuyện gì không? Người phụ nữ đó không có suy nghĩ như người bình thường.”

Đó là cách nói lịch sự, nhưng Kell sẽ không nói với Grant bất cứ điều gì mà anh ta không biết rõ. Trong vòng vài phút gặp gỡ, Grant đã nhận ra Jane là một kẻ dị giáo bé nhỏ. Nhưng anh yêu cô, và cô sẽ không thể dính vào quá nhiều rắc rối khi ở nông trại.

“Có. Mình biết. Nhân tiện này, cậu được mời tới dự đám cưới đây.”

Jane mỉm cười với Felix, mắt long lanh nhìn hẳn. Felix là một gã nhỏ con vui nhộn, Jane thật sự thích hẳn, dù hẳn là một tên chuyên làm tiền giả và đang lên kế hoạch để tiến hành vài chuyện thật sự có khả năng phá hoại đất nước của cô. Hẳn có khung người gọn gàng, với đôi mắt không dễ gần và hay nói lấp. Hẳn thích cờ bạc, nhưng lại có vận số tồi tệ, thế đấy, hẳn xui tận mạng cho đến khi Jane bắt đầu ngồi cạnh hẳn. Từ đó trở đi, hẳn thắng bài thường xuyên và giờ hẳn rất tận tụy với cô.

Mặc cho mọi thứ, Jane thấy vui vẻ ở Monte Carlo. Grant đến chậm, nhưng cô không thấy chán. Nếu có gặp khó khăn trong chuyện ngủ nghỉ, nếu thỉnh thoảng thức dậy và thấy má mình ướt đầm, thì đó là điều Jane phải chấp nhận thôi. Cô nhớ anh. Cứ như một phần trong cô bị mất đi. Không có anh thì cô không thể tin tưởng bất kỳ ai, không có vòng tay nào cho cô sự thanh thản.

Jane đang ở vào tình thế căng thẳng, hiểm nghèo và sự kích động của nó giúp nỗi phiền muộn của cô lắng xuống. Điều duy nhất là, chuyện này sẽ tiếp diễn bao lâu đây? Nếu biết Felix cuối cùng sẽ quyết định bán hàng cho ai, cô sẽ buộc phải làm gì đó... thật nhanh chóng, trước khi những mẫu khuôn rơi vào tay bọn khốn.

Felix lại thắng tiếp, như hắn đã thắng mọi đêm kể từ khi gặp Jane. Sòng bài thanh lịch này đang xì xào, chòm đèn pha lê tranh sáng với những viên kim cương đeo trên cổ và đưng đưa trên tay các quý bà, quý cô. Đàn ông ăn mặc sang trọng, phụ nữ xúng xính váy áo và nữ trang, ngẫu nhiên đánh cược tài sản vào trò súc sắc hay poker, tất cả tạo nên bầu không khí khác thường so với bất cứ đâu trên thế giới.

Jane hoà nhập dễ dàng, cô mảnh mai, duyên dáng trong bộ váy đen mượt, vai và lưng để trần. Đôi hoa tai gắn đá đen huyền đưng đưa tới vai, và mái tóc búi cầu thả trên đầu lúc nào đó đã xoắn xuýt vào nhau. Cô không đeo dây chuyền, không vòng tay, chỉ mỗi đôi hoa tai ánh vàng rực rỡ tôn lên làn da cô.

Ngang trên bàn, Bruno đang quan sát họ. Hắn ta đang mất kiên nhẫn với sự lưỡng lự của Felix, và sự mất kiên nhẫn của hắn ta có thể thúc đẩy cô hành động.

Ồ! Tại sao không chứ? Cô thật sự đã đợi lâu nhất có thể rồi. Nếu Grant quan tâm, anh hẳn đã xuất hiện trước lúc này rồi.

Cô đứng lên và cúi xuống hôn vào trán Felix. “Em sẽ quay lại khách sạn”, cô nói, mỉm cười với hắn. “Em nhức đầu quá.”

Felix nhìn lên, xuống tinh thần. “Em thật sự bị ốm à?”

“Chỉ nhức đầu thôi. Hôm nay em đã ở ngoài biển quá lâu. Anh không phải rời đi đâu, ở lại và hưởng thụ trò chơi của mình đi.”

Felix bắt đầu có vẻ hơi sợ và Jane nháy mắt với hắn. “Sao anh không thử xem xem liệu mình có thể thắng mà không có em không? Anh biết đấy,

có thể không phải do em gì cả đâu.”

Mắt Felix bừng sáng lên, người đàn ông tội nghiệp, rồi hắn quay lại chơi bài với sự nhiệt tình vừa được hồi phục.

Jane rời sòng bài và vội vã quay lại khách sạn, đi thẳng đến phòng của mình. Cô luôn đề mình bị theo dõi, vì cô luôn có cảm giác mình luôn bị giám sát. Bruno là người rất đa nghi. Jane nhanh nhẹn tuột váy áo, khi đang đi đến tủ quần áo để lấy một chiếc quần tối màu và áo ngắn thì một bàn tay bịt miệng cô lại, cánh tay đầy cơ bắp siết quanh eo cô.

“Đừng hét”, một giọng nói trầm thấp, hơi cúi kính vọng vào tai cô, và tim Jane giật thót. Bàn tay rời miệng cô, Jane xoay người trong vòng tay Grant, vùi mặt mình vào cổ anh, hít vào mùi đàn ông quen thuộc của anh.

“Anh đang làm gì ở đây?”, cô phì cười.

“Em nghĩ anh đang làm gì ở đây hả?”, anh hỏi gay gắt, nhưng đôi tay đang trượt qua cơ thể trần trụi của Jane, làm quen lại với da thịt cô. “Khi mang em về nhà, anh sẽ phát vào mông em một trận như đã nhắc vài lần rồi. Anh đã cứu em ra khỏi tay Turego, và ngay khi anh quay lưng đi thì ngay lập tức em nhào vào đồng rắc rối khác.”

“Em không gặp rắc rối gì hết”, cô vắn lại.

“Em không thể chứng minh điều đó với anh đâu. Mặc quần áo vào. Chúng ta sẽ ra khỏi đây.”

“Em không thể đi được. Có vài mẫu khuôn tiền giả em phải lấy cho bằng được. Phòng em bị theo dõi, thế nên em sẽ leo ra cửa sổ và vòng qua phòng của Felix. Em có một ý tưởng khá hay về nơi mà hắn ta giấu chúng.”

“Và em nói là mình không gặp rắc rối hả?”

“Em không có! Nhưng thực ra, Grant, chúng ta phải lấy những cái khuôn đó.”

“Anh đã lấy rồi.”

Cô chớp mắt, đôi mắt nâu trông tò mò như cú. “Anh lấy rồi ư? Nhưng... làm thế nào? Ý em là, làm sao anh biết... thôi đừng bận tâm. Kell nói cho anh biết phải không? Ồ, Felix đã giấu nó ở đâu thế?”

Cô đang hưởng thụ chuyện này. Grant thở dài. “Thế em nghĩ hẳn giấu ở đâu?”

“Trên trần nhà. Em nghĩ hẳn đẩy một ô vuông trần nhà lên và giấu chúng ở đó. Đó thật sự là một chỗ cất giấu lý tưởng trong phòng mà, Felix không phải loại người giấu chúng trong ngăn bảo hiểm ở ngân hàng, nơi mà em sẽ cất giấu chúng.”

“Không, em sẽ không làm thế”, Grant nói, bắt đầu bực mình rồi. “Em sẽ đặt chúng trên trần nhà, như hẳn ta đã làm.”

Jane cười toe toét. “Em đoán đúng rồi!”

“Phải, em đúng rồi.” Và anh hẳn không bao giờ nên bảo thế với cô. Xoay người Jane, anh phát một cái vào mông cô. “Đóng gói đồ đạc đi. Người bạn nhỏ nhắn của em hẳn là loại hay căng thẳng, hẳn kiểm tra chỗ cất giấu của mình mỗi đêm trước khi đi ngủ, và chúng ta muốn đi thật xa trước khi hẳn làm thế.”

Jane lồi va li xuống và bắt đầu ném quần áo vào. Grant ngắm nhìn cô, mồ hôi tuôn ra trên chân mày. Thậm chí trông cô còn đẹp hơn trong trí nhớ của anh, bộ ngực tròn đầy và căng mọng, đôi chân dài thon mượt. Anh còn chưa hôn cô. Grant tóm lấy cánh tay Jane, kéo cô quay ngoắt lại và ôm sát cô vào lòng. “Anh nhớ em”, anh nói rồi hôn lên môi cô.

Jane đáp lại ngay lập tức. Cô nhón chân, áp sát vào người Grant, hai cánh tay vòng quanh cổ và những ngón tay vùi sâu vào tóc anh. Anh đã cắt tóc, những sợi tóc đen loăn xoăn trượt qua ngón tay cô rơi về nếp cũ, uốn hình hoàn hảo trên đầu anh. “Em cũng nhớ anh”, Jane thì thầm khi anh nhả môi cô ra.

Hơi thở anh rối loạn, dồn dập khi miễn cưỡng buông cô ra. “Chúng ta sẽ hoàn tất chuyện này khi có thêm thời gian. Jane, em làm ơn mặc quần áo vào được không?”

Cô vâng lời mà không hỏi han gì, mặc vào chiếc quần màu xanh lá kết hợp với một chiếc áo chèn cùng màu. “Chúng ta sẽ đi đâu thế?”

“Ngay lúc này à? Chúng ta sẽ lái thẳng ra bãi biển để giao những cái khuôn này cho một đặc vụ khác. Rồi đón chuyến bay đến Paris, London và New York.”

“Trừ khi Bruno đang đợi chúng ta ngoài cửa, dĩ nhiên là thế, thay vào đó chúng ta sẽ đi thuyền qua Địa Trung Hải.”

“Bruno không đợi chúng ta ngoài cửa. Em có nhanh lên không?”

“Em xong rồi đây.”

Grant nhặt những chiếc va li và họ đi xuống cầu thang, nơi anh trả phòng cho cô. Tất cả diễn ra rất thuận lợi. Không có dấu hiệu nào của Bruno, hay bất cứ gã nào mà cô nghi ngờ là “những tên đàn của Bruno” cả. Họ trao những cái khuôn cho người đặc vụ đã hẹn rồi lái thẳng đến sân bay. Trái tim Jane đang dội thành thạch khi Grant trượt vào chỗ ngồi bên cạnh cô và thắt dây an toàn. “Anh biết không, anh thật sự chưa nói với em là mình đang làm gì ở đây. Anh từ chức rồi, nhớ không? Anh không phải làm những chuyện như thế này.”

“Đừng giở trò ngây ngô”, anh khuyên, đôi mắt nâu vàng nhìn cô. “Anh biết em nhúng tay vào chuyện này ngay từ đầu. Nó hiệu quả đấy. Anh đã đuổi theo em. Anh yêu em! Anh đang đưa em về Tennessee và chúng ta sẽ làm đám cưới. Nhưng tốt hơn em nên nhớ kỹ, giờ anh đã biết hết những trò ma mãnh của em rồi. Và anh biết em khéo léo với biệt tài của mình. Anh có bỏ sót gì không?”

“Không”, Jane nói, tựa vào ghế. “Em nghĩ anh nói hết mọi thứ rồi.”

Đoạn kết

Grant nằm trên giường với Jane trong vòng tay. Mái tóc đen của cô trải dài trên vai anh, còn anh vuốt ve đầu, lưng và cả đường viền tròn trịa của mông cô. “Anh không thể ngủ được khi thiếu em”, Grant thì thầm. “Anh đã quen bị em dùng làm giường rồi.”

Jane yên lặng, nhưng anh biết cô chưa ngủ. Họ đều kiệt sức, nhưng quá kích động để ngủ. Khi họ đến Paris, hành trình đến London và New York dường như không quan trọng nữa. Thay vào đó họ đăng ký một phòng khách sạn và chuyện yêu đương thậm trí còn tuyệt hơn trước, cảm giác còn sâu sắc hơn vì khoảng thời gian chia cắt.

“Em biết mình sẽ làm gì nếu anh không đến tìm em chứ?”, cô thì thầm, giọng nói chất chứa sự hiu quạnh trong những ngày không có anh.

“Em biết là anh sẽ đến mà.”

“Em đã hy vọng. Em không chắc chắn được.”

“Từ giờ em có thể tin chắc thế”, Grant nói, lăn người và ghim cô bên dưới anh. “Anh yêu em. Anh hy vọng em sẽ hạnh phúc ở Tennessee. Vì anh thật sự không nghĩ mình có thể sống ở thành phố, không phải bây giờ. Điều đó khiến anh lo lắng.”

Jane cong môi mỉm cười. “Cho đến bây giờ anh còn chưa nhận thấy em không nghiện các thành phố lớn sao? Em có thể hạnh phúc ở bất cứ đâu, miễn là có anh ở bên. Bên cạnh đó, em nghĩ miền quê là một nơi rất tốt cho bọn trẻ lớn lên.”

“Chúng ta chưa bàn về chuyện đó, phải không? Anh muốn sinh con, nhưng nếu em muốn đợi một thời gian, anh sẽ chiều em.”

Jane vuốt ve đường viền môi anh. “Bây giờ hơi trễ để nghĩ đến chuyện đợi rồi. Nếu muốn đợi, lẽ ra anh nên tránh xa em khi ở trong rừng rậm chứ. Cũng như khi ở Mexico. Và cả ở D.C nữa.”

Grant nuốt khan, nhìn chăm chăm vào cô. “Có phải em đang cố nói với anh chuyện anh cũng đang nghĩ đến không?”

“Em nghĩ thế. Em vẫn chưa chắc lắm, nhưng tất cả các dấu hiệu đều có rồi. Anh có phiền không?”

“Phiền ư? Chúa tôi, không đâu!”

Cảm xúc rõ ràng trong giọng Grant làm Jane thấy thật ấm áp, cô nhắm mắt lại, vòng tay ôm chặt anh. Cô không còn sợ bóng tối nữa, vì đã có Grant bên mình rồi.

Hết

Kiko 15/1/2016